

SONG CHÂU

1

VUILEN.COM

DIỄN KHÁT

Biển Khát

Song Châu

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

PHẦN 1

Giảng đường đại học.

Nơi ấy là một thiên đường mà ngay cả trong mơ Cẩm Chi cũng thầm ao ước. Từ nhỏ Cẩm Chi đã sống giữa cảnh trời nước bao la ở cửa biển Mỹ Thạnh. ở đây người dân bản xứ phải đem sức lực ra vật lộn với biển cả để tìm sức sống bằng nghề chài lưới mà cha ông đã truyền lại từ bao đời.

Biết mẹ cực khổ để nuôi mình ăn học, mặc dù năm nay là năm cuối cấp, Cẩm Chi quyết phải thi đỗ vào đại học. Nhưng cô vẫn dành thời gian phụ mẹ lựa cá ngoài bãi biển để có thêm thu nhập.

Đang ngồi lựa cá với mẹ, Thu Vân - người bạn cùng lớp và cùng hoàn cảnh đến rủ tai Cẩm Chi:

- Tối nay mình đi coi cải lương nghe!

- ở đâu?

- ở ngoài "Nhà mát".

- Gánh hát về hả?

- Ừ!

- Đoàn nào vậy?

- Cao Văn Lầu!

- Vậy hả?

- Ừ.

- Nghe nói đoàn này có nhiều nghệ sĩ tài danh, chắc là hay lắm!

Bà Cúc nghe hai đứa nói chuyện cũng ngẩng đầu lên góp ý:

- Đoàn nào chứ đoàn Cao Văn Lầu thì không thể chê được.

- Mẹ biết đoàn hát đó hả mẹ?

Cẩm Chi nhích lại gần bà. Bà Cúc cười cười nói trong mơ màng:

- Nghệ sĩ trong đoàn thì mẹ không quen nhưng cái tên Cao Văn Lầu thì người dân nào ở cái xứ Bạc Liêu này đều quen biết.

- Nghe nói nhạc sư Cao Văn Lầu là người viết ra bài "Dạ cổ hoài lang" và là người đầu tiên sáng tác ra bản vọng cổ hả mẹ?

- Ừ!

Rồi bà hướng mắt về xa xăm như hoài niệm một dĩ vãng:

- Ngày xưa, ba con cũng rất là mê vọng cổ.

- Con thấy cây nguyệt cầm treo ở bàn thờ ba, con biết ba phải là người rất đam mê nghệ thuật cải lương rồi.

- Phải. Và bài "Dạ cổ hoài lang" của nhạc sư Cao Văn Lầu thật là ảo não khi diễn tả tâm trạng của người thiếu phụ xưa vô võ trông chồng. Nhưng người ta còn có niềm tin mà chờ đợi. Còn mẹ con mình...

Hiểu được tâm sự của mẹ, Cẩm Chi vô cùng thương cảm:

- Mẹ! Mẹ đừng buồn nữa. Dù sao ba con đã mất lâu lắm rồi. Người đi thì cũng đã đi rồi, chỉ còn chúng ta mà thôi, mẹ à!

- Người đi thì đã đi rồi. Chỉ còn mẹ con mình ở lại cái làng biển này chịu đựng bao cơn giông tố.

- Người dân biển chúng ta thật là khổ, phải gánh chịu bao thảm họa của thiên tai, mất mát, đau thương luôn đổ trên đầu người dân biển.

- Vì vậy mà con phải cố học Cẩm Chi à!

- Vâng! Thừa mẹ, mẹ hãy yên lòng tin ở con. Rồi con sẽ là một cô giáo, con sẽ trở về cái làng biển này đem kiến thức của mình để dạy dỗ các em.

- Con nghĩ vậy là rất tốt. Vả lại, quê mình tuy là một vùng biển nhưng cũng đâu thua kém gì các nơi khác đâu.

- Dạ, con biết. Bãi biển nơi mình ở được thiên nhiên ưu đãi rất nhiều. Dọc theo những giong cát ta đã lập được vườn, được rẫy, trồng đủ các loại hoa màu và trái cây Nam Bộ.

- Đó là do điều kiện thiên nhiên luôn thuận lợi.
- Bãi biển chúng ta ẩn chứa nhiều tiềm năng du lịch nữa. Mẹ có thấy khách đến bãi biển ta càng ngày càng đông không?
- Ủ! Nhờ vậy mà hải sản ở đây tiêu thụ rất tốt. Các du khách thích nhất là hào, sò huyết, tôm cua... của vùng biển quê mình.
- Chúng ta còn phải nói đến quang cảnh thiên nhiên nữa. Những cơn gió thoảng lai rai, mơn man, vuốt ve lòng du khách. Dọc theo bãi, sóng biển nhấp nhô, khi gợn lằng tằng khi ào ạt khóa đùa cát trắng... Thật là một phong cảnh hữu tình.

Bà Cúc nhìn con gái nói yêu:

- Mẹ thấy con nên chọn ngành Du lịch hơn là ngành Sư phạm. Cẩm Chi nũng nịu:
- Mẹ! Mẹ lại ghẹo con nữa rồi. Con đi Sư phạm nhưng lại chọn ngành Văn thì việc mô tả cảnh vật của quê hương đất nước thì có khó khăn gì?
- Mẹ biết con gái mẹ giỏi lắm!
- Con giỏi đâu có bằng mẹ, mẹ biết ca vọng cổ lại đàn được cây nguyệt cầm của ba nữa.
- Mẹ chỉ theo ba con lâu ngày rồi "bị nhiễm", chớ mẹ đâu có tài năng gì!
- Mẹ khiêm tốn hoài.

Thu Vân ngồi kể bên lựa cá mà tai vẫn lắng nghe mẹ con Cẩm Chi trò chuyện. Cô bỗng nghe khao khát được sống như Cẩm Chi có được người mẹ hiền, nhân hậu. Chớ không như mẹ cô, suốt ngày chỉ chửi chồng, mắng con. Và bà nhất định không cho cô thi vào đại học mà bắt cô phải tìm việc làm.

Thu Vân chán nản với ý nghĩ của mình:

- Làm gì đây? Mình chỉ là một học sinh vừa tốt nghiệp, biết phải làm gì đây? Giá như mình cũng được đi thi đại học như Cẩm Chi.

- Làm gì mà buồn quá vậy Thu Vân?

Thu Vân vừa dọn dẹp bãi cá vừa trả lời Cẩm Chi:

- Có gì đâu. Chỉ nghĩ đến ngày các bạn đi thi đại học, còn mình thì không, nên buồn vậy mà.

- Tại sao Vân không đi thi đại học hả?

- Mẹ mình không cho.

- Tại sao lại không cho?

- Mẹ mình bảo không đủ khả năng cho mình học tiếp. Bà còn phải lo cho các em của mình nữa. Cẩm Chi thở dài khi nghĩ đến đàn em của Thu Vân.

- Rồi Thu Vân định làm gì?

- Tìm một việc làm!

Cẩm Chi đề nghị:

- Vân à! Hay là Vân đi học một khóa du lịch cấp tốc đi.

- Để làm gì?

Hướng dẫn viên du lịch trên quê hương mình!

- Như vậy có được không hả Cẩm Chi?

Cẩm Chi hào hứng:

- Được chứ. Bãi biển quê mình rất đẹp! Mình sẽ hướng dẫn du khách đến ngoạn cảnh và thưởng thức hương vị hải sản. Mình sẽ giới thiệu được với du khách trong và ngoài nước mình một bãi biển Mỹ Thạnh nói riêng, và một Bạc Liêu nói thật là "xuôi chèo mát mái"

- Mình không làm thì đâu có biết là không được.

- Chuyện đó tính sau đi. Bây giờ mình về nhanh để còn đi coi cải lương. Nếu đến trễ, không có chỗ ngồi không thấy rõ được mặt đào kép thì uổng lắm.

- Ủ, chúng ta về nhanh đi. Đôi bạn như quên hết buồn phiền lo lắng. Họ vừa chạy trên bãi biển chiều lộng gió.

“Nhà mát” ở bãi biển Mỹ Thạnh là do các

công trình thời xưa của các

cậu ấm được mệnh danh là "công tử Bạc Liêu" đã xây dựng để đến đầy nghỉ mát. Bây giờ người ta dùng làm nơi hội họp, sinh hoạt của dân cư làng biển. Thỉnh thoảng có các đoàn hát về phục vụ, mọi người kéo nhau đến xem.

Đêm nay trời trong trăng thanh gió mát, hứa hẹn với mọi người đêm hát sẽ rất vui. Cẩm Chi và Thu Vân cũng chen chúc trong dòng người để mong thấy rõ mặt các nghệ sĩ. Thu Vân nôn nóng:

- Gì ờ trình diễn đã đến chưa hả Cẩm Chi?
- Sắp đến rồi. Chúng ta chờ một chút đi.
- Sao lâu quá vậy hả Cẩm Chi?
- Thì người ta còn phải lo sắm tuồng nữa chứ.
- Không biết đoàn này hát có hay không mà sắm tuồng lâu quá?

Cẩm Chi lắc đầu nhìn Thu Vân:

- Đừng nôn nao quá. Từ từ người ta sẽ hát mà.

Đáp lại sự chờ đợi nôn nao của mọi người, sân khấu chuyển màn. Giọng của người giới thiệu nồng ấm vang lên:

- Kính thưa quý bà con cô bác. Đêm nay đoàn "Cao Văn Lầu" của chúng tôi xin được hân hạnh phục vụ quý bà con vở cải lương "San Hậu". Thành phần các diễn viên...

Thu Vân reo lên:

- Hay quá! Chúng ta lại được gặp vị anh hùng Triệu Tử Long rồi. Cẩm Chi thấy Thu Vân quá kích động nên khều tay nó nhỏ:

- Đây là cải lương. Còn anh hùng Triệu Tử Long thật của nhà người chưa có xuất hiện đâu. Biết Cẩm Chi trêu chọc mình, Thu Vân nguýt dài. Giọng cô mát mẻ:

- Xí! Tui chỉ thích anh hùng Triệu Tử Long ngày xưa tài trí đưa Lưu Bị an toàn về tới Kinh Châu. Và còn một mình tả đột hữu xung cứu nguy cho ấu chúa. Còn Triệu Tử Long thời nay hả...

Cô trề môi dài ra:

- Làm gì có mà chờ!
- Đó! Triệu Tử Long kìa!

Không có thời gian để tranh cãi với Thu Vân, Cẩm Chi kéo tay bạn chỉ lên sân khấu.

Triệu Tử Long thật là một trang nam tử với bộ giáp trắng oai vệ. Đặc biệt là giọng ca của anh lúc trầm thắm, dịu êm lúc vút cao bay bổng, lúc cuộn cuộn như sóng trào. Thật là một giọng ca truyền cảm dễ ru hồn người.

Trong tính đặc sắc, dàn cảnh linh động làm tăng nét mỹ thuật của sân khấu. Các nghệ sĩ đã đưa khán giả về giai thoại xa xưa, yêu chính nghĩa, ghét gian tà... Sân khấu đã khép màn mà mọi người vẫn còn ngẩn ngơ, tiếc nuối với những tràng pháo tay vang dội.

Thu Vân không chịu về mà cứ nằng nặc:

- Mình phải giao lưu với Triệu Tử Long mới được.

Cẩm Chi nhăn mặt:

- Thu Vân! Hôm nay bạn làm sao vậy hả?
- Chỉ là giao lưu với nghệ sĩ. Có gì lớn đâu. Chuyện bình thường thôi mà. Cẩm Chi giận dỗi:
- Vậy thì bạn cứ ở đây mà giao lưu. Mình về trước.

Thu Vân nghiêm sắc mặt:

- Nè! Có phải là bạn bè không hả?

Cẩm Chi hơi chùn chân:

- Nhưng...

Thu Vân dứt khoát:

- Không có nhưng gì hết. Bạn phải ở đây với mình. Bạn cứ im lặng, mọi chuyện để mình lo. Không biết làm sao Cẩm Chi đành phải ở lại. Cả hai ngược dòng người trở lại sân khấu trong

"Nhà mát".

Trong lúc cả hai còn bối rối chưa biết phải làm sao để gặp Triệu Tử Long thì một giọng nói vang lên:

- Hai cô bé! Làm gì ở đây? Cả hai giật thót tim khi nghe giọng nói ấy cùng sự xuất hiện của một thanh niên. Thu Vân ngập ngừng:

- T ụi em.. ụi em...

- Ụi em... sao?

- Ụi em...

- Sao? Cứ nói đi!

Cầm Chi thấy Thu Vân run run mà bức tức. Bình thường thì hào khí lắm mà. Sao bây giờ đùng chuyện thì cứ đứng run mà không dám nói.

Không đợi anh ta hỏi thêm lần nữa, Cầm Chi trả lời ngay:

- Ụi em muốn gặp Triệu Tử Long.

- Triệu Tử Long nào? Đoàn của chúng tôi không có ai tên Triệu Tử Long cả.

- Không phải là Triệu Tử Long thật mà là người đóng vai Triệu Tử Long?

- Vậy à! Các cô cần gặp anh ấy để làm gì?

- Không làm gì cả!

- Vậy tại sao các cô xin gặp?

- Ngưỡng mộ thôi! Người thanh niên cười xòa:

- Các cô ngưỡng mộ Triệu Tử Long ở điểm nào?

- Toàn diện! Anh thanh niên cười to trước sự ngây thơ của các cô, Cầm Chi bức bối:

- Anh cười gì vậy hả?

- Tôi cười các cô vì tôn vinh thần tượng mà...

- Chúng tôi làm gì mà anh cười hả?

- Không có m ột con người nào, một vai diễn nào có thể đạt đến mức toàn diện mà không có khuyết điểm cả. Chỉ tại các cô không nhận ra thôi.

- Chúng tôi không phải là giới chuyên môn nên cũng không biết gì để tranh luận với anh. Bây giờ anh có giúp chúng tôi gặp Triệu Tử Long không?

Người thanh niên vẫn bình thản:

- Thì các cô đã gặp rồi!

- Ở đâu?

- Trước mắt!

Cầm Chi trố mắt:

- Là anh hả?

- Vâng, là tôi đây!

Cầm Chi và Thu Vân đồng la lên:

- Không giống!

Người thanh niên nhú mày:

- Ở điểm nào?

Cầm Chi nhìn như xoáy vào người anh rồi ung dung nói:

- Tri ệu Tử Long là một anh hùng oai phong lẫm liệt, văn võ song toàn. Còn anh dáng dấp như là một thư sinh trói gà không chặt làm sao mà đóng vai hổ tướng được.

Thu Vân không ngờ bình thường Cầm Chi thật hiền hòa, nhỏ nhẹ. Đến lúc tranh luận cô lại nói thật hùng hồn. Chả bù cho mình khi nói không thua ai, đến lúc đùng chuyện thì cứ lặng thinh không nói được câu nào.

Nhìn anh thanh niên cứ khẽ gật gật đầu, Cầm Chi nói tiếp:

- Còn m ột điều nữa!

- Điều gì vậy hả?

- Nhìn anh có dáng dấp của một "minh tinh màn bạc" hơn là một nghệ sĩ cải lương.

- Anh thanh niên c ười to hơn:

- Không ngờ cô có nghệ thuật đoán mò thật hay, thật đúng.
- Anh thừa nhận rồi hả?
- Thừa nhận cái gì?
- Anh không phải là nghệ sĩ cải lương à?
- Đúng! Cô đoán không sai. Tôi không phải là nghệ sĩ cải lương.
- Tôi nói đầu có sai.
- Nhưng vở diễn vừa qua tôi đúng là người thủ vai Triệu Tử Long.

Đến lượt Thu Vân và Cẩm Chi ngạc nhiên:

- Anh nói sao?
 - Triệu Tử Long thật hiện đang gặp tai nạn giao thông và đang cấp cứu ở bệnh viện Cần Thơ. Tôi chính thật là Triệu Tử Long thật của đêm nay.
 - Anh nói thật hả?
 - Đối các cô để làm gì?
 - Thế anh làm sao mà đóng vai Triệu Tử Long quá thành công khi không phải là nghệ sĩ cải lương hả.
 - Đối với nghệ thuật cải lương, cô có nghe nhắc đến "nghệ thuật hóa thân" không?
- Cẩm Chi gật đầu:
- Có! Nhưng anh làm sao mà thuộc hết lời ca của vai mà diễn được. Có người hát giùm anh phải không?
 - Không! Chính tôi hát đó chứ! Bởi vì chúng tôi không dám đánh lừa công chúng. Từ nhỏ tôi cũng đã mê cái vai Triệu Tử Long nên đã cố thử tập tành qua.
 - Anh làm sao mà tập được?
 - Chú tôi là trưởng đoàn, tôi chuyên mượn kịch bản để tự tập là chuyện có thể được.
 - Anh đi theo đoàn cải lương để làm gì?
 - Lần này tôi theo đoàn về Bạc Liêu để khảo cổ!
 - Khảo cổ hả?

- Phải! Tôi là một nhà khảo cổ văn hóa học. Tôi muốn được đến Bạc Liêu để tìm hiểu về văn hóa và thi ca của Bạc Liêu. Trong lúc đoàn đang thiếu vai Triệu Tử Long vì anh Hoàng Thanh bị nạn nên chú tôi mới giới thiệu Hoàng Quân lên đóng thế.

- Hoàng Thanh là gì của anh?
- Là anh em chú bác với tôi!
- Thế ra gia đình anh cũng là "nhà nòi".

- Phải. Ba má tôi và chú tôi là những nghệ sĩ cải lương thực thụ. Riêng tôi thì tôi lại đi theo một chiều hướng khác. Tôi muốn nghiên cứu nghệ thuật hơn là làm nghệ thuật.

- Anh không phải là nghệ sĩ mà diễn thật tài.
- Cảm ơn cô đã quá khen.
- Không! Tôi nói thật tình mà.

Hoàng Quân lịch sự:

- Tôi đến Bạc Liêu như một người lạ. Xin được hân hạnh làm quen với hai cô. Hai người bạn đầu tiên của tôi.
- Cảm ơn anh. Chúng tôi cũng rất hân hạnh được làm quen với anh Triệu Tử Long.

- Cứ gọi tôi là Hoàng Quân.
- Vâng... Anh Hoàng Quân.
- Còn hai cô bé? Tên gì nào?
- Em là Cẩm Chi!
- Còn em là Thu Vân!
- Cẩm Chi, Thu Vân, hai cái tên rất đẹp.

Thu Vân đột nhiên hỏi:

- Anh Hoàng Quân! Đêm mai anh còn diễn nữa không?
- Hoàng Quân tư lự:

- Có lẽ là không.
- Tại sao vậy hả?

Anh Hoàng Thanh sẽ đến vào ngày mai. Anh mới là kếp chánh của đoàn, thử mọi loại vai. Còn tôi, tôi chỉ đóng được một vai Triệu Tử Long mà thôi. Tôi chỉ là một nghệ sĩ không chuyên, khi giao vai cho tôi, chú tôi hồi hộp đến nín thở luôn đó.

Thu Vân băng khuâng:

- Vậy anh còn ở lại đây lâu không hả?

Hoàng Quân cười tươi:

- Có khi đoàn đã đi rồi mà tôi vẫn còn ở nữa đó.
- Vì sao vậy hả anh?
- Tôi đến Bạc Liêu không phải để ca hát mà là vì tôi có nhiệm vụ riêng.
- Anh có thể cho tui em biết được không hả?

Hoàng Quân hồ hởi:

- Ồ! Được chứ. Không chừng còn phải nhờ đến sự giúp đỡ của các cô nữa đó.
- Tui em cô thể làm gì để giúp anh?
- Các em có thể hướng dẫn tôi đi xem các thắng cảnh ở Bạc Liêu và tìm hiểu các hoạt động văn hóa của bạc Liêu này.

Cầm Chi reo lên:

- Điều đó thì tốt thôi. Tui em sẽ hết lòng với anh.

- Ng ười mộ điệu bốn phương đều ái mộ. Nhạc sư Cao Văn Lầu với bài "Dạ cổ hoài lang" và sáu câu vọng cổ đầu tiên do ông sáng tạo để lại cho đời đến ngày nay.

- Về nhạc sư Cao Văn Lầu thì mẹ em rất thẩu đáo. Anh có thể hỏi mẹ em cũng biết được nhiều điều.

- Cám ơn em. Anh sẽ đến nhà em thăm bác và tìm hiểu những thông tin do bác cung cấp.

- Mẹ em sẽ hết mình với anh thôi.

Thấy trời đã khuya, Hoàng Quân thúc giục:

- Đêm đã khuya rồi, các em về đi. Đêm mai chúng ta sẽ gặp lại nhau nữa nhé.

Cầm Chi gật đầu mà lòng thầm bắt bẻ:

- Ch ưa chi mà đã gom lại thành từ "chúng ta" rồi. Người gì mà dễ thân thiện quá. Chắc gặp ai cũng vậy thôi chứ không riêng mình đâu. Người ta là "nghệ sĩ" mà. Tình cảm dành cho công chúng bao giờ cũng quá bao la...

Từ giã Hoàng Quân, cô nắm tay Thu Vân đi trên bãi cát mà lòng dấy lên bao nỗi buồn. Cô thầm nghĩ:

- Có gì đâu mà phải buồn. Anh ta cũng như bao nghệ sĩ khác đến cái làng biển này biểu diễn rồi đi. Chỉ có công chúng nhớ anh, chứ anh đâu có nhớ nỗi công chúng... Mình bận bịu về anh mà làm gì...

Thu Vân cũng lặng lẽ bước đi trong cảm xúc của mình. Cả hai đều không hiểu tại sao mình lại phải suy tư về một người như thế.

Sóng biển vẫn nhẹ nhẹ vỗ về bãi cát...

Buổi chiều, Hoàng Quân, Cầm Chi và Thu Vân ngồi nghe bà Cúc say mê nói và các nhạc sư và những ca kịch lừng danh một thời của Bạc Liêu.

Ngoài nh ạc sư Cao Văn Lầu sáng tác bản vọng cổ mà tên tuổi trở, thành bất hủ hãy còn nhiều nhạc sĩ lừng danh với các bản sáng tác độc đáo. Còn có các nhạc sĩ và các soạn giả nổi tiếng như Mộng Vân là một cây bút lỗi lạc, có căn bản vững vàng về nghệ thuật ca cầm.

Hoàng Quân tìm hiểu thêm:

- Mộng Vân là ai hả bác?

- M ộng Vân là một soạn giả soạn tuồng có danh tiếng ở Bạc Liêu. Sân khấu cải lương mấy mươi năm trước từng đã hấp dẫn lôi cuốn được đông đảo khách mộ điệu bài tuồng tích đặc sắc, dàn cảnh linh động với các bài bản cổ nhạc cách tân.

- Nhờ có bác con mới hiểu thêm về các nhạc sĩ và soạn giả ở Bạc Liêu, chiếc nôi thần kỳ của cải lương xứ này.

Bà Cúc vừa gật gù vừa nói:

- Ủ! Ngoài Mộng Vân còn có Trinh Thiên Tư, ông đã cho xuất bản quyển "Ca nhạc cổ điển điệu Bạc Liêu"

- Con cũng đã nghiên cứu nhiều về giai điệu này.

- Ngoài các nhạc sư trên còn có ông Năm là người sáng lập ra đoàn Thanh Minh, Thanh Nga một thời lừng danh với tiếng hát ngọt ngào của nữ nghệ sĩ Thanh Nga.

Bà Cúc nói xong lại thở dài:

- Tiếc thay cho các nghệ sĩ tài danh xuất thân tại Bạc Liêu đã đem tài hoa nghệ thuật của mình lưu diễn khắp nơi trên đất nước. Nhưng tất cả đều bạc mệnh.

Hoàng Quân tò mò:

- Hồi nhỏ chắc bác thích cải lương lắm hả?

Bà Cúc tươi cười gật đầu:

- Ủ! Hồi đó bác rất mê cải lương. Và nhờ vậy mà mới kết duyên với ba con Cẩm Chi đây.

Hoàng Quân nhìn cây nguyệt cầm treo trên bàn thờ, ngưỡng mộ:

- Chắc bác trai cũng là một nghệ nhân của đờn ca tài tử xứ này hả bác?

- Ủ! Ông cũng mê lắm. Tội nghiệp cứ đi biển thì thôi, khi trở về cứ ôm cây nguyệt cầm mà gảy miết tới quên ăn quên ngủ luôn.

- Niềm đam mê luôn luôn là thế. Cũng như cháu, cháu vừa mê cải lương vừa đam mê nghiên cứu nghệ thuật của nó nữa.

- Sao cháu lại chọn mô hình này mà nghiên cứu? Bây giờ thanh niên thời đại thường có xu hướng cải cách. Họ thích các ngành như công nghệ thông tin, nghiên cứu khoa học để tìm hiểu các vì sao trên trời.

Chớ ai lại đi nghiên cứu cái nghệ thuật cải lương cũ rích này.

Hoàng Quân cười hiền:

- Ai cũng có một sở thích và một niềm đam mê riêng bác à.

Bà Cúc thổ lộ tâm sự:

- Cũng như con Cẩm Chi nhà bác vậy. Ngành nghề nào cũng không chịu, cứ nằng nặc đòi thi vào ngành cô giáo Bạc Liêu thôi.

Cẩm Chi mắc cỡ:

- Mẹ! Chưa chi mà mẹ đã khoe như thế. Nếu con không đỗ được thì còn mặt mũi nào mà nhìn mặt anh nữa.

- Đâu có gì đâu Cẩm Chi. Anh tin rằng em sẽ đậu mà.

- Nếu em không đậu thì sao?

Hoàng Quân cười giả là:

- Không đậu thì năm sau sẽ đậu:

- Còn nếu năm sau không đậu?

Hoàng Quân bông đùa:

- Thì năm sau nữa!

- Cho đến khi nào em trở thành gái già thì thôi phải không?

Hoàng Quân động viên:

- Cẩm Chi yên tâm đi. Chỉ cần cố gắng học hành thì sẽ có kết quả tốt thôi. Có niềm tin là sẽ có tất cả. Em biết không?

Cẩm Chi cố kéo dài giọng:

- Dạ biết!

Hoàng Quân nhìn Thu Vân cứ ngồi lặng thinh ở góc ván:

- Còn Thu Vân, thế nào? Sao mà em buồn quá vậy hả Vân? Thu Vân mắt như rướm lệ:

- Em không được thi vào đại học. Sau khi tốt nghiệp em sẽ tìm một việc làm phù hợp để giúp đỡ gia đình.

Hoàng Quân như chia sẻ nỗi buồn của Thu Vân.

- Cũng tốt thôi Thu Vân. Chúng ta phải sống tùy vào hoàn cảnh của mình. Chủ yếu là phải sống cho tốt là được rồi. Em đừng có buồn làm gì. Hãy phấn đấu cho những điều mình đi tới.

- Em cảm ơn anh đã an ủi và động viên em.

Bà Cúc xen vào:

- Muốn thế các con phải cố học để mà vượt qua kỳ thi tốt nghiệp, chớ không phải cứ đi coi cải lương mãi rồi không đậu nghe.

Cầm Chi nghiêng mình:

- Dạ! Con xin nghe theo lời dạy của "mẫu hậu" ạ.

Bà Cúc mừng yêu con gái:

- Con này! Gái lớn rồi mà cứ như trẻ con, cứ ăn nói đùa giỡn không nghiêm túc gì hết.

Cầm Chi đứng nghiêm trang:

- Dạ thưa mẹ, con đang nghiêm túc đó chứ.

Nhìn cảnh đầm ấm của hai mẹ con, mọi người như vui lây trước cái không khí vui nhộn của gia đình. Bầu trời Bạc Liêu như cao hơn xanh hơn và mát lạnh hơn để ôm trọn những con người luôn sống trọn cho tình thương.

Cầm Chi rời quê hương xa vòng tay mẹ đi Cần Thơ với giấy báo trúng tuyển vào Đại học Sư phạm. Trong hành trang của cô có một lá thư của mẹ và địa chỉ cần đến. Theo lời bà nói:

Đây là nhà của một người bạn thân của mẹ. Con hãy đến đó ở nhờ trong thời gian đi học. Bác ấy sẽ lo lắng cho con. Con hãy cố gắng ở đây, hãy vì tương lai của con chớ đừng tự ái mà lơ đãng nghe con.

- Con có thể ở ký túc xá, không cần phải nhờ vả người ta đâu mẹ.

- Không phải là mẹ muốn nhờ vả người ta, nhưng ở đời không phải mình muốn là được đâu con. Con cứ làm theo ý mẹ đi.

- Dạ!

Cầm Chi đành nghe theo lời mẹ. Và cô đã đến với Tây Đô hoa lệ với địa chỉ trên tay. Trước mắt cô là cánh cổng rộng lớn với ngôi biệt thự khang trang nằm bên trong.

- Mình có lầm không?

Cô tự vỗ trán mình rồi nhìn lại địa chỉ trên tay:

- Đúng rồi. Nhưng sao mẹ mình lại quen với những người giàu sang bề thế như vậy? Xưa nay mình đâu có nghe mẹ nhắc đến người này.

Nguyễn Phú Tân! Đó là người mà mình cần gặp. Mẹ bảo phải gặp được ông mới trao thư này và không được trao cho bất cứ một ai.

- Có gì bí mật bên trong lá thư này mà mẹ lại không muốn mình xem? Hay là mình cứ giở ra xem rồi tùy cơ ứng biến.

Trong đầu cô lại vang vang lên lời của mẹ:

"Không được tò mò xem lén những bí mật riêng tư của người khác, sẽ là người bất lịch sự đó".

Nhìn nắng chiều đã gần tắt sau dãy phố, Cầm Chi đành bạo dạn bấm chuông bởi vì cô không vào đây thì không còn nơi nào để đến.

Mở cửa cho cô là một người đàn bà trung niên. Cầm Chi độ chừng người này là quản gia của gia đình. Cầm Chi lễ phép gật đầu chào:

- Chào bà!

- Cô tìm ai?

- Dạ thưa bà! Có phải đây là nhà của ông Nguyễn Phú Tân không bà?

Người đàn bà khẽ chau mày:

- Cô hỏi để làm gì?

- Thưa bà, cháu cần gặp ông ấy.

- Để làm gì?

Cầm Chi ngập ngừng:

- Dạ, cháu có chút việc riêng.

Người đàn bà lạnh lùng:

- Ông ấy không có ở nhà.
- Ông ấy đi đâu hả bà?
- Không biết. Cẩm Chi bối rối:
- Thưa bà, cháu có thể vào nhà để chờ ông ấy về được không bà? Người đàn bà lắc đầu:
- Không được! Tôi đâu có biết cô là ai mà cho vào. Lỡ như cô là kẻ gian thì tôi làm sao mà trả lời với chủ.
- Nhưng cháu đâu còn chỗ nào để đến. Bà giúp cháu đi bà.
- Tôi không thể giúp cô được. Nhưng cô có thể đứng ngoài chờ ông ấy.
- Nhưng cháu không biết mặt ông ấy.

Người đàn bà hoài nghi:

- Vậy cô đâu phải là người quen?
- Dạ, cháu chỉ có một lá thư của mẹ gửi cho ông Tân mà thôi.

Người đàn bà lắc đầu:

- Thôi, ph ức tạp quá, tôi không hiểu được! Cô cứ đứng đây chờ khi nào xe về đến cổng cô cứ chạy ra mà trao thư. Ông ấy từ phòng mạch cũng sắp về rồi. Tôi còn bận công việc trong nhà, không thể ở đây lâu nữa.

Không đợi Cẩm Chi nói lời cảm ơn, người đàn bà vội vàng đóng cổng lại. Cẩm Chi đứng tựa hàng rào lơ đãng nhìn ra đường phố.

Thành phố đã lên đèn. Đêm thành phố sáng rực những hoa đèn lung linh như muôn vì sao tỏa sáng. Cẩm Chi mơ màng nhìn phố phường nhộn nhịp mà nhớ về làng quê biển với bãi cát vàng trong những đêm trăng. Những chú cá bạc lấp lánh quẫy mình trong mê lưới những con sao biển như tung mình lên cổ bắt lấy một vì sao... Ơi, quê biển của cô thật tuyệt vời làm sao...

Rét...

Mãi mơ màng, cô không hay chiếc du lịch đã đậu trước cổng nhà. Và tiếng kêu rít ấy là tiếng của cánh cổng đã được mở ra. Chiếc xe du lịch chuẩn bị lăn bánh vào cổng. Cẩm Chi vội vã chạy ào đến trước đầu xe.

- Bác ơi! Bác!

Ông Phú Tân đẩy kiếng xe nhô đầu ra để lộ gương mặt hiền từ đầy phúc hậu. Đúng là gương mặt của một vị lương y.

- Có vi ệc gì vậy cháu? Gia đình có người bệnh à? Cẩm Chi lắc đầu:

- Dạ, không phải.

- Vậy thì có vi ệc gì? Cần bác giúp đỡ điều gì cứ nói. Nếu trong khả năng bác sẽ hết lòng.

- Dạ không.

Ông Phú Tân cười hiền từ:

- Vậy nếu không có vi ệc gì, cháu đón đầu xe bác để làm gì?

Cẩm Chi vội mang lá thư đến trao cho ông Phú Tân. Không biết trong thư viết gì mà sau khi xem xong, ông Phú Tân đổi sắc mặt. Ông vội bước xuống xe nhìn chăm chăm vào Cẩm Chi.

- Con là... Cẩm Chi, con của Cúc hả?

- Dạ, con là con của bà Cúc.

Thấy ông Phú Tân cứ nhìn trân trân mình từ đầu đến gót, Cẩm Chi chột dạ:

- Dạ, con không giống mẹ.

Ông Phú Tân g ật đầu:

- Bác biết.

- Bác biết mẹ cháu hả?

- Đương nhiên là bác biết.

Cẩm Chi thầm trách mình hơi hợt, nếu ông Phú Tân không biết mẹ thì làm sao mẹ có thể gửi gắm cô cho ông, một người hoàn toàn xa lạ cho được.

Bối rối một chút, ông Phú Tân đã lấy lại bình tĩnh:

- Chúng ta vào nhà đi.

- Dạ.

PHẦN 2

C

ầm Chi theo ông Phú Tân qua khỏi cánh cổng vào nhà. Cầm Chi không

ng ở bên trong ngôi biệt thự kia là cả một thiên đường của các loài hoa. Mặc dù là ban đêm, Cầm Chi vẫn nhìn thấy được những đóa hồng đang rực rỡ khoe sắc. Thoang thoang một mùi dạ lý hương ngọt ngào xông vào tận mũi. Cầm Chi hít nhẹ vào lồng ngực mùi hương kỳ diệu ấy. Thật sáng khoái, cô vô tư nói:

- Th ơm quá!
- Mong rằng nơi này sẽ làm con thích thú trong những ngày ở đây để đi học.
- Vâng, con cũng mong như vậy.

Cầm Chi theo ông Phú Tân bước lên bậc thềm vào phòng khách trước những con mắt ngơ ngác của người trong nhà.

Một người đàn bà dáng dấp quý phái, sang trọng với gương mặt thanh nhã đang ngồi trên xa lông. Cầm Chi độ chừng là bà bác sĩ. Cô cúi đầu chào:

- Con chào bà!
- Ông Phú Tân giới thiệu:
- Đây là dì Thanh. Con cứ gọi như thế.
 - Dạ, cháu chào dì Thanh.

Bà Thanh lạnh lùng nhìn Cầm Chi:

- Cô là ai?
- Cháu...

Ông Tân đỡ lời:

- Đây là Cầm Chi. Con của một người bạn thời nổi khổ của anh đó Thanh à. Bà Thanh không quan tâm đến lời của ông.
- Cô ấy đến đây để làm gì?
- Thanh à! Cầm Chi sẽ đến đây để ở cùng chúng ta.
- ở cùng chúng ta?

Ông Phú Tân giật mình như kẻ trộm vừa bắt được quả tang. Song ông trấn tĩnh: Diễm Thanh! Em nói gì lạ vậy? Mấy mươi năm chung sống em không hiểu anh sao? Bà Diễm Thanh vẫn mát mẻ:

- Hiểu thì em hiểu, nhưng ông bà ta vẫn có câu:

"Dò sông dò bể dễ dò

Mấy ai lấy thước mà đo lòng người"

Ông Phú Tân kêu lên:

- Diễm Thanh!

Chừng như biết mình hơi quá đáng với chồng khi có mặt người lạ, bà Diễm Thanh hạ giọng:

- Là em chỉ nói thế thôi, chứ em đâu có ám chỉ anh đâu mà lo ngại quá như vậy.

Ông Phú Tân có vẻ giận:

- Nhưng anh vẫn nghe trong giọng nói của em có gì mai mỉa.

Thấy sự có mặt của mình đã gây sự bất hòa của vợ chồng bác sĩ, Cầm Chi e ngại:

- Cháu xin lỗi vì cháu mà hai bác phải bất đồng. Nếu có gì không tiện xin phép hai bác cho cháu đến nơi khác. Cháu có thể ở ký túc xá cũng được, bởi vì thời gian cháu đi học cũng rất dài.

Nghe Cầm Chi nói, ông Phú Tân có vẻ hốt hoảng:

- Không được, Bác đã hứa với mẹ cháu rồi, bác không thể thất hứa được. Bà Diễm Thanh thắc mắc:

- Anh Tân! Mẹ của Cầm Chi là ai. Sao xưa nay em không nghe anh nhắc đến?

Thoáng bối rối nhưng ông Phú Tân vẫn trả lời suôn sẻ:

- Cầm Chi là con của bạn anh nhưng anh ấy đã qua đời. Xưa kia, anh ấy có ơn với anh và bây giờ anh có bốn phận phải trả ơn lại.

Không đợi bà Diễm Thanh nói thêm, ông Phú Tân nắm tay Cầm Chi nói:

- Từ nay con sẽ ở đây với gia đình bác. Cứ xem đây như là gia đình con. Cần gì cứ nói với bác nhé.

Không thể nói gì thêm, Cẩm Chi cúi đầu:

- Dạ.

- Dì Mai!

Ông Phú Tân gọi. Người đàn bà khi nãy ra mà cổng vội chạy ra:

- Dạ, ông chủ gọi.

- Dì đưa Cẩm Chi lên lầu vào căn phòng kế phòng vẽ tranh của Nguyễn Phú. Xong, đưa Cẩm Chi xuống phòng ăn, chúng ta dùng cơm tối nhé.

- Dạ.

Quay sang Cẩm Chi, bà có vẻ nhã nhặn hơn thái độ lúc chiều:

- Mời cô!

- Cảm ơn dì.

Cẩm Chi xách chiếc túi xách của mình theo dì Mai.

Đi qua các văn phòng, Cẩm Chi nghĩ:

- "Gia đình bác sĩ có khác. Giàu có thật!"

Bước vào căn phòng dành cho mình, cô cứ ngỡ mình vừa bước vào một thiên đường. Một căn phòng mà ngay cả trong mơ cô cũng không thể thấy được. Nhưng Cẩm Chi lại hoang mang:

- "Dù sao đây cũng là nhà của người ta. Liệu mình sẽ sống như thế nào khi cảm giác đầu tiên mình đã thấy là bà Diễm Thanh và cô con gái không thích sự có mặt của mình".

Dì Mai thúc giục:

- Cô đi tắm rồi xuống dùng cơm. Nhà tắm và nhà vệ sinh đều ở trong phòng.

- Cảm ơn dì.

Dòng nước mát ở vòi sen phun ra xua bớt đi sự mệt nhọc và lo lắng trong lòng. Cẩm Chi cố tắm thật nhanh và bước xuống lầu và lần ra nhà bếp phụ dọn thức ăn với Dì Mai.

Dì Mai xua tay khi thấy Cẩm Chi bước vào:

- Cô cứ vào phòng ăn đi. Để tôi dọn cho.

- Cô là khách mà.

- Dì cứ để cho cháu phụ vì cháu sẽ ở đây lâu chứ không phải ở một bữa đâu. Tản ngần một lúc rồi dì cũng gặt đầu:

- Cũng được.

Bữa cơm đầu tiên đã được dọn lên. Ông bà Phú Tân, Thư Kỳ đã ngồi vào bàn. Ông Phú Tân bảo:

- Cẩm Chi! Con ngồi đi!

- Dạ!

Rồi ông đưa mắt hỏi bà Diễm Thanh:

- Nguyễn Phú đâu?

Bà Diễm Thanh lắc đầu:

- Nó vẫn chưa về.

Ông Phú Tân nhăn mặt:

- Em quản lý con thế nào vậy?

Bà Diễm Thanh có vẻ không bằng lòng:

- Chỉ mình em có trách nhiệm với con thôi sao? Nó đã lớn rồi, làm sao mà em giữ được.

- Nhưng em cũng phải biết là nó đi đâu chứ, không khéo...

Ông chợt ngưng lời rồi bảo:

- Thôi, cả nhà ăn cơm đi, còn nghỉ ngơi nữa. Cẩm Chi!

- Dạ!

- Ngày mai bác sẽ đến trường liên hệ giúp con. Sáng mai cứ ở nhà, có gì bác sẽ điện về.

- Dạ cảm ơn bác. Bà Diễm Thanh thoáng lên nét không hài lòng:

"Tại sao ông ấy lại lo lắng cho con bé đó quá nhỉ? Thật ra mối quan hệ giữa hai người như thế nào? Có thật như điều ông đã nói không? Xem ra gia đình này không còn được bình yên như

xưa nữa rồi”.

Cầm Chi cảm thấy ngọt ngào vô cùng. Dù những món ăn trước mắt thật ngon nhưng không làm sao ngon bằng những thức ăn của làng biển quê cô. Cô chỉ nhai nhỏ nhẻ cho có lệ.

- Ăn không ngon hả Cầm Chi?

- Dạ thưa không. Con ăn ngon lắm.

Cầm Chi trả lời ông Phú Tân. Thư Kỳ nhìn thoáng qua rồi trề môi. Cô không nói gì chỉ tiếp tục ăn. Cầm Chi thấy vừa tủi vừa thẹn. Cô thầm trách mẹ:

"T ại sao mẹ lại nhất định bắt mình phải đến đây để làm thân chùm gởi chứ? Bên trong có bí ẩn gì không? Bốn năm đại học mình phải chịu đựng mãi cảnh này sao? Xem ra là từ nay mình sẽ không còn được tự do nữa rồi".

...

Cu ối cùng bữa cơm cũng kết thúc. Cầm Chi lại phụ Dì Mai dọn dẹp. Dì Mai đã nhìn Cầm Chi với ánh mắt khác hơn. Dì chỉ dẫn cho Cầm Chi Từng công việc rồi thúc giục:

- Cô c ũng mệt lắm rồi, hãy lên phòng nghỉ đi. Công việc cũng sắp xong rồi.

- Dì để cháu phụ một chút nữa.

- Được rồi. Cảm ơn cô. Nghỉ ngơi đi. Chúng ta còn hợp tác lâu dài mà.

Không th ể nói gì thêm, Cầm Chi rửa tay:

- Chào đi. Cháu lên phòng sắp xếp một chút.

- Cô đi đi. Ngủ ngon nghe!

- Cảm ơn Dì.

C ầm Chi bước vội về phòng của mình. ở đây cô đã có đầy đủ tất cả, bàn học tập, tủ quần áo và chao ôi, chiếc giường ngủ với tấm nệm êm ái. Thật tuyệt diệu làm sao. Cầm Chi ngả người trên chiếc giường, nhắm mắt tận hưởng giây phút thần tiên. Sự mệt mỏi thấm sâu vào cơ thể, cô tạm quên tất cả để chìm sâu vào giấc ngủ ở một nơi xa lạ.

Đ êm đầu tiên xa nhà, thế cũng thật là tốt cho cô. Trong giấc ngủ Cầm Chi cảm thấy như mình đang bay bổng lên với giấc mơ bước vào giảng đường đại học.

N

hững tia nắng chói chang chiếu qua cửa sổ hắt vào Cầm Chi. Khiến cô khó chịu đưa tay dụi mắt. Bầu trời phía ngoài khung cửa làm cô giật mình hoảng hốt:

- Chết rồi! Quá trưa rồi! Làm sao bây giờ? Chắc là mệt mỏi quá nên mình ngủ quên mất rồi.

Cầm Chi tung người dậy chạy ào đến bên cửa sổ để xem trời đã trưa đến mức nào. Khung cảnh bên ngoài làm cô bàng hoàng ngây ngất.

Khuôn viên ngôi bi ệt thự này rộng hơn cô tưởng. Xung quanh là những vườn cây, hoa kiểng thật đẹp. Chính giữa là cái hồ bơi được kiến trúc rất tinh vi. Đặc biệt nhất là ở lối đi ra vào hoa mười giờ nở rộ như tấm thảm nhung ngũ sắc đang rực rỡ khoe màu dưới nắng. Màu vàng kiêu sa, màu tím ngây thơ, màu hồng tươi thắm gợi tình, màu trắng trong tinh khiết, màu đỏ rực rỡ... Tất cả như hòa với các loại hoa trong vườn tạo nên một bức tranh linh động.

Cầm Chi như quên hết nỗi lo sợ của mình. Cô mang chiếc áo ngủ trắng tinh khôi chạy ào xuống khuôn viên.

Cô nâng niu từng đóa mười giờ đậm đà hương sắc mà ngửi. Hoa hồng, hoa cúc trong vườn như thầm ghen tỵ với đóa hoa giản dị bình thường kia.

C ầm Chi thầm thì:

- Mười giờ, mười giờ ời! Vì ài mà mi khoe sắc?

"Hoa mười giờ tím nở bên thềm

Tình yêu ngày ấy êm đềm mộng mơ

Màu hoa đẹp tựa vầng thơ Tím thương, tím nhớ... tím chờ đợi ai?"

Cầm Chi giật mình ngược lên bởi một giọng ngâm trầm ấm vang lên như trả lời cô.

Cầm Chi thật sự kinh ngạc bởi người đối diện với cô. Hoàng Quân! Phải, không ai khác hơn chính là Hoàng Quân.

Cẩm Chi lấp bắp:

- Là anh à?

Hoàng Quân cũng ngạc nhiên không kém gì Cẩm Chi. Anh cũng mừng rỡ:

- Cẩm Chi! Không ngờ là em.

- Hoàng Quân! Sao anh ở đây?

- Câu này để anh hỏi em trước mới phải. Tại sao em lại ở đây?

- Em lên đây ở nhờ nhà bác Phú Tân để học đại học.

Hoàng Quân mừng rỡ:

- Em đậu đại học rồi hả?

- Dạ, em đã trúng tuyển rồi.

- Chúc mừng em. Thế là đã thỏa được ước nguyện rồi. Còn Thu Vân thế nào hả em?

Cẩm Chi chột buồn:

- Thu Vân không thi đại học và đang tìm việc làm.

- Tội nghiệp Thu Vân quá.

- Em tuy thương bạn nhưng cũng đành bó tay, không có cách gì giúp bạn, ngay cả bản thân mình cũng phải đến đây gởi nhờ như loài tầm gởi.

- Em đừng buồn suy nghĩ vẩn vơ mà ảnh hưởng đến việc học Cẩm Chi nhớ lại là Hoàng Quân chưa trả lời câu hỏi của cô:

- Còn anh, anh chưa trả lời câu hỏi của em?

- Em hỏi anh điều gì?

- Mới đó mà đã quên rồi sao? Hoàng Quân vỗ trán:

- Anh đang trí thật. Xin lỗi em, Cẩm Chi.

- Anh chỉ xin lỗi em một câu suông thế sao?

- Anh sẽ có điều kiện.

- Điều kiện gì?

- Một món quà mà bảo đảm em sẽ rất thích.

- Là quà gì? Sao anh biết là em rất thích?

- Bí mật. Chừng nào em nói ra em sẽ thấy ngay.

- Nếu em không nói?

- Thì vĩnh viễn em sẽ không thấy được món quà này.

- Thế thì đã sao nào?

- Em nhất định phải thấy món quà này vì nó có liên quan đến em.

- Liên quan đến em?

- Phải!

- Là cái gì vậy?

- Nói đi sẽ biết.

- Được rồi. Em sẽ nói.

- Anh đang nghe đây.

- Anh phải trả lời cho em biết một điều.

- Chẳng những một mà bao nhiêu điều anh cũng trả lời hết.

- Anh phải trả lời em một cách thành thật.

- đương nhiên rồi.

- Anh là gì của gia đình này?

- Đây! Uy tín đảng hoàng. Cẩm Chi cầm lấy bức vẽ, sững sờ:

- Anh vẽ ai vậy?

- Là em đó.

- Là em à?

- Phải!

Tuy bức vẽ chỉ mới phác thảo chưa được chỉnh lý hoàn chỉnh nhưng Cẩm Chi vẫn nhận ra mình hiện tại. Cô đang mặc chiếc áo ngủ quỳ dưới đất, tay nâng niu những đóa mười giờ.

Chẳng những không mừng vì nhận được món quà, Cẩm Chi tỏ nét giận dữ:

- Ai cho phép anh vẽ lên tôi như thế? Anh có biết anh làm như thế là xâm phạm người khác

không?

Bất ngờ trước thái độ của Cẩm Chi, Hoàng Quân hơi lúng túng:

- Cẩm Chi! Xin lỗi em. Nhưng em hãy thông cảm cho anh. Đứng trước một bức tranh nghệ thuật độc đáo như thế những tâm hồn đầy cảm xúc làm sao có thể bỏ qua được.

Nghe Hoàng Quân nói chí lý, Cẩm Chi cũng nguôi giận. Nhưng chẳng lẽ lại bỏ qua cho anh một cách dễ dàng như vậy. Cô cố bắt bẻ:

- Vậy thì ít ra anh cũng hỏi qua ý kiến của Cẩm Chi một chút.

- Anh không muốn làm lay động một bức tranh tuyệt mỹ.

Miệng lưỡi của Hoàng Quân thật dẻo khiến Cẩm Chi không thể nói gì thêm. Hoàng Quân nói tiếp:

- Thông cảm cho anh chưa?

- Không thông cảm cho anh được thì làm gì anh chứ?

Hoàng Quân reo mừng:

- Cảm ơn em?

- Không cần phải cảm ơn em.

Hoàng Quân đưa tay hái một đóa hoa mười giờ cài lên tóc Cẩm Chi:

- Tặng em.

- Tình tử quá hén!

Cẩm Chi chưa kịp phản ứng thì đã nghe giọng Thư Kỳ vang lên. Cẩm Chi bối rối:

- Thư Kỳ! Tôi... tôi...

Thư Kỳ chanh chua:

- Làm gì mà chị phải lúng túng như gà mắc tóc như thế. Tôi không phản đối chuyện tình cảm của hai người, nhưng tôi chỉ muốn nhắc cho hai người nhớ. ở đây là nhà tôi, chứ không phải khách sạn hay hồ bơi mà ăn mặc như thế để tâm tình với nhau là được rồi.

Cẩm Chi thật xấu hổ:

- Xin lỗi, tôi không cố ý.

- Tôi làm sao biết được là chị cố ý hay vô tình. Tôi không ngờ con gái dưới quê còn tân thời hơn con gái thành phố. Dám mặc áo ngủ mà tiếp chuyện với bạn trai.

- Thư Kỳ!

Hoàng Quân lên tiếng:

- Là người nhà với nhau em nên thoáng một chút. Anh nghĩ việc này đâu có gì nghiêm trọng.

Thư Kỳ trề môi:

- Cẩm Chi là người nhà của anh chứ đâu có dính líu gì đến em chứ. Cô ta chẳng qua chỉ là con của bạn từ thuở xa lắc xa lơ của ba em thôi.

- Thư Kỳ! Em...

Thư Kỳ giơ tay:

- Không cần phải tranh luận với anh chuyện này nữa. Anh hãy xem đồng hồ xem bây giờ là mấy giờ rồi.

Hoàng Quân đưa tay xem đồng hồ rồi vội vã:

- Xin lỗi em.

Thư Kỳ quay gót:

Không cần gì lỗi phải. Nhưng em muốn nhắc cho anh nhớ, đừng vì sự có mặt của cô ta mà làm xáo trộn cái trật tự vốn có trong nhà này.

- Thư Kỳ! Đã trễ rồi. Chúng ta vào học đi Thư Kỳ không thềm trả lời đi thẳng vào nhà. Hoàng Quân vội bước theo.

Cẩm Chi lặng im không nói được lời nào. Giọt nước mắt tủi buồn trào tuôn trên má.

- ki ếp tầm gỏi là thế đó sao? Mình đã không còn tự do nữa rồi. Muốn sống một cuộc sống hồn nhiên như ngày nào trên làng biển thân yêu cũng không được nữa rồi.

Nhớ lời mẹ dặn, Cẩm Chi phải dẫn lòng:

- Không được tự ái, phải cố mà sống và học hết những nam đại học. Vả lại, đây là lỗi của mình mà. Từ bây giờ về sau phải thần trọng hơn một chút mới được.

Cẩm Chi phân vân về cuộc gặp gỡ vai Hoàng Quân tại đây. Cẩm Chi phán đoán về vai trò của Hoàng Quân trong căn nhà này.

Có lẽ anh là gia sư của Thư Kỳ. Cô ta đã trượt đại học, ngoài thời gian ôn ở trung tâm, ông Phú Tân còn mời thêm gia sư về nhà chỉ dạy thêm. Còn Hoàng Quân?

Cẩm Chi nhún vai:

- Đa tài thật. Vừa là nghiên cứu văn hóa lịch sử, vừa là nghệ sĩ cải lương vừa là nhà hội họa nay lại kiêm thêm gia sư nữa.

- Không biết rồi anh có còn thêm cái nghề nào nữa không?

Cẩm Chi lại bực bội:

Tại sao mình lại quan tâm đến anh ta như thế? Anh có làm gì cũng mặc kệ. Thân mình, mình cố lo chưa xong cái thân tầm gởi này.

Cẩm Chi buồn bã quay lên phòng vui ưu tư trong lòng:

- Phải thay đổi cách sống thôi. Xa rồi cái thú hỗn nhiên, tung tăng cùng Thu Vân đùa vui trên bãi cát rồi ngâm mình trong sóng biển. Phải sống theo hiện tại thôi: Ngày mai này cô phải đến giảng đường đại học nữa. Phải sống như cách sống của một sinh viên. Cô nghe nhớ mẹ, nhớ biển và nhớ Thu Vân vô cùng. Giảng đường đại học. Nơi mà bao ngày Cẩm Chi ao ước nay đã đến trong

tầm tay. Trước mắt cô khuôn viên thênh thang của trường đại học như mặt biển bao la. Đối với cô, cô gì cũng mai, cũng lạ, bạn bè cũng không quen...nhưng cô cảm thấy vui vẻ khoan khoái vô cùng vì đây là khoảng trời của riêng cô.

Cho đến bây giờ cô vẫn luôn tự hỏi:

- Tại sao mẹ lại bắt buộc mình phải đến ở nhờ người ta? Cứ để cho cô ở ký túc xá có phải tiện hơn không? Hay là mẹ sợ cô sống ở ngoài rồi bị sa ngã? Cô lại chạnh lòng thương mẹ:

- Tội nghiệp mẹ, lúc nào mẹ cũng thương yêu và lo lắng cho mình. Mình phải cố gắng học hành cho vui lòng mẹ, không phụ tấm lòng bao la trời bể của mẹ.

- Bạn ở tỉnh nào?

Đang thơ thần vòng quanh sân, Cẩm Chi chợt nghe có người hỏi mình. Cô ngẩng đầu lên, một người bạn gái có gương mặt thật xinh đang tươi cười đứng bên cô. Cẩm Chi vui vẻ trả lời bạn:

Mình ở Bạc Liêu.

Cô gái như reo lên:

- Bạc Liêu! Quê hương của bài "Dạ choài lang" và là nơi trú ngụ của các đầm tôm. Thích thú thật.

- Còn bạn? Bạn tên gì? ở đâu?

- Mình tên là Dạ Hương. Quê mình ở tí ngoài Hà Tiên.

- Hà Tiên! Nơi có cổ am Phù Dung tự.

Một cảnh trí tuyệt vời của thiên nhiên. Tuyệt vời lắm.

- Bạn chưa cho mình biết bạn tên gì?

Mình tên Cẩm Chi.

- Tên bạn đẹp lắm. Nó gần giống như một loài gỗ quý.

- Còn bạn cũng đâu kém mình. Dạ Hương một mùi hương tuyệt diệu. Nhưng mình không phải là hương của hoa mà hương của biển.

- Hương biển thì lại càng nồng nàn quyến rũ nơi. Hai người bạn thai nơi gặp nhau, thoáng chốc đã giao hòa.

- Cẩm Chi! Bạn thật là khéo ăn nói đó.

- Bạn đừng có ngại khen mình như vậy.

Chúng ta sẽ là bạn với nhau thì hãy thật lòng, đừng khách sáo quá mà mất đi niềm vui.

- Cẩm Chi! Sao bạn không ở ký túc xá có phải vui vẻ hơn ở nhà không?

Cẩm Chi buồn buồn:

- Mình không dám cãi lời mẹ.

Dạ Hương ỉu xiu:

- Cũng đành vậy thôi. Nhưng không sao chúng ta có thể gặp nhau ở những giờ đi học mà. Bạn học khoa nào?

- Mình học Văn khoa.

Dạ Hương như reo lên:

- Tuyệt vời lắm. Mình cũng học Văn khoa.

- Hy vọng là chúng ta sẽ học cùng chung một lớp.

Tiếng trống vang vang báo hiệu cho tất cả sinh viên tập hợp về lớp. Mỗi người theo phiếu báo của mình mà tìm đến lớp.

Dạ Hương ôm lấy Cẩm Chi reo vang:

- Mình học chung lớp với nhau rồi. Cẩm Chi cũng vui mừng:

- Từ nay chúng ta sẽ tha hồ mà tâm sự.

Niềm vui được nhân đôi, cả hai cùng vui vẻ nắm tay nhau bước đi, hướng tới một tương lai bừng sáng.

Cẩm Chi vừa bước vào nhà đã đụng ngay gương mặt khó chịu của Thư Kỳ. Chẳng lẽ làm thỉnh bước qua Cẩm Chi gượng gạo:

- Chào Th ư Kỳ!

Thư Kỳ lạnh lùng nhún vai:

- Không dám! Chị là khách quý của gia đình tôi, cứ tự nhiên ra vào không cần chào hỏi, miễn là...

Thư Kỳ cắt lời không nói nhưng Cẩm Chi cũng biết rằng cô đang mắng khéo cái việc mặc áo ngủ chạy rong ngoài vườn.

Cẩm Chi nhẩn nhẩn định bước lên lầu thay đồ để còn xuống bếp phụ dì Mai dọn cơm chiều.

Ông Phú Tân cũng vừa từ bệnh viện về.

Thấy Cẩm Chi, ông vui vẻ hỏi:

- Cẩm Chi! Buổi học đầu tiên có thoải mái không?

Cẩm Chi lễ phép đáp lời ông:

- Thưa bác, rất thoải mái.

- Cẩm Chi! Con đi học mỗi ngày nếu không có phương tiện riêng thì quá bất tiện.

Bác không thể đưa đón con được. Đây là chìa khóa, bác vừa mua cho con chiếc xe gắn máy.

Tuy không phải là loại đắt tiền nhưng cũng có thể giúp con đi lại được. Hy vọng là con sẽ không từ chối.

Cẩm Chi cảm động:

- Con cảm ơn bác. Bác thật tốt với con.

Trong khi Cẩm Chi rung rung nước mắt thì Thư Kỳ giương to đôi mắt giận dữ nói:

- Ba! Tại sao ba lại làm như thế. Cô ta là gì của ba mà ba phải lấy của nhà mà cho như vậy?

- Th ư Kỳ! Đây là việc của riêng ba, ba không để con thiếu thốn. Con hãy cố gắng luyện thi để năm sau thi tiếp tục. Nếu con thi đậu vào đại học, quả cho con sẽ gấp mấy lần Cẩm Chi bây giờ.

Thư Kỳ giận dữ:

- Không lẽ vì việc con trượt đại học nam nay mà ba lại đối xử với con như thế? Chẳng lẽ nhà ta không có người đậu đại học thì ba phải rước đại rước đưa một người xa lạ vào nhà để nuôi hay sao?

- Th ư Kỳ! Cẩm Chi không phải là người xa lạ.

- Vậy thì cô ta là gì của ba?

- Ba đã nói rồi, Cẩm Chi là con của ân nhân của ba, ba có nghĩa vụ phải đền ơn đáp nghĩa. Con không có quyền hỗn hào, xúc phạm Cẩm Chi.

- V ậy là con phải xem cô ta là gì trong nhà này?

- Bạn bè hay thân thân thiết hơn có thể là như chị em.

Thư Kỳ tỏ vẻ bất mãn:

- Thừa ba, rất tiếc không thể được.

Cầm Chi buồn bã quay lên phòng. Cô không còn đủ sức để nghe những lời day nghiền của Thư Kỳ.

Ngã mình trên chiếc giường, Cầm Chi toan tính:

- Phải rời khỏi nơi này thôi. Dù sao người ta cũng là người dung nước lã mình đâu thể bám víu mãi được.

Có ti ếng gõ cửa phòng cô vang lên.

- Cầm Chi!

- Dạ!

Cầm Chi vội vã ngồi dậy mở cửa phòng cho ông Phú Tân vào:

- Bác tìm cháu có việc gì vậy bác?

Nhìn thấy giọt nước mắt còn đọng trên khóe mắt Cầm Chi, ông Phú Tân an ủi:

- Cầm Chi! Còn đừng buồn và đừng bao giờ có ý nghĩ ra đi. Con hãy thương bác. Hãy vì bác mà ở lại.

Cầm Chi bỗng nghe lòng ám áp vô cùng.

Những lời nói của ông cũng như liều thuốc xoa dịu vết thương đang nhức nhối trong lòng cô. Ông thương cô thật sự hay chi là vì ông muốn trả ơn cho ba cô như ông thường nói?

Nếu chỉ là trả ơn thì không cần phải thế đâu.

- Thừa bác! Bác đừng tết với cháu quá có được không?

- Không! Bác không tốt với cháu mà bác đang làm theo tiếng gọi của lương tâm mình.

- Bác đừng ray rứt mãi chuyện án nghĩa ngày xưa. Nếu như ba cháu còn sống, ba cháu cũng sẽ nghĩ như thế thôi.

- Bác cháu mình đừng bàn luận chuyện đó nữa. Con hãy hứa với bác là bằng bất cứ lý do nào, con cũng không được rời khỏi nơi này. Việc gì cũng phải chờ bác giải quyết.

- Con...

- Hãy vì bác, hãy thương bác mà hứa với bác đi.

- Tại sao bác phải khổ sở vì con như vậy?

Bác không biết. Bác chỉ biết rằng bác phải thấy mặt con, phải lo lắng cho tương lai của con. Như vậy bác mới yên lòng. Con hãy hứa với bác đi.

Trước tấm tình bao la của ông Phú Tân dành cho, Cầm Chi không thể nào từ chối được ánh mắt ông, ánh mắt nồng nàn một tình yêu thương phụ tử. Ôi, có lẽ nào, có lẽ nào giữa cô và ông đã có một sợi dây thiêng liêng ràng buộc.

Cầm Chi giật mình gạt phăng ý nghĩ đó:

- Không! Mình không được có ý nghĩ làm tổn thương vong linh của ba. Ông đã hy sinh cực khổ, nuôi mình lan khôn. Và cũng vì sự sống ông đã bỏ thân ngoài biển cả. Mình không được quên công ơn to lớn của người. Còn ông Phú Tân, chắc chỉ là cảm nhận nhất thời thôi.

Ông Phú Tân thúc giục cắt đứt dòng suy nghĩ của cô:

- Hứa đi bác đi con!

- Vâng, con hứa. Ông Phú Tân mừng rỡ:

- Con gái, cảm ơn con.

- Con phải cảm ơn bác mới đúng chứ.

- Thôi, trong hai chúng ta đừng ai cảm ơn ai cá mà hãy yêu thương nhau như tình thâm ruột thịt, nương tựa nhau mà sống nghe con...

- Dạ.

- Con đi rửa mặt thay quần áo đi rồi xuống ăn cơm.

- Ấy chết!

Cầm Chi giật mình la lên:

- Mãi lo nói chuyện với bác mà con quên xuống phụ dì Mai.

Ông Phú Tân cười hiền:

- Có sao đâu. Thì bây giờ xuống cũng đâu có muộn. Bác xuống trước nghe.

- Dạ!

Ông Phú Tân bước ra mà lòng vui như vừa được của. Gương mặt của ông không qua được mắt của bà Diễm Thanh và Thư Kỳ. Cả hai đưa mắt nhìn nhau khó chịu. Và trong đầu cả hai cùng vang lên câu hỏi:

- Cầm Chi là ai mà có thể thay đổi được tâm tính của ông như thế. Ông hay thâm trầm, giàu kín tâm tư đâu có biểu lộ niềm vui ra mặt như thế. Cầm Chi phải là người thế nào đối với ông. Điều này vẫn còn nan giải.

Cầm Chi vội vàng xuống phòng án phụ dì Mai mà quên chào hỏi hai người. Thư Kỳ châm dầu thêm lửa:

- Mẹ xem cô ta có coi chúng ta ra gì không?

Bà Diễm Thanh cay đắng:

- Khách quý của ba con. Đừng có đùng vào. Thôi ăn cơm đi.

- Mọi người đã vào bàn ăn. Ông Phú Tân hỏi bà Diễm Thanh:

- Nguyên Phú đâu? Sao không về ăn cơm? Bà Diễm Thanh gay gắt:

- Không biết! Ông Phú Tân cau mày:

- Bà đang nói gì thế Diễm Thanh? Bà Diễm Thanh không kém:

- Chẳng lẽ bây giờ anh muốn gây sự trong bữa ăn nữa hay sao?

Ông Phú Tân biết còn nói nữa sẽ gây khó chịu cho Cầm Chi. Ông lắc đầu phàn nàn:

- Con vớ cái!

Cầm Chi cảm thấy thương ông Phú Tân.

Vì cô mà ông phải chịu nhiều áp lực. Cô cũng phải vì ông mà nhẫn nhịn với mọi người. Cô phải cố mà sống với tâm thần chùng gởi của mình với gia đình này thôi.

Ông Phú Tân nhìn cô. Cái nhìn của ông như thông cảm như chia sẻ nỗi tủi hờn của cô ánh mắt ông như động viên cô:

- Cố lên đi con Cầm Chi!

Cầm Chi đồng cảm với cái nhìn của ông.

Cô cũng nhìn ông, cái nhìn đầy hứa hẹn:

- Bác yên tâm đi. Con sẽ chết sức mình mà Cầm Chi cúi cúi dọn dẹp trong phòng khách. Cô cẩn thận lau chùi bộ xa lông cẩn xà cừ bóng lộn như sợ bị trầy xước.

Cầm Chi chợt nghe như có một ánh mắt đang nhìn như xoáy vào người cô. Cầm Chi ngược mắt lên ngạc nhiên hỏi:

- Anh là ai?

Một giọng cười ngạo mạn vang lên:

- Câu hỏi ấy phải để cho tôi hỏi mới đúng. Cô là ai?

- Có nhất thiết là tôi phải trả lời câu hỏi của anh không?

- Cần lắm chứ. Bởi vì nếu cô là người giúp việc trong nhà thì thật là thiếu sót nếu cô không biết được cậu ấm trong nhà này. Đến lượt Cầm Chi hả hốc ngạc nhiên:

- Hả! Thì ra anh là...

- Nguyên Phú, con trai độc nhất của bác sĩ Phú Tân.

- Anh là Nguyên Phú thật hả?

Nguyên Phú vỗ ngực:

- Đích danh! Đi không đổi tên, đứng không đổi họ.

Cầm Chi bối rối:

- Xin lỗi anh, tôi không biết anh nên hơi bất nhã...

- Không sao. Nhưng bây giờ cô có thể trả lời cho tôi biết cô là ai? Tại sao có mặt trong gia đình tôi?

Cầm Chi hơi ngần ngại:

- Tôi ở quê lên đây xin ở trọ.

- Để làm gì?

- Đi học!

- Đi học hả?

Nguyễn Phú hỏi lại, Cẩm Chi gật đầu.

- Phải!

Sau cái nhìn nhoáy tận tim phổi Cẩm Chi, Nguyễn Phú hỏi gần:

- Cô học trường nào?

- Đại học

- Khoa nào?

- Văn khoa.

- Văn khoa?

Câu hỏi như giễu cợt của Nguyễn Phú khiến Cẩm Chi hơi tự ái:

- Sao, có vấn đề gì không?

- Nguyễn Phú đảo một vòng quanh Cẩm Chi rồi nhận xét: Cũng hơi giống.

- Anh nói vậy nghĩa là sao? Tôi không thể học Văn khoa à?

Cũng được. Nhưng tôi nghĩ người theo Văn khoa thì phong thái phải nho nhã, ngôn văn phải mềm mại chứ đâu có cứng nhắc như cô vậy?

- Xin lỗi, tôi không quen làm trò.

- Không phải thế nhưng ít ra có phải thể hiện một chút gì hơi hám của một nhà văn tài hoa chứ.

- Có phải anh cho là tôi không phù hợp với Văn khoa?

- Có thể vậy.

- Anh nói thế nhưng riêng tôi, tôi rất tin tưởng nơi mình.

- Ai cũng vậy. Ai cũng tự tìm cho mình một lý do để bao che sự sai lầm của mình.

- Cám ơn anh đã có lời nhắc nhở nhưng tôi không nghi ngờ lý tưởng và khả năng của mình.

- Ai nói cũng nghe hay. Nhưng riêng tôi, từ bài học bản thân tôi thật sai lầm khi chọn một ngành mà tôi không hề yêu thích.

- Anh đi ngành nào?

- Hội họa!

- Hội họa à?

- Phải.

- Theo tôi biết người nghệ sĩ khi tạo được một tác phẩm nghệ thuật phải có sự say mê sáng tạo. Anh không yêu thích thì làm sao anh theo hội họa được?

- Bởi vì trong tất cả các trường đại học tôi không đâu trường nào lại đậu ngay vào cái trường chết tiệt ấy. Thế là ba tôi bắt buộc tôi phải học.

- Hoàng Quân cũng học chung trường với anh à?

Nguyễn Phú ngạc nhiên:

- Cô cũng biết Hoàng Quân nữa à?

- Có một lần anh ấy theo đoàn cải lương về quê em ở Bạc Liêu và tham gia một vai diễn nên ai cũng biết. Tình cờ gặp anh ấy ở đây nên hỏi vậy thôi. Nguyễn Phú làm một cử chỉ vừa thán phục vừa đùa:

Thằng ấy thì tôi chịu thua. Đa tài đa năng. Ngoài hội họa nó còn có cả một công trình nghiên cứu văn hóa, lịch sử... Nếu lỡ nó có thất nghiệp nữa, nó cũng có thể đi hát cải lương làm một nghệ sĩ thực thụ.

Cẩm Chi lặng thinh bởi vì cô không biết phải nói gì. Nguyễn Phú gọi chuyện.

Nãy giờ mãi nói chuyện mà tôi quên hỏi tên cô. Dù không muốn chúng ta vẫn phải là người một nhà mà.

Dù cách nói có hơi thẳng thắn nhưng dù sao Nguyễn Phú cũng khá cởi mở hơn bà Diễm Thanh và Thư Kỳ.

- Tôi tên Cẩm Chi.

- Tên Chi rất đẹp.
- Cám ơn anh.
- Chắc rằng chị phải nhỏ tuổi hơn tôi.
- Chúng ta cứ gọi anh em cho tiện.
- Cám ơn anh!
- Chi học được chỉ một tiếng ấy thôi sao?

Cầm Chi cười một nụ cười thật đẹp:

- Bởi vì em không biết phải nói sao để cám ơn tình cảm của anh đã dành cho em.

- Sao, bây giờ chị định gài luôn cả anh. Hai tôi nữa sao?

Tiếng Thư Kỳ vang lên phía sau khiến cả hai giật mình.

- Thư Kỳ! Thư Kỳ đừng hiểu lầm tôi như thế!

Thư Kỳ cười mai mỉa:

- Hiểu lầm. Sự việc diễn ra trước mắt mà còn bảo là hiểu lầm. Vừa đến đây chị đã gài bẫy anh Hoàng Quân bằng chiếc áo ngủ mỏng manh đùa bên thảm hoa mười giờ ngũ sắc. Rồi bây giờ với phong thái nghiêm trang, chị định gài bẫy anh Hai tôi bằng một hoàn cảnh khác. Chị định gom hết tất cả đàn ông về tay chị hay sao?

- Thư Kỳ! Thư Kỳ không có quyền xúc phạm đến tôi như thế?

- Nếu chị đừng làm thì đâu có ai dám nói. Nguyên Phú lên tiếng:

- Thư Kỳ! Em đừng dùng những tiếng quá nặng nề với Cầm Chi được không?

- Anh cũng bênh vực cho chị ta nữa sao?

- Dù sao chúng ta cũng là người một nhà mà.

Giọng Thư Kỳ càng mai mỉa:

- Người một nhà! Anh nói sao mà quá dễ nghe. Tự dung ở đâu đàn đến một người xa lạ vào nhà chia sẻ tình thương của mình. Anh cứ thân nhiên xem như người một nhà. Còn em thì không thể.

- Thư Kỳ! Em đừng có ý nghĩ như thế.

Chúng ta may mắn hơn được sống trong giàu sang no cơm ấm áo. Mình phải biết thương những người kém may mắn hơn mình.

- Anh vĩ đại thật. Vậy thì anh cứ ở đó mà làm thánh nhân đi. Còn em, em không thể. Em là một người tầm thường, em không muốn người ta cướp của em tình thương và của cải. Tất cả những gì của em không ai được tranh đoạt cả.

Cầm Chi mặc cho cả hai tranh cãi. Cô lặng lẽ về phòng mình. Nước mắt tủi hờn trào tuôn trên má. Đã biết thân chùm gởi là phải chịu nhiều nỗi đắng cay. Nhưng sao cô vẫn nghe đau thương dâng tràn ý nghĩ bỏ ra đi hiện lên, nhưng rồi lời hứa với ông Phú Tân hôm nào như nhắc nhở:

- Phải cố gắng thôi. Phải nghe lời mẹ, lời bác Phú Tân. Phải đi hết những năm tháng đại học để trở về quê hương làm một cố giáo nhỏ dạy những điều hay, cái đẹp về quê hương đất nước, con người cho các em học sinh.

Tiếng sóng biển như ào ào, khóa sóng bên tai. Cô lặng đưa hồn mình về với mẹ, về quê biển thân yêu.

PHẦN 3

C

hiều trải dài trên khuôn viên vắng lặng trong sân nhà, Cầm Chi ngồi trên

chi ếc xích đu ở một góc sân ôn bài. Có bước vào thế giới văn học mới nhận ra một kho tàng vô giá mà nó chứa đựng. Cầm Chi say mê tìm hiểu về những danh ngôn, những đại văn hào của trong và ngoài nước. Thật tuyệt vời làm sao. Cô ao ước sao mình có thể góp một phần nào đó làm phồn vinh nền kho tàng văn học của nước nhà.

- Cầm Chi học bài hả?

Nghe tiếng Hoàng Quân, Cẩm Chi không ngẩng đầu lên. Cô đáp nhỏ:

- Vâng! Chi đang học bài.

Hoàng Quân gọi chuyện:

- Hôm nay Chi học bài gì?

Không thể không trả lời câu hỏi của Hoàng Quân Cẩm Chi lơ đãng: Chi đang tìm hiểu về những danh ngôn văn hóa của thế giới.

- Vậy hả! Anh cũng thích đề tài này lắm.

Cẩm Chi liếc ngang thềm nói:

- Đúng là đa hệ.

Bắt gặp cái liếc của Cẩm Chi, Hoàng Quân hơi chột dạ:

- Bộ Chi ghét anh lắm hả?

- Đầu có.

- Sao ánh mắt của Chi nhìn anh không có một chút thiện cảm vậy?

- Tại vì Chi không dám có cảm tình vai anh sợ đụng chạm đến một người, mà người ấy thì Chi...

Cẩm Chi rùn vai:

- Sợ lắm!

Biết Cẩm Chi đang nói đến Thư Kỳ Hoàng Quân phân minh:

- Anh chỉ là người giúp cho Thư Kỳ chuyện học hành thôi chứ không có mối quan hệ nào cả.

Nhưng rất tiếc Thư Kỳ vẫn thi rất trong kỳ thi đại học này. Học tài thi mạng mà. Trượt kỳ này có thể đợi kỳ sau.

- Chính vì vậy mà tôi rất cố gắng cho Thư Kỳ luyện lại để hy vọng kỳ thi sau.

- Và Chi cũng không dám làm ảnh hưởng đến tinh thần của Thư Kỳ. Bởi vì Chi biết Thư Kỳ rất thích anh.

Anh không thể bắt buộc Thư Kỳ nhưng anh cũng không thể bắt buộc mình. Anh chỉ xem Thư Kỳ như một người em gái.

- Đó là chuyện của hai người. Em không có tư cách xen vào.

Anh chỉ mong cho Thư Kỳ thi đậu vào đại học là anh hết trách nhiệm rồi. Còn bây Hoàng Quân gãi tai:

- Còn dài lắm.

- Vì vậy mà Cẩm Chi không muốn gây thêm sự hiểu lầm để Thư Kỳ yên tâm học. Cũng không phải vì thế mà chúng ta không có quyền tạo tình cảm với nhau.

Cẩm Chi giương mắt nhìn Hoàng Quân:

- Tại sao lại là chúng ta?

Hoàng Quân hơi bối rối:

- Anh chị ví dụ vậy thôi.

- Đừng ví dụ như thế dễ gây ngộ nhận. Cẩm Chi nói thế có thấy mình quá vô

- Vậy hả! Chi không thấy gì cả. Chi chỉ cần sự bình yên cho mình thôi.

- Em nói như vậy thành ra quá vô tình với anh rồi.

Giọng tha thiết của Hoàng Quân làm Cẩm Chi xao động. Cô chưa biết phải nói gì để xoa dịu anh thì tiếng Thư Kỳ đã vang vang:

- Cẩm Chi! Tôi đã nhiều lần yêu cầu chị. Sao chị không chấp nhận? Chị đừng bắt tôi phải nói những lời không nên nói.

- Thư kỳ! Tôi...

Thư Kỳ càng chanh chua:

- Chị có thể gom tất cả đàn ông của Thành Phố Cần Thơ này về tay mình. Nhưng tôi xin chị, chị hãy buông tha cho anh Hai tôi và anh Hoàng Quân.

Cẩm Chi uất ức:

- Thư Kỳ? Chính tôi mới là người xin Thư Kỳ hãy buông tha cho tôi. Quay sang Hoàng Quân:

- Anh thấy không? Chi đã nói rồi anh hãy để cho Chi được yên. Từ bây giờ về sau anh đừng gây khổ cho Cẩm Chi nữa.

Thư Kỳ vẫn không buông tha cho Cẩm Chi:

Thì ra là do anh Hoàng Quân cố tình đeo đuổi chị chứ chị không có tình ý với anh.

- Chị chỉ thích anh Hai thôi thôi phải không?

Thư Kỳ cố nói cho Hoàng Quân hiểu làm Cẩm Chi nhưng lại làm cho Cẩm Chi xót xa.

Cô phẫn kháng:

- Xin Thư Kỳ đừng xúc phạm tôi nữa.

- Tôi không phải là một món hàng mà Thư Kỳ muốn xô vào tay ai cũng được. Tôi còn ở lại đây là vì lời hứa với bác Phú Tân thôi.

- Vậy sao? Vậy ra nhân vật mà chị nương tựa còn cao cấp hơn cả hai người này nữa.

- Hèn gì chị mới làm cao giá như thế?

Uất nghẹn trào dâng lên cổ làm cho Cẩm Chi muốn nghẹt thở. Cô bịt chặt hai tai lại:

- Hãy buông tha cho tôi đi. Tôi xin các người mà.

Cẩm Chi chạy đi rồi. Hoàng Quân mới nhìn Thư Kỳ như trách móc:

- Thư Kỳ! Em thật quá đáng.

- Tại sao anh lại bênh vực cho nó?

- Anh chỉ nói theo lẽ phải. Cẩm Chi cố hoàn cảnh rất đáng thương. Chúng ta hạnh phúc hơn là được sống trong một gia đình êm ấm. Mình phải thương những kẻ yếm may mắn hơn mình.

- Anh trở nên cao thượng từ lúc nào vậy?

- Đừng hỏi anh câu đó. Đầu phải là khi gặp Cẩm Chi anh mới biết thương người đầu.

- Nhưng xưa nay anh đâu có vì người khác mà ruồng bỏ Thư Kỳ.

- Anh không hề ruồng bỏ Thư Kỳ, mà anh đang chám chút cho Thư Kỳ để Thư Kỳ trúng tuyển vào đại học, không phụ lòng kỳ vọng của bác Phú Tân.

- Đậu đại học! Đậu đại học! Thứ mà em cần không phải là đậu đại học đâu.

Thư Kỳ la lên. Hoàng Quân nhần nhin:

- Ở lứa tuổi em thì việc học là rất cần thiết. Em cần gì hơn điều đó nữa?

- Anh không hiểu gì hết. Anh không hiểu gì hết.

Thư Kỳ nói xong vùng bỏ chạy vào nhà.

Hoàng Quân ngơ ngác không biết phải xử sự thế nào cho đúng. Có lẽ vai trò gia sư trong gia đình này của anh không còn cần thiết nữa. Anh cần nói rõ với ông Phú Tân điều này để tránh thêm phiền phức cho Cẩm Chi.

Nghĩ thế, thay vì lên phòng dạy cho Thư Kỳ, Hoàng Quân đi thẳng ra nhà xe lấy chiếc xe chạy thẳng ra cổng. Đứng trên lầu nhìn theo, Thư Kỳ bức dọc:

- Thoát là tức chết đi được. Nếu không có Cẩm Chi thì Hoàng Quân đâu có đối xử với cô như thế. Chỉ tại Cẩm Chi thôi.

Cô thầm trách ông Phú Tân:

- Cũng tại ba mình nữa, khi không ở đâu đem về của nợ mà làm cho con cái phải khổ. Đúng là "ruột bỏ ra, da bỏ vào" mà.

Không thể chạy theo Hoàng Quân cũng không thể vào phòng mắng nhiếc Cẩm Chi, Thư Kỳ chỉ biết giậm chân tức tối:

- Thư Kỳ! Sao lại đứng đây? Hoàng Quân không đến dạy học cho con sao? Bà Diễm Thanh xuất hiện như một cứu cánh cho Thư Kỳ. Cô ôm mẹ òa khóc:

- Mẹ! Mẹ ơi! Con khổ lắm. Bà Diễm Thanh vỗ về con gái:

- Có chuyện gì nào? Bình tĩnh nói cho mẹ nghe. Mẹ sẽ làm chủ cho con. Đừng tức tối nữa.

Thư Kỳ vẫn khóc nức nở:

- Cũng tại Cẩm Chi cả.

Bà Diễm Thanh chau mày:

- Cẩm Chi. Sao lại có liên quan đến Cẩm Chi?

- Vì Cẩm Chi mà Hoàng Quân không chịu dạy học cho con.

- Có chuyện đó nữa sao?

Thư Kỳ dậm thêm:

- Chiều nay, con bắt gặp cả hai đang tình tứ ngoài vườn. Đã tới giờ học mà Hoàng Quân không lên dạy cho con, còn mới xuống nhắc nhở, không ngờ anh ấy giận dỗi bỏ về, không chịu

dạy cho con.

- Tác t ệ như thế sao?

- Mẹ không tin con hả?

Không phải mẹ không tin nhưng mẹ không thể giúp gì cho con được bởi vì ba con đâu có chịu nghe lời của mẹ.

- Chẳng lẽ vì nó mà ba bỏ rơi mẹ con mình, bỏ luôn cả gia đình này sao?

M ẹ không đủ niềm tin để tin vào ba con nữa. Nhất định Cẩm Chi phải có một sự liên quan nào với ba con, chứ không phải đơn giản là con của một người bạn.

- M ẹ cho là bên trong có sự bí ẩn à?

- Phải.

- Mình có cách nào khám phá ra điều ấy không?

- Chúng ta đành phải nhẫn nhịn chờ đợi thôi con à?

- Tức là bây giờ mẹ bỏ mặc con sao?

- Như vậy thì không. Mẹ sẽ nói rõ chuyện này với ba con. Không thể để cho tụi nó tự tung tự tác trong gia đình mình được.

- Li ệu ba có nghe lời mẹ đuổi Cẩm Chi đi không hả mẹ?

- Mẹ chưa biết nhưng mẹ sẽ cố thuyết phục ba con. Thư Kỳ bá cổ mẹ:

- Mẹ! Mẹ nhất định phải thuyết phục được ba con nghe.

- Con cứ vào phòng học bài đi. Nếu con thi đậu đại học thì con nói gì mà ba con không nghe.

- Vì C ẨM Chi mà Hoàng Quân không chịu dạy học cho con.

- Có chuyện đó nữa sao? Thư Kỳ dậm thêm:

- Chi ều nay, con bắt gặp cả hai đang tình tứ ngoài vườn. Đã tới giờ học mà Hoàng Quân không lên dạy cho con, còn mới xuống nhắc nhở, không ngờ anh ấy giận dỗi bỏ về, không chịu dạy cho con.

- T ệ như thế sao?

- Mẹ không tin con hả?

- Không phải mẹ không tin nhưng mẹ không thể giúp gì cho con được bởi vì ba con đâu có chịu nghe lời của mẹ.

- Chẳng lẽ vì nó mà ba bỏ rơi mẹ con mình, bỏ luôn cả gia đình này sao?

M ẹ không đủ niềm tin để tin vào ba con nữa. Nhất định Cẩm Chi phải có một sự liên quan nào với ba con, chứ không phải đơn giản là con của một người bạn.

- M ẹ cho là bên trong có sự bí ẩn à?

- Phải.

- Mình có cách nào khám phá ra điều ấy không?

- Chúng ta đành phải nhẫn nhịn chờ đợi thôi con à?

- Tức là bây giờ mẹ bỏ mặc con sao?

- Như vậy thì không. Mẹ sẽ nói rõ chuyện này với ba con. Không thể để cho tụi nó tự tung tự tác trong gia đình mình được.

- Li ệu ba có nghe lời mẹ đuổi Cẩm Chi đi không hả mẹ?

- Mẹ chưa biết nhưng mẹ sẽ cố thuyết phục ba con.

Thư Kỳ bá cổ mẹ:

- Mẹ! Mẹ nhất định phải thuyết phục được ba con nghe. Con cứ vào phòng học bài đi. Nếu con thi đậu đại học thì con nói gì mà ba con không nghe.

- Con rất hối hận. Nếu năm nay con thi đậu thì ba đâu có cần rước nó về nuôi.

- Vào phòng đi. Mẹ sẽ có cách nói với ba con.

Hôn vào má mẹ, Thư Kỳ nũng nịu:

- Con tin ở mẹ.

Bà Di ễm Thanh trách yêu con gái:

- Con gái lan rồi mà vẫn như còn con nít vậy.

- Con lúc nào cũng là Thư Kỳ bé bỏng của mẹ mà.
- Được rồi. Đừng nịnh tôi nữa cô ơi.
Bà Diễm Thanh đưa con gái vào phòng.
Bà bước đi trên hành lang với bao toan tính trong lòng.

B

à Diễm Thanh cứ ngồi mãi trên bàn mà không chịu đi ngủ. Ông Phú Tân ngạc nhiên hỏi vợ:

- Có vi ệc gì mà em cứ ngồi mãi trên bàn vậy?
- Anh cũng còn quan tâm đến em, đến gia đình này nữa sao?
Nghe giọng mát mẻ của vợ, ông Phú Tân ngồi dậy:

- Xin lỗi em, anh vì mải lo công việc mà ít lo lắng cho em. Anh biết em buồn nhưng em hãy thông cảm cho anh.

Nếu chỉ có thế, em có thể chịu đựng được, đâu có gì đáng nói để làm phiền anh.

- Có chuyện gì hay sao?
- Chuyện không phải là của em mà là của Thư Kỳ!
- Thư Kỳ à? Thư Kỳ có chuyện gì?
- Thư Kỳ rất cần được sự quan tâm của anh, anh là cha của nó mà.

Anh đã rước thầy về dạy cho nó, cho nó tất cả những gì nó thích. Anh còn làm gì thêm nữa, em cứ nói đi. Anh sẽ hết lòng.

- Nguyên nhân là ở chỗ thầy dạy học cho nó đó.
- Sao, Hoàng Quân có vấn đề à?
- Phải. Hoàng Quân không dạy cho nó nữa.

Nó đang khóc rấm ra rấm rút kìa.
- Tại sao Hoàng Quân lại nghỉ dạy mà không nói với anh một tiếng.
- Vì Cẩm Chi đó.
- Tại sao việc này lại có dính dáng đến Cẩm Chi?
- Nói ra thì anh có thể cho là em đang bịa chuyện, nhưng sự thật là vậy.
- Em cứ nói đi, đừng rào đón nữa.

- Chiều nay Thư Kỳ bắt gặp Cẩm Chi và Hoàng Quân đang Anh tứ ngoài vườn. Thư Kỳ mới lên tiếng nhắc nhở, không ngờ hoàng Quân giận dỗi bỏ về không dạy học cho nó nữa.

- Có chuyện đó thật à?
- Anh cho là em bịa chuyện sao?
- Không. Nhưng eo thể là do chúng ta hiểu lầm. Hoàng Quân và Cẩm Chi mới quen biết nhau làm sao mà nảy sinh tình cảm được.
- Nghe nói là cá hai đã quen nhau hồi còn ở dưới quê.
- Anh sẽ nói chuyện với Cẩm Chi. Dù sao Cẩm Chi cũng cần được chúng ta quan tâm hơn.
- Em th ấy chỉ có một cách giải quyết ổn thỏa nhất.
- Cách gì? Nếu được anh sẽ thực hiện ngay.
- Mình cho nó một số tiền rồi bảo nó vào ký túc xá mà ở. Thế là chấm dứt những phiền Phức.

- Không được!
Ông Phú Tân bật dậy:
- Điều đó không thể được.

- Anh làm gì mà phản ứng mạnh vậy?
- Thật ra Cẩm Chi là gì của anh?
Ông Phú Tân cảm thấy mình hơi quá đà khiến bà hoài nghi. ông nhẹ giọng:
- Anh đã nói rồi. Cẩm Chi là con của người bạn, mà cũng là ân nhân của anh.

- Có ân trả ân. Nếu thiếu nợ thì trả tiền.
- Chúng ta đâu có vì thế mà phải cưu mang Cẩm Chi, cho nó ở một nhà mới gọi là trả ân.
- Anh sợ Cẩm Chi phải bơ vơ, lác lõng ngoài đời.
- Anh đã quá đặt cao vai trò của Cẩm Chi.
- Cô ta ở đâu thì bây giờ phải về đó để trả lại sự bình yên cho gia đình chúng ta.

Diễm Thanh Em hãy bình tĩnh lại.

- Em không mất bình Anh, em chỉ thắc mắc tại sao anh lại đối xử vai Cẩm Chi như thế.
- Anh đã nói rồi.
- Em đã nghe rồi, nhưng ngoài đời còn có biết bao người. Sao anh không gom về hết mà chỉ đặc biệt với Cẩm Chi thôi?
- Dù anh có nói gì em cũng đặt nghi vấn.
- Anh chỉ có thể trả lời em là anh không thể chiều theo ý em, bỏ mặc Cẩm Chi được.
- T ức là anh chấp nhận bỏ mẹ con em để nghiêng về phía Cẩm Chi?
- Anh không bỏ ai, chỉ đặt lẽ phải lên hàng đầu. Bà Diễm Thanh uất ức:
- Em không biết lẽ phải thuộc về ai. Em chỉ biết rằng gia đình này sắp tan ra vì quyết định của anh.
- Diễm Thanh! Tình nghĩa vợ chồng bao năm nay, em đừng đặt anh vào thế khó xử.

Bà Diễm Thanh cười gằn:

- Tình nghĩa vợ chồng bao năm nay không bằng một con bé xa lạ kia. Có còn gì đâu để cho anh nói nữa chứ?
- Diễm Thanh! Một ngày nào đó em sẽ hiểu anh hơn.
- Một ngày nào đó! Sao không là bây giờ chứ? Anh nói đi. Em cần hiểu anh. Anh nói đi.
- Cẩm Chi có phải là con rơi của anh không?

Ông Phú Tân bàng hoàng:

- Không. Không phải thế.
- Vậy thì lý do gì anh có thể vì nó mà quên vợ bỏ con chứ?
- Lý do gì? Lý do gì?

Ông Phú Tân lẩm bẩm. Rồi ông gào lên:

- Diễm Thanh! Đừng bắt buộc anh nữa.
- Em không hiểu đâu.

Ông Phú Tân vụt chạy ra khỏi phòng. Bà Diễm Thanh bất lực nhìn theo lắc đầu chán nản:

- Thất bại. Mình đã thất bại rồi.

Cẩm Chi vừa định ôm chiếc cặp trên tay để đến trường thì có tiếng gõ cửa. Cẩm Chi hồi hộp lo lắng:

- Không lẽ Thư Kỳ đến đây để gây sự với mình nữa sao?

- Bác đây! Cẩm Chi mở cửa đi con. Cẩm Chi thở phào nhẹ nhõm khi nghe tiếng ông Phú Tân. Cô vội mở cửa:

- Chào bác!

Ông Phú Tân bước vào phòng hỏi:

- Con đi học à?
- Dạ!
- Còn còn thời gian không? Khoang mười phút thôi.

Cẩm Chi xem đồng hồ rồi gật đầu:

- Dạ còn. Bác ngồi đi bác.
- Bác sẽ nó ngắn gọn với con thôi.
- Dạ!
- Còn quan hệ với Hoàng Quân thế nào?

Cẩm Chi hỏi vội:

- Thư Kỳ nói với bác à?
- Hãy trả lời câu hỏi của bác.
- Dạ, con và anh Hoàng Quân đã có dịp quen biết nhau hồi còn ở dưới quê.
- Quen biết thế nào?
- Đơn thuần là tình nghĩa anh em.
- Còn bây giờ?
- Vẫn là thế.
- Vậy còn chuyện hai đứa tình tứ ở ngoài vườn?
- Hoàn toàn bịa đặt. Con và anh ấy chỉ trao đổi với nhau một số vấn đề có liên quan đến văn

học.

ông Phú Tân gật gù:

- Thằng đó thì tài lắm. Nghe đâu có còn kinh doanh máy tính nữa. Gần đây việc truy cứu trên mạng rất phổ biến thanh niên nam nữ thường giao lưu chai cho nhau nên việc làm ăn này có hiệu quả lắm.

- Con biết anh ấy rất có tài năng. Lớp trẻ chúng con cần phải học hỏi.

- Vì vậy bác mới cho Thư Kỳ học với nó, mong rằng nó sẽ nhiễm một chút tài năng của nó. Việc nó mền mọ yêu thương Hoàng Quân cũng không có gì đáng trách.

- Con không có ý định giành giật tình yêu với Thư Kỳ. Nhưng vấn đề ấy tùy thuộc vào Hoàng Quân.

Bác đâu có lấy quyền hạn mà ép buộc để giành giật hạnh phúc cho con mình. Nhưng bác muốn nhắc nhở con là con đừng vương bận chuyện tình yêu, tất cả phải tập trung vào việc học. Trong thư mẹ con có nói ý nguyện của con. Con muốn là cô giáo về quê dạy học trò. Đó là điều tốt đẹp thôi. Bác muốn giúp cháu tròn ý nguyện.

- Cảm ơn bác:

- Mẹ cháu đã quá khổ cực vì cháu, cháu đừng vì tự ái con con, nhất thời mà nông nổi.

- Hãy để bác được lo cho cháu như một người cha lâm tròn trách nhiệm với một đứa con.

Giọng ông tha thiết, ánh mắt ông nồng ấm. Một thứ tình giống như tình phụ tử dâng cao trong lòng khiến Cẩm Chi bật khóc:

- Bác! Bác thật là tốt với con.

- Hình như ông Phú Tân cũng khóc. Nín đi con.

- Bàn tay ông vỗ về trên mái đầu Cẩm Chi.

- Thế này là thế nào hả ba?

- Cánh cửa phòng bật mở cùng giọng nói giận dữ của Thư Kỳ vang lên. Ông Phú Tân hơi bối rối:

- Thư Kỳ! Con đừng hiểu lầm.

- Ba nói thế là sao? Con phải hiểu như thế nào mới không lầm? Sáng sớm ba đã đến phòng của Cẩm Chi để làm gì?

- Ba đến đây vì con, vì hạnh phúc của con thôi Thư Kỳ.

- Vì con? Vì hạnh phúc của con à?

- Phải.

- Ba đến đây là để van xin chị ta ban bố hạnh phúc cho con sao?

- Không phải thế đâu Thư Kỳ.

- Ba! Ba đã đánh giá quá cao chị ta mà hạ thấp giá trị con gái mình. Nếu cần có hạnh phúc con đâu cần chị ta ban bố mà là phải tự con tìm lấy.

Thấy sự việc không thể tạm ổn, ông Phú Tân bảo Cẩm Chi:

- Cẩm Chi! Con em đi học đi. Việc nhà của bác để bác giải quyết.

Biết mình không thể cứu vãn được tình hình, Cẩm Chi cúi đầu:

- Xin phép bác. Chào Thư Kỳ.

- Thư Kỳ không thèm đáp lại lời Cẩm Chi.

- Cẩm Chi cũng nhẫn nhịn bước qua cửa phòng xuống nhà lấy xe đi học với nỗi buồn man mác.

Trong phòng Thư Kỳ và ông Phú Tân vẫn tiếp tục tranh cãi:

- Ba! Ba nói đi! Vì lý do gì mà ba không chịu để cho Cẩm Chi đến ở ký túc xá? Cô ta là gì của ba mà ba phải nặng tình, nặng nghĩa như thế?

Ba đã trả lời con và tất cả mọi người Cẩm Chi là con của người bạn mà người đó là án nhân của ba.

- Đâu phải vì thế mà ba phải hy sinh cả hạnh phúc của gia đình mình đâu ba.

Ba đâu có làm gì đến mức hủy diệt gia đình. Ba vẫn sống đàng hoàng, vẫn làm việc, vẫn vun vén hạnh phúc gia đình. Ba không làm gì có lỗi với các con cả.

Con biết, ba rất tận tụy với công việc và rất thương yêu chúng con, lo lắng cho gia đình nên chúng ta mới được như ngày nay.

- Nh ưng đó là chuyện trước kia, cõn bây giờ thì không còn nữa ba à.

- Ba vẫn thế, vẫn như ngày nào có gì thay đổi đâu con.

- Có chứ ba. E đã thay đổi từ khi có mặt của Cẩm Chi. Ba đã thay đổi tất cả.

- Thư Kỳ! Nếu con đừng quan trọng quá vấn đề này thì sự việc đâu có gì nghiêm trọng.

- Gia đình ta sẽ có thêm một người thân, con có thêm một người bạn.

- Có thể là con rất ích kỷ thừa ba. Nhưng sự ích kỷ của con có lý do chính đáng: Con ích kỷ là vì không muốn cho người ngoài vào đây san xẻ tình thương của con, không muốn ai làm lung lay cái hạnh phúc yên đã bình yên của gia đình này.

- Ba nghĩ, nếu Cẩm Chi có mặt hay không cũng không tác động gì đến hạnh phúc của chúng ta.

- Có ch ứ ba. Tại vì ba chỉ nhìn Cẩm Chi mà không thấy sự việc xảy ra xung quanh mình. Ba đâu có nhìn thấy những giọt nước mắt tủi hờn của mẹ. Ba đâu nhìn thấy sự uất nghẹn đau buồn của con. Nhâm này chỉ có anh Nguyên Phú là vô tư thôi.

- Bởi vì nó là đàn ông.

- Ph ải. Đàn bà con gái chúng con rất hẹp hòi, ích kỷ, không được như những người đàn ông bao la rộng rãi. Con không cho phép bất cứ ai làm lung lay hạnh phúc của mình.

- Thư Kỳ! Bình tĩnh lại đi con. Hãy cố ôn quyển để năm sau vào đại học mà tìm lấy tương lai của mình. Đừng bận tâm với những suy nghĩ đời thường nữa.

- Nh ất định con sẽ vào đại học. Ba yên tâm đi.

Ông Phú Tân có vẻ vui mừng:

- Thư Kỳ! Cuối cùng con cũng đã thông suốt rồi phải không?

- Nhưng con có một điều kiện.

- Điều kiện gì? Con nói đi. Ba sẵn sàng thực hiện tất cả những ước mơ của con.

- Ba ph ải làm theo sự yêu cầu của mẹ con.

- Có nghĩa là...

- Cho Cẩm Chi một số tiền, tổng cổ cô ta vào ký túc xá lập tức. Bởi vì ở đây không phải là nơi ở của cô ta. Ba đến trường đại học xem, ở đó háng trăm ngàn sinh viên, họ vẫn sống, vẫn học tập theo điều kiện của họ.

Ông Phú Tân ôm đầu đau khổ:

- Không được. Không được đâu Thư Kỳ à. Ba không thể làm thế đâu.

- V ậy là ba đã chọn. Ba chấp nhận dứt bỏ đứa con máu mủ của mình để nhận lấy một kẻ xa lạ vào nhà vì cô ta đã thi đậu được đại học. Ba cần cái vinh dự của một người có đứa con học đại học mà dứt bỏ đứa con bất tài này phải không?

- Không phải vậy đâu Thư Kỳ ơi. Con đừng hiểu lầm ba. Hãy thương ba mà Thư Kỳ.

- Con rất thương ba nhưng ngược lại con rất thương mẹ. Con không thể để mẹ vì việc này mà buồn khổ được.

- Chúng ta có thể hòa đồng để sống một cuộc sống hạnh phúc bình thường được mà Thư Kỳ.

- Không! Con đã nói là không thể. Ba hãy tự chọn đi. Một là Cẩm Chi, hai là con và mẹ sẽ ra đi nhường chỗ này cho cô ta.

Ông Phú Tân hốt hoảng:

- ĐỪNG! ĐỪNG mà Thư Kỳ. ĐỪNG có ý nghĩ đại đột như thế.

- Ba hãy suy nghĩ lại đi. Con chào ba.

Thư Kỳ đi rồi, ông Phú Tân ôm đầu trong tay mà đau khổ.

- Trời ơi! Tôi biết phải làm sao bây giờ cho toàn vẹn cả đôi bên?

Trước mắt ông có đôi mắt u buồn đắm lệ đang nhìn ông, nửa yêu thương nửa như hờn trách, đau thương.

- Tha thứ cho anh! Tha thứ cho anh nghe Ngọc.

- Đôi mắt ấy từ từ xa dần, xa dần rồi mất át vào khoảng không. Ông muốn đuổi theo nhưng bốn bức tường của căn phòng đã ngăn ông lại. Ông đưa tay dụi mắt...

- Tất cả chỉ là ảo giác. Mỹ Ngọc đã không còn nữa, đã ra đi từ lâu lắm vì sự sai lầm của ông rồi.

Ông Phú Tân tr ở lại với cuộc sống bình thường của mình. Ông trở về phòng tắm rửa, nhờ dòng nước mát xoa tan đi bao ưu tư trong lòng. Ông phải sáng suốt thật sáng suốt, bởi vì chỉ cần một phút chểnh mảng, lỡ là bàn tay ông có thể hủy diệt đi một sinh mạng của một con người.

Bà Diễm Thanh cứ ngồi yên không nói.

- Bà cũng không cần tiền ông như mọi ngày. Ông Phú Tân không còn thời gian để nói

- Chuyện với bà. ông lặng lẽ ra xe kêu tài xế chở mình đến bệnh viện. Ông còn trách nhiệm với bao con người đang chịu nhiều đau đớn, cần bàn tay ông xoa dịu nỗi đau. Ông có thể giúp mọi người giảm đau đớn nhưng niềm đau của riêng ông thì ai, ai có thể xoa dịu cho ông đây?

Ông chỉ còn biết lặng lẽ ôm nỗi đau riêng vào lòng mà thổn thức.

Sau tiết học, thay vì cùng trao đổi cùng lí các bạn chung lớp thì Cẩm Chi lại thơ thẩn ngoài sân trường. Cô ngồi bên gốc cây dương nhìn lên bầu trời xa mà hướng về quê mẹ.

- Cẩm Chi! Có chuyện gì buồn vậy hả?

Nghe tiếng Dạ Hương, Cẩm Chi càng cúi đầu sâu hơn. Cô sợ Dạ Hương sẽ bắt gặp giọt nước mắt còn đọng trên khóe mắt của cô. Cô đáp vội:

- Đâu có chuyện gì đâu Dạ Hương.

- Đừng có mà cố giấu nữa. Nghe giọng nói của bạn mình đã thấy có điều gì nghiêm trọng rồi. Có chuyện gì hãy nói cho mình nghe không mình có thể giúp bạn được điều gì.

- Mình đã nói là không có chuyện gì rồi mà. Dạ Hương đừng có hỏi nữa. Dạ Hương ngồi xuống bên bạn:

- Đừng cố giấu nữa Cẩm Chi. Hãy nói cho mình nghe đi. Cẩm Chi không còn xem mình là bạn nữa hay sao?

- Trước thâm tình của Dạ Hương, Cẩm Chi không sao kiềm chế được mình nữa. Cô gục đầu vào vai bạn khóc nức nở:

- Mình không thể ở lại nơi đó được nữa Dạ Hương.

Dạ Hương có vẻ hốt hoảng:

- Có chuyện gì xảy ra cho bạn à? Họ đã

- Không. Họ không làm gì mình cả.

Nhưng mình không thể chịu đựng nổi đi đời sống của một loài hoa chùm gởi.

Thật ra thì mình thấy Cẩm Chi cũng nên suy xét lại. Đâu có ai mà bỗng dưng là người dung nước lửa mà lại tốt thế kia. Không chừng họ nhận nuôi bạn là một mưu đồ đó.

- Không. Bạn đừng eo ý nghĩ ấy mà mang tội với bác Phú Tân. Ông ấy thật lòng lo lắng cho mình. Mình cảm nhận được trong đôi mắt ông luôn dành cho mình một tình yêu thương phụ tử.

- Vậy thì lý do gì mà bạn phải buồn?

- Cái khó nhứt là bác Diễm Thanh và thư Kỳ con gái của họ. Cả hai không muốn mình ở trong nhà họ. Bác Diễm Thanh tuy không nói gì nhưng mình biết là bác không vừa ý, còn Thư Kỳ thì phản đối ra mặt.

- Bạn đừng trách họ. Nếu là chúng ta biết đâu chúng ta cũng như họ. Bỗng dưng khi không có một người xa lạ nhảy đến chia sẻ tình thương, làm xáo trộn cả cuộc sống êm đềm của họ, họ lắng thính môi là điều lạ đó.

- Dạ Hương! Bạn cũng nghĩ thế hả?

- Không phải riêng mình mà theo mình ai cũng vậy cả.

- Vậy theo bạn mình phải làm gì?

- Mình có thể nghĩ chứ không dám khuyên bạn. Tùy bạn quyết định thôi.

- Không phải là mình tiếc nuôi cuộc sống giàu sang, êm đềm ở đó mà...

Dạ Hương bó gối:

- Mà không nở rời đi phải không?

- Không phải thế. Chỉ vì mình nghĩ nếu mình ra đi, bác Phú Tân sẽ đau khổ lắm.

Dạ Hương kêu lên:

- C ầm Chi! Bạn có lạnh động hóa vấn đề không? Tại sao lại là đau khổ. Mấy mươi năm qua không có bạn thì ông ta vẫn sống hạnh phúc với vợ con kia mà. Hay là giữa bạn và ông ta đã nảy sinh vấn đề gì?

- Dạ Hương! Tại sao bạn lại có ý nghĩ như vậy? Giữa mình và bác Phú Tân nếu có đi chăng chỉ là thứ tình phụ tử thiêng liêng mà thôi..

- C ầm Chi! Có phải vì bạn thiếu tình thương và bàn tay chăm sóc của người cha nên dễ xúc động và dễ dàng cảm nhận tình thương ấy. Chớ còn mình, mình nghĩ khó mà có được tình thương ấy giữa hai người xa lạ.

- Mình không biết nữa nhưng sao mình vẫn thấy như thế.

- Bạn không thấy như thế là xúc phạm đến vong linh của người cha đã khuất của bạn hay sao?

Cầm Chi hồi hận:

- Phải. Mình thật có tội với cha của mình.

Người đã hết lòng yêu thương chăm sóc cho mình. Bây giờ bỗng dưng mình lại muốn nhận một người xa lạ làm cha. Mình thật là tội tề, một kẻ không ra gì.

- Cầm Chi. Mình chỉ nhắc nhở bạn thôi chớ đâu chỉ trích gì bạn. Đừng ray rứt chuyện ấy nữa mà hãy bình tĩnh giải quyết vấn đề này..

- Mình rối trí quá.

- Thôi, mình đừng nói chuyện đó nữa.

- Tết này bạn có về quê không?

- Về chứ. Mình rất là nhớ mẹ, nhớ quê và nhớ thu Vân lắm:

- Mình cũng vậy, mình cũng nhớ thật nhiều về quê hương của mình.

- Hà Tiên là vùng đất của biển xanh mênh mông, êm đềm và thơ mộng...

"Nắng nhạt Bình San, Sương mờ thạch động"

Mây v ượt Tô Châu giăng trắng đông hồ. Bạn thật là hay. Bến Tô Châu là nơi nổi tiếng nhất của Hà Tiên. Và cạnh đó còn có mười cảnh đẹp nổi tiếng của Hà Tiên. Mình ước có một ngày nào về thăm quê bạn, được ngắm hòn Phụ Tử lúc chiều về trên biển trời mênh mông.

Chúng ta đều là người trên biển sống với biển, thở không khí của biển và biển đã thấm sâu vào từng tế bào trên da thịt.

- Dù đi xa muôn nơi nhưng lòng chúng ta vẫn mãi hướng về quê hương thân yêu của mình.

Mình cũng rất ngưỡng mộ quê hương bạn với bài Dạ cổ hoài lang và người nhạc sĩ tài hoa, một cây bút lỗi lạc của nghệ thuật ca cầm.

- Có m ột câu thơ nổi lên tình nghĩa và sự gắn bó của hai vùng đất xa xôi: "*Muối Bạc Liêu nặng tình biển cả.*

Tiểu Hà Tiên nồng ý quê hương"

- Quê hương chúng ta đã gần liền với nhau từ mũi Cà Mau đến địa đầu Móng Cái.

Non sông ta một dải, đâu đâu cũng đẹp, cũng nặng tình yêu thương.

- Chúng ta đang dần với Cầm Thơ gạo trắng nước trong và dòng Hậu Giang phù sa đỏ nặng, Bến Ninh Kiều là nơi qui tụ những mặt khách tao nhân đạt dào sóng cảm, man mát hồn thơ.

- Đúng là những nhà văn tương lai.

Cả hai cùng giật mình quay lại Phúc Thịnh cười tươi:

- Sao? Có làm cho những nhà văn tương lai bị mất hứng không?

Cầm Chi dẫu môi:

Nếu sau này chúng tôi không làm được những nhà văn như anh nói thì anh phải bắt đền đó.

Phúc Thịnh hào hứng:

- Một trong hai người nếu ai bị ế độ thì tôi sẽ ra tay hiệp sĩ cứu vớt đời hoa cho. Đừng lo sợ mà bị giây trước tuổi đó.

Dạ Hương liếc xào:

- Nếu tôi có phải bị ế đến mức phải làm gái già tôi cũng cam chịu chớ không thăm lấy anh đâu.

Đừng hồng.

Chẳng những không tự ái mà Phúc Thịnh càng cười to:

- Ch ưa đi mưa, chưa biết lạnh. Bây giờ còn tuổi trẻ còn treo giá mà kén chọn thì nói phách, nói tàng. Một mai trắng xế qua cầu thì dù kiếm tìm cũng không thể. Lúc đó đừng nghĩ đến Phúc Thịnh này nghe.

- Xí, không biết rồi ai sẽ làm giá với ai.
Hạ hồi phân giải. Còn bây giờ, thì xin lỗi nghe. Dù có thành khẩn như Lưu

Bị phải ba lần cầu kiến Khổng Minh cũng Chẳng thêm.
Cầm Chi can ngăn:

- Thôi! Đừng cãi vã nữa. Chúng ta đừng quên rằng hiện tại chúng ta còn gặp rất nhiều khó khăn của đời sống một sinh viên. Những chuyện ấy đang nằm ở phía trước còn xa lắm.

Phúc Thịnh không trả lời mà cất tiếng ca vang:

- "Ai cũng hiểu chỉ một người không hiểu, nên có một gã khờ, ngọng nghịu đứng làm Phúc Thịnh vừa ca vừa biểu diễn khiến.

Dạ Hương và Cầm Chi cười vang:

- Tội nghiệp quá.

- Dạ Hương làm một cử chỉ thương xót khiến Phúc Thịnh được cò: Thế là nàng đã hiểu được tình ta.

Tiếng chuông reo vang báo hiệu tiết học mới bắt đầu. Bỏ qua những tranh luận, tất cả cùng chạy ủa vào lớp xếp hàng vào học.

Nh ững cái cúi đầu chào, những ánh mắt hướng về bảng đen phần trong cùng lời giảng thâm thúy của thầy. Chân trời mới mở bừng ra. Lịch sử văn học được truyền đạt từ đời này sang đời khác. ánh sáng văn hóa bao giờ cũng chói chang trong tâm hồn của những con người.

PHẦN 4

C

ầm Chi thu xếp hành trang của mình vào vayly để sáng mai về quê ăn tết cùng mẹ.

Ngày m ới đến cô mang theo những gì thì bây giờ đem về thứ ấy. Tất cả những đồ dùng mà ông Phú Tân sắm cho đều để lại cả chiếc xe gắn máy. Lần này đi có lẽ cô không trở lại nữa. Cô không thể chịu đựng niềm tủi nhục để ăn nhờ ở đậu mãi người ta. Cô không thể lơi dụng lòng tốt của ông Phú Tân mà bám víu để mưu cầu sự tồn tại của mình.

Nhìn lai căn phòng đầy lưu luyến. Cầm Chi nói thầm:

- Ngày mai này ta s ẽ xa mi vĩnh viễn. Sáu tháng gần bó cùng nhau chắc mi không đến nỗi ghét bỏ ta phải không? Bởi vì có ta mi sẽ không cốn lạnh lẽo, có ta mi ấm áp biết bao. Giờ xa ta chắc mi không hờn giận ta chứ? Chỉ là do hoàn cảnh mà thôi.

Mở rộng cửa sổ, Cầm Chi đưa mắt nhìn khuôn viên của sân vườn. Mùi dạ lý hương phảng phất, quyến rũ lạ thường. Cầm Chi nhè nhẹ đi ra khỏi phòng. Cô từ giã từng loài hoa với lời tha thiết, thương cảm. Cuối cùng, cô ngồi xuống bên những luống mười giờ, nâng những bông hoa đã khép trong giấc ngủ.

- Tỉnh lại đi em. Tỉnh lại đi mà nghe ta nói. Ta thương em, một loài hoa chỉ nở một giờ rồi phải khép mình nguyên bỏ quên năm tháng.

Mỗi ngày, em trở mình thức dậy, không có ta rồi ai sẽ chiêm ngưỡng vẻ đẹp kiêu sa, đỏ thắm của em? Đừng buồn, đừng giận ta nghe.

C ầm Chi bỗng nghe nhớ Hoàng Quân vô hạn...

"Người đã, ủa gặp gỡ làm chi

Trăm năm biết có duyên gì hay không"

Ai xui v ạn lý mà nên tình trường? Gặp gỡ nhau làm chi, gieo vào lòng nhau làm gì bao luyến ái để rồi phải ngậm ngùi ngoảnh mặt quay lưng. Từ hôm xảy ra câu chuyện với Thư Kỳ, anh không đến dạy. Nhưng Thư Kỳ lại mang tập đến nhà anh học. Mọi người trong nhà cũng đồng tình tạo sự gần gũi cho cả hai.

Cầm Chi thở dài:

- Thế cũng tất. Vả lại, giữa anh và cô cũng đâu có lời hứa hẹn nào. Đâu có lý do nào mà buồn giận Hoàng Quân.

- Cẩm Chi.

- Cẩm Chi giật mình quay mặt lên. Một bóng người đang sừng sững trước mặt cô. Đưa tay chân lên ngực, cô cố kềm nén nỗi hoảng sợ:

- Nguyên Phúc Là anh à?

- Phải. Anh đây. Anh thấy em cứ thơ thẩn mãi trong vườn mà không hay trời đã sắp khuya rồi. Anh xuống đây tâm sự với em, vì anh biết rằng ngày mai này em đã về quê rồi.

- Sao anh bi ết?

- Dì mai vừa nói.

- Anh về từ bao giờ?

- Mới về thôi.

- Sao anh luôn vắng nhà hoài vậy? Bác Phú Tân luôn nhắc đến anh.

Nguyên Phúc nhún vai:

- Biết làm sao hơn được. Anh không thích cảnh tù túng, bó mình trong khuôn khổ gia đình. Anh thích phóng khoáng, tự do.

- Như thế cũng đâu cần anh phải ra ngoài sống riêng?

Bọn con gái của em không hiểu được bọn con trai tụi anh đâu.

- Con trai của anh khó hiểu lắm à?

- Cũng không phải là khó lắm. Nhưng bọn anh không thích làm con chim nhốt chặt trong lồng son. Bọn anh chỉ thích làm con chim sổ lồng tung cánh. Nhưng bầu trời bên ngoài đầy hiểm nguy, không an toàn như trong lồng. Dù mất tự do nhưng an nhàn tự tại.

- Thế bọn em mới là con gái.

- Bao giờ anh mới chịu dừng bước lãng du, về sống ấm êm cùng gia đình mình?

Nguyên Phúc nhìn sâu vào mắt Cẩm Chi:

- Em thích như thế không?

Cẩm Chi như vô tình:

Thích chứ. Bởi vì như thế bác Phú Tân sẽ rất vui.

- Chi có ba anh vui thôi sao?

- Thì còn bác Diễm Thanh và cả Thư Kỳ nữa.

Nguyên Phúc xoay nhẹ bờ vai Cẩm Chi:

- Còn em? Em sẽ thế nào khi anh trở về sống luôn trong nhà, không ra ngoài lãng nhăng nữa!

- Em... em cũng sẽ rất vui.

Nguyên Phúc nhấn mạnh:

- Nếu như vậy, vì em anh sẽ về nhà ở luôn.

Cẩm Chi thắc mắc:

- Tại sao lại vì em?

- Bởi vì anh rất yêu em Cẩm Chi.

Cẩm Chi hoảng hết:

- Nguyên Phúc! Anh nói gì lạ vậy?

- Anh yêu em! Rất yêu Cẩm Chi ạ. Từ lúc gặp em lần đầu tiên anh biết rằng mình không thể nào thoát khỏi đôi mắt đẹp mê hồn như quyến rũ tất cả mọi con người.

- Nguyên Phúc! Đừng bao giờ có ý nghĩ ấy.

- Em chỉ xe manh như một người anh đáng kính thôi. Ngoài ra, em không có ý gì khác cả.

- Có tình cảm đi anh là được rồi. Còn tình yêu từ từ nó sẽ đến thôi. Em đừng lo. Từ nay anh sẽ về nhà ở luôn. Chúng ta sẽ có nhiều thời gian gần gũi nhau, sẽ hiểu nhau hơn. Và tình yêu tất nhiên là nó sẽ đến.

- Không! Không thể đâu anh.

Nguyên Phúc nắm chặt bờ vai Cẩm Chi:

- Tại sao? Tại sao lại không thể?

- Em không biết. Anh buông em ra đi. Em đau lắm.
- Em trả lời anh đi. Tại sao lại không yêu anh? Hay là em đã yêu người khác? Mà người đó là Hoàng Quân phải không?
- Anh đừng có đoán mò. Em không hề yêu ai hết.
- Em đừng chối cãi nữa. Dù thế nào đi nữa, em cũng phải là của anh, của anh chứ không là của ai hết.

Cầm Chi bắt mắt:

- Anh đi Thư Kỳ thật là giống hệt nhau. Háo thắng.
- Phải. Chúng tôi là thế. Mục tiêu nào muốn là phải đạt được.
- Bất cứ sức mạnh nào cũng có sức phản kháng cả.

Nguyễn Phú siết chặt Cầm Chi đưa đôi môi tham lam vào môi Cầm Chi thách thức:

- Em cứ phần kháng đi.

Cầm Chi vùng vẫy:

- Anh buông tôi ra ngay.
- Mặc cho Cầm Chi kháng cự. Nguyễn Phú cứ siết chặt Cầm Chi Chi muốn nghẹt.
- Nguyễn Phú? Buông Cầm Chi ra.

Ông Phú Tần nói như hét khiến Nguyễn Phú nói lỏng vòng tay. Cầm Chi vùng thoát ra ngoài. Cô bật khóc nức nở.

Nguyễn Phú bực bực:

- Ba! Ba đừng xen vào chuyện riêng tư của con.
- Đây không phải ỉa chuyện riêng tư của con mà chuyện của một gia đình.
- Nếu là chuyện gia đình thì ba phải vun bồi cho tình cảm của con và Cầm Chi.
- Con có thể yêu bất cứ người nào nhưng không thể có bất cứ một ý tưởng nào về chuyện bất canh với Cầm Chi được.
- Tại sao lại là bất chính? Con và Cầm Chi không quan hệ ruột rà, máu mủ thì việc yêu nhau, lấy nhau là chuyện bình thường. Ba nói đi, tại sao lại là bất chính?
- Tại vì... vì...

- Ba không nói được phải không? Tại vì trong đầu ba đang toan tính điều bất chính. Ba định nuôi dưỡng Cầm Chi để sau này Cầm Chi cảm nghĩa thương tình mà đền ơn đáp nghĩa cho ba, phải không?

Ông Phú Tần thét lên:

- Nguyễn Phú! Con... con nghĩ ba tồi tệ đến thế sao?
- Con không dám nghĩ, thế nhưng thực tế khiến con không thể không nghĩ được.
- Nguyễn Phú! Ba không thể giải thích cho con hiểu được.
- Có lý do nào khó khăn mà ba không là được. Ngoài lý do đó còn có lý do nào mà ba không nói được. Ba nói đi. Có phải là ba để dành Cầm Chi lại cho ba không?

Ông Phú Tần ôm ngực đau đớn:

- Trời ơi! Tôi có miệng mà không nói nên lời.
- Thấy ông lao đảo muốn té, Cầm Chi nhào đến đỡ lấy ông:
- Bác! Bác có sao không? Nguyễn Phú!
 - Anh có còn là con người nữa không?
 - Hơi thở của ông bắt đầu dồn dập. Cầm Chi Bác Bác có sao không?
 - Bác mệt quá... Cầm... Chi...
 - Nguyễn Phú! Anh mau gọi xe cấp cứu đưa bác vào bệnh viện ngay.

Nguyễn Phú cũng quỳnh quỳnh. Anh bấm số gọi xe mà tay chân run run. Chưa đầy năm phút, xe đã dừng trước cổng. Nguyễn Phú và Cầm Chi đưa ông Phú Tần ra xe. Hồi còi cấp cứu reo yêng đưa mọi người đến bệnh viện. Hơi thở ông càng gấp rút thì lòng dạ của Cầm Chi càng đau xót hơn.

Ngoài phòng cấp cứu, Nguyễn Phú và Cầm Chi sốt ruột, đợi chờ. Bà Diễm Thanh và Thư Kỳ cũng vừa đến, không nhìn Cầm Chi, bà hỏi Ba con thế nào Nguyễn Phú?

- Ba con bị mệt thôi mẹ ạ.
- Tại sao ba con bị mệt?
- Vì vì. Bà Diễm Thanh lại đưa mắt nhìn Cẩm Chi nghi ngờ:
- Có phải vì Cẩm Chi không?

- Da... không... không phải.

Thấy con ngập ngừng, lúng túng là mẹ đã biết rồi. Mẹ đã nói rồi cô ta là tai họa của gia đình mình mà.

Cẩm Chi đau xót. Cô muốn rời khỏi nơi này ngay nhưng ông Phú Tân đang phút nguy kịch thế này cô làm sao mà bỏ đi cho được.

Cánh cửa phòng cấp cứu xịch mở. Vị bác sĩ nghiêm nghị bước ra.

- Ai là thân nhân của ông Phú Tân?

Bà Diễm Thanh vội bước đến:

- Tôi đây.
- Chào chị.
- Chào anh. Bệnh tình của nhà tôi. thế nào hả anh?
- Anh ấy bị suy tim rất nặng.
- Tại sao? Tại sao anh ấy lại bệnh nặng như vậy?
- Gần đây, tôi thấy hình như anh ấy có tâm sự.
- Tâm sự gì, chỉ là...

Bà Diễm Thanh ngưng ngay lời nói của mình. Bà biết không thể đem chuyện nhà của mình mà nói với đồng nghiệp của ông được. Bà phải cố nhẫn nhịn.

Riêng Cẩm Chi dù có buồn, cô cũng phải cố chịu. Ân tình của ông dành cho cô, cô phải đáp lại nghĩa ân của ông cho vẹn tình người. Ngày mai, có lẽ cô không thể về quê thăm mẹ được.

Phải ở lại thêm vài ngày nữa với ông, dù có ăn tết muộn với mẹ cũng không sao. Còn đối với ông thì bây giờ cô không chăm sóc an ủi thì không còn cơ hội nữa.

T

rước khi về quê, Cẩm Chi tranh thủ vào thăm ông lần cuối. Cô sẽ không

bao giờ trở lại ngôi nhà này nữa. Cô không muốn vì mình mà ông phải khổ tâm mai. May mắn cho cô, mọi người đã ra về để cho điều dưỡng chăm sóc ông. Cô được vào thăm ông một cách dễ dàng.

Nhìn gương mặt xanh xao của ông Cẩm Chi xót xa.

- Bác! Bác khỏe chưa?

Môi ông thoáng nở nụ cười:

- Khỏe, bác rất khỏe.
- Bác ơi! Con xin lỗi bác.
- Con không có lỗi gì hết Cẩm Chi. Lỗi là do của Bác.
- Bác đâu có lỗi gì. Chỉ tại con, bác chịu mang con nên phải khổ tâm vì bị gia đình dẫn dắt. Con muốn xin bác một điều.
- Điều gì con cứ nói đi. Bác sẵn lòng làm tất cả cho con.
- Con cảm ơn bác. Con chỉ xin bác cho con được đến ở ký túc xá để không làm phiền bác.

Ông Phú Tân có vẻ hoảng hốt:

- Cẩm Chi! Đừng... đừng bao giờ làm thế cả nghe con.

- Bác ơi! Cháu không thể làm phiền bác mãi được. Cháu phải về vui mẹ của con.
- Con không thể làm khổ mãi cho dì Cúc được Người ta đã quá tốt với chúng ta rồi.

Cẩm Chi kinh ngạc:

- Bác! Sao bác nói gì lạ vậy? Mẹ con vì con thì có khổ thế nào mẹ con cũng vui lòng mà.
- Con không hiểu đâu. Mười mấy năm nay người ta đã sống cảnh "quà quạ mà nuôi tu hú" rồi. Đừng làm cho người ta khổ vì mình mãi con ơi.

Cẩm Chi càng thêm kinh ngạc:

- Bác! Bác nói gì mà con không hiểu:

Ông Phú Tân cất tiếng thở dài:

- Có lẽ chúng ta không nên cố giấu con nữa. Phải cho con biết sự thật thôi. Cẩm Chi hỏi dồn dập:

- Còn có một sự thật nào về con nữa hở bác?

- Bác xin lỗi con.

- Bác nói đi. Con muốn biết sự thật đó.

- Con không muốn mình phải sống giả như thế này mãi đâu. Nhưng trong việc này bác liên quan thế nào mà cứ phải ray rứt như thế.

- Bởi vì bác là người gây ra lỗi lầm này.

Bác có lỗi đi con, đi mọi người.

- Bác nói đi. Bác đừng làm con hồi hộp.

- Trước khi nói rõ vấn đề, bác muốn kể cho con nghe một câu chuyện.

- Chuyện gì hả bác?

- Chuyện của một đôi tình nhân yêu nhau trong tội lỗi.

- Là ai hả bác?

- Con ngồi xuống đi. Bác sẽ từ từ kể cho con nghe.

- Dạ!

- Đồi mất ông Phú Tân mơ màng ngược về dĩ vãng xa xăm của năm nào...

- Mười tám năm về trước...

- Mỹ Ngọc! Chúng ta đi nhanh lên kéo trời mưa đi đó.

- Cô gái có cái tên Mỹ Ngọc cũng nhanh nhẩu kéo tay bạn:

- Cúc! Chúng ta đi nhanh lên đi. Hôm nay công việc hơi nhiều. Đã về muộn mà còn gặp trời mưa nữa.

Hai cô gái bước thật nhanh trên đường phố. Hai cô đã nhanh chân nhưng ông trời còn nhanh hơn các cô. Phút chốc bầu trời đã đen kịt. Mưa trút những hạt nặng nề xuống đất ban đầu thì ít hạt rồi nặng hạt dần đến mịt mù. Bầu trời trước mặt trắng xóa đến mức không nhìn thấy vật trước mắt.

- Đến rồi. Chúng ta qua đường đi.

- Ừ! Chúng mình nhanh lên.

Hai cơ gái vội vã băng qua đường để vào nhà trọ của mình. Nhưng chưa kịp qua đường thì một tiếng động vang lên:

- Rầm... Két...

- Mỹ Ngọc! Mỹ Ngọc! Bạn có sao không?

- Cúc ôm lấy Mỹ Ngọc đang nằm sóng soài trên mặt đường. Người tài xế từ trong chiếc xe du lịch vội nhảy xuống bế thốc Mỹ Ngọc lên. Một dòng máu đỏ tuôn ra từ trán cô. Cúc hốt hoảng la lên:

- Mỹ Ngọc! Mỹ Ngọc! Bạn có sao không?

Bạn đừng chết bỏ mình nghe.

- Mỹ Ngọc vẫn nằm im bất động. Người đàn ông gây nên tai nạn có vẻ bình tĩnh hơn.

- Vào bệnh viện cấp cứu ngay!

- Anh ta vội vã ôm Mỹ Ngọc vào xe. Cúc quỳnh quáng không biết làm gì cứ đứng chết trân giữa đường. Anh ta hét lên như ra lệnh:

- Lên xe ngay.

- Cúc làm theo lệnh của anh ta như cái máy.

Ép chiếc khăn tay chặt vào vết thương, anh bầu Cúc:

- Giữ chặt vết thương lại.

- Cúc vội ôm chặt Mỹ Ngọc, vừa vịn chặt vết thương của bạn. Người đàn ông đó bình tĩnh lái xe đến bệnh viện.

Anh ta chạy xe qua cổng thật dễ dàng và chạy nhanh vào sân. Anh bế Mỹ

Ngọc chạy vào phòng cấp cứu mà không cần một nhân viên y tế nào phụ giúp. Cúc chạy theo anh ta muốn huyệt hơi.

- Có việc gì vậy Bác sĩ?

- Tai nạn giao thông.

Cúc vừa thở vừa mừng:

- Thì ra anh ta là bác sĩ. Bạn mình được cứu rồi.

Cúc lao theo vào phòng nhưng một nhân viên đã giữ cô lại:

- Xin lỗi, cô không được vào.

- Nhưng bạn tôi...

- Cô yên tâm, bác sĩ Tân là một bác sĩ khoa ngoại rất giỏi của bệnh viện chúng tôi.

- Anh ấy sẽ chữa trị cho bạn của cô.

- Cảm ơn.

- Cúc chỉ biết nói thế rồi rụt rè ngồi vào ghế trống ở hành lang. Ở đây cũng có rất nhiều người đang nôn nóng chờ tin tức của người thân.

Thật là khổ. Hai chị em đưa nhau từ quê biển lên làm việc ở một nhà hàng. Người thân của họ đã mất tích sau trận bão biển khủng khiếp ở làng quê. Tứ cố vô thân bây giờ lại còn xảy ra tai nạn nữa. Anh ta là bác sĩ thì có thể lo thuốc men cho Mỹ Ngọc. Nhưng còn công việc, đến chỗ làm việc liệu người ta có nhận mình làm tiếp hay không.

- Cô là gì của người bị nạn?

- Tiếng bác sĩ Tân vang lên khiến Cúc cắt ngang dòng suy nghĩ:

- Dạ thưa... là bạn.

- Bạn thế nào?

- Rất thân ạ!

- Thế gia đình cô ta ở đâu?

- Chúng tôi không có gia đình.

- Không có gia đình?

Bác sĩ Tân kêu lên. Cúc gật đầu đáp nhỏ:

- Dạ!

- Vậy các cô ở đâu?

- Nhà trọ! Bác sĩ Tân thoáng chau mày hoài nghi:

- Thế các cô làm gì?

- Phụ giúp bữa chén bát cho một nhà hàng. Ánh mắt bác sĩ Tân thoáng dịu lại:

- Vết thương trên đầu cô ấy không việc gì, chỉ trầy xước ngoài vùng da. Nhưng...

Cúc hời hợt:

- Nhưng sao hả bác sĩ?

- Cô ấy mắc bệnh khá nặng.

- Bệnh gì? Bạn ấy bệnh gì?

- Tim cô ấy rất yếu. Chúng tôi đã tiến hành điện tâm đồ để xác định bệnh.

- Trời ơi! Thế phải làm sao hả bác sĩ?

- Chúng tôi sẽ hết lòng chữa trị cho cô ấy.

- Cảm ơn bác sĩ!

- Cô không cần phải nói lời cảm ơn. Đó là bổn phận của tôi. Tôi là người gây tai nạn cho cô ấy.

- Chúng tôi rất cảm ơn bác sĩ. Nếu lục ấy bác sĩ bỏ chạy luôn chị em tôi cũng không biết làm sao.

Lương tâm của một con người không cho phép tôi hay bất cứ người nào hành động như thế. Đã gây tai nạn mà còn bỏ mặc người bị nạn, không lo cứu chữa.

- Trên đời này vẫn có nhiều người như thế.

- Riêng tôi thì không bao giờ.

- Bởi vì anh là một bác sĩ mà.

- Cô hãy vào chăm sóc cho cô ấy. Nhớ là đừng nói gì về bệnh tình của cô ấy nghe.

- Dạ, tôi biết, thưa bác sĩ.

- Cô vào đi Tôi cần điện thoại về cho gia đình. Đêm nay tôi sẽ ở lại để theo dõi bệnh tình của cô ấy.

- Nhưng hôm nay đâu phải ca trực của bác sĩ?
- Dù không phải là ca trực nhưng tôi vẫn có thể ở lại.
- Bác sĩ đừng áy náy nhiều về chuyện tai nạn. Lỗi là của chúng tôi. Chúng tôi cũng rất bất cẩn khi ra đường.
- Tôi cũng có lỗi rất nhiều. Một phần tôi có chút rượu, một phần vì trời mưa, một phần đường vắng tôi nghĩ khuya như thế không có người đi lại nên chạy hơi nhanh.
- Cũng may là anh còn thắng kịp.
Phú Tân mỉm cười thầm nghĩ:
- Cô gái này thật là dễ bắt chuyện, dễ gần gũi mọi người. Còn cô kia tuy vẫn còn mê man nhưng sao gương mặt cô ấy trông sao mà dễ yêu thương đến thế.
- Bác sĩ! Bác sĩ... Tiếng gọi của Cúc cất ngang dòng suy nghĩ của Phú Tân.
- Gì hả cô?
- Tình trạng bệnh của bạn tôi có chữa trị được không hả bác sĩ? Phú Tân gật đầu:
- Có thể. Với điều kiện y học hiện nay bệnh tim không phải là một bệnh nan y.
- Như vậy có thể chữa trị trong bao lâu hả bác sĩ?
- Điều đó khó nói lắm. Có thể ngắn cũng có thể dài mà cũng có thể là vĩnh viễn.
- Bác sĩ nói cũng như là huề vốn.
- Cô vào chăm sóc cô ấy đi. Cô ấy cũng sắp tỉnh rồi.
- Dạ, cảm ơn bác sĩ.
Cúc bối rối nhìn mình bởi màu trong trong căn phòng. Mỹ Ngọc nằm bất động trên giường. Cúc thấy thương bạn làm sao. Vết thương trên đầu cô chắc là đau đớn lắm.
Mỹ Ngọc khẽ cựa mình rên rỉ:
- Cúc Cúc ơi!
Cúc mừng rỡ:
- Mỹ Ngọc! Bạn tỉnh rồi hả?
Mỹ Ngọc nhìn quanh ngơ ngác:
- Ở đây là đâu vậy? Tại sao mình lại ở đây?
- Chúng ta báng qua đường bất cẩn nên xe tông phải vào viện.
- Hả! Mình bị xe đụng hả?
- Phải!
- Người ấy có sao không?
- Lo cho mình không xong, ở đó mà lo cho người ta.
Nghe giọng hờn trách của Cúc, Mỹ Ngọc cười gượng:
- Tai nạn thì đâu có chọn lựa ai mình bị thương thì người ta cũng bị mà.
- Đừng có lo. Người ta không có sao hết.
- Người ấy ở đâu?
Anh ta đưa cô vào bệnh viện rồi trực tiếp điều trị cho bạn đó.
- Anh ta là...
- Bác sĩ ở đây.
- Là bác sĩ hả?
- Ừ! Cúc bông đùa:
- Thế thì cứ nằm yên đây, đừng lo lắng.
- Cứ uống thuốc thoải mái người ta là bác sĩ thì đâu có thiếu thuốc cho mình uống.
- Cúc giống hoài, uống thuốc nhiều cũng đâu có tốt.
- Lâu lâu mới nằm vạ được với bác sĩ mà.
- Hai cô nói lén gì tôi đó?
Phú Tân khoác áo choàng trắng tinh trên người, trông anh khác hẳn lúc nãy. Mỹ Ngọc vội vã:
- Đầu có Chúng tôi đâu có nói lén gì bác sĩ đâu.
- Mới đó mà đã biết tôi là bác sĩ rồi.
- Chắc là...

- Anh nhìn Cúc khiến Cúc áy náy:
- Em chỉ kể lái tình hình tai nạn lúc đó thôi.

Một cái nhìn của bác sĩ Tần và một cái gật đầu của Cúc. Hai người đã quy ước một điều với nhau. Tuy thời khắc xảy ra như cái chớp mắt nhưng không qua mất được Mỹ Ngọc.

Cô thều thào:

- Có vi ệc gì giấu Ngọc à? Cúc hơi bối rối:
- Đâu có. Bác sĩ Phú Tân đỡ lời:
- Đừng có nghĩ ngợi mà đau thêm vết thương. Cô hãy tịnh đường đi.
- Bác sĩ! Vết thương của tôi không có vấn đề gì cả bác sĩ?
- Không sao! Chỉ ở phần ngoài không ảnh hưởng gì đến xương sọ và não bộ.
- Như vậy thì tôi có thể xuất viện được không hả bác sĩ?
- Thông thường thì có thể nhưng.
- Bác sĩ đừng ngại vì chuyện tai nạn mà phải giữ tôi lại để chàm sóc. Thật ra, trong việc này tôi cũng có lỗi một phần mà.

- Đúng vậy! Không phải vì chuyện chính mình gây tai nạn mà anh phải giữ bệnh nhân lại. Đối với các bệnh nhân khác anh eo thể kê toa, rồi với trách nhiệm của người gây tai nạn anh sẽ bồi thường một số tiền xứng đáng.

Sau đó cho bệnh nhân ra về là xong. Nhưng đối với Mỹ Ngọc thì trường hợp này rất đặc biệt. Trái tim bé nhỏ của cô đang đập rất yếu ớt. Và trái tim anh thì không hiểu vì sao cũng đập bất thường.

Cô hãy lưu lại bệnh viện ít ngày. Chúng tôi cần theo dõi xem có phản ứng không bởi vì vết thương ở đầu rất nguy hiểm.

- Bác sĩ vừa bảo là vết thương của tôi không có vấn đề mà...

- Đó chỉ là tình trạng ban đầu thôi. Các diễn biến về chấn thương sọ não rất phức tạp. Nói chung là cô cứ nằm đây, chúng tôi cần theo dõi cho đến khi thật sự ổn định, cô sẽ ra về.

- Nhưng chúng tôi cần phải đi làm nếu không sẽ bị đuổi việc đó.

- Vi ệc đó hai cô đừng lo. Cúc có thể đi làm, còn Mỹ Ngọc thì cứ nằm đây, tôi sẽ nhờ người chàm sóc. Còn bây giờ, Cúc hãy đi nghỉ một lát để mai có sức mà đi làm. Tôi sẽ ở đây canh chừng Mỹ Ngọc.

- Chúng tôi không d ăm làm phiền bác sĩ. Bác sĩ Phú Tân cười hiền:

- Không làm phiền thì cũng đã rồi. Cúc hãy theo tôi qua phòng tôi mà ngủ một chút. Biết bệnh tình của bạn, Cúc không dám cãi lời bác sĩ. Xem ra bây giờ cứu cánh của Mỹ Ngọc là vị bác sĩ trẻ và đẹp trai này.

Mỹ Ngọc! Bạn hãy nghe lời bác sĩ. Mình cần nghỉ một lát để mai có sức đi làm đầu. Thấy Cúc đã quá mệt mỏi, Mỹ Ngọc gật.

- Cúc đi nghỉ đi. Mình không sao đâu.

- Đừng lo lắng quá.

- Cúc đi theo Bác sĩ Tân ra ngoài. Vừa đi anh vừa bảo:

- Cô hiểu ý tôi chứ?

- Dạ hiểu!

- Mỹ Ngọc cần phải điều trị một thời gian. Cô cứ đi làm công việc của mình còn cô ấy cứ để tôi lo. Như vậy đâu có được bác sĩ.

- Tại sao lại không được?

- Chúng tôi không thể lợi dụng việc bác sĩ gây tai nạn mà bắt bác sĩ phải đền bù một căn bệnh đã cần có của mình.

- Ai nói là tôi bị bắt buộc. Lương tâm của một người thầy thuốc khiến tôi tự nguyện làm việc này chứ không hề bị một áp lực nào.

Cúc nhìn bác sĩ Tân với lòng biết ơn và niềm thán phục.

- Bác sĩ thật là cao cả.

- Đây không phải là giây phút tán dương nhau mà hãy tập trung tinh thần và sức lực mà điều trị

bệnh cho Mỹ Ngọc.

- Đa!

- Đây là phòng của tôi, cô cứ yên tâm mà ngủ, không sợ kẻ gian đâu.

Cúc cười:

- Em đâu có tài sẵn gì đâu mà sợ kẻ gian.

- Không có tài sản nhưng ngủ bên ngoài thì không an toàn cho lắm.

- Cảm ơn bác sĩ. Bác sĩ đã quá chu đáo.

Bác sĩ Tân bông đùa:

- Chắc là tại vì tôi nặng nợ với hai chị em cô.

Nói xong, bác sĩ Tân vội bước ra ngoài khép cửa lại. Cúc vì quá mệt mỗi ngả lên chiếc nệm trắng tinh của bác sĩ Tân chìm sâu vào giấc ngủ.

Bác sĩ Tân khẽ đẩy nhẹ cửa phòng của Mỹ Ngọc. Mỹ Ngọc đã ngủ say. Có lẽ một phần vì sự mệt nhọc của một ngày làm việc, một phần đau vì vết thương, cô đã mê đi một cách tự nhiên.

Lặng nhìn Mỹ Ngọc chìm say trong giấc ngủ, mái tóc xõa buông dài xuống bờ vai nhỏ nhắn. Gương mặt cô sáng lên như hào quang của một vị tiên giáng thế, lòng anh bỗng băng khuâng, một cảm giác kỳ lạ trào dâng trong anh Phú Tân lắm lắm:

Xem ra, bây giờ mình đã không còn giữ được một đời sống bình yên nữa rồi.

Anh bước ra cửa sổ nhìn ra bầu trời. Đêm thành phố đã chìm sâu trong giấc ngủ, ánh đèn lung linh tỏa sáng như những ngọn nến đang dần chảy rục trong tim.

Phú Tân khẽ thở dài. Anh cầm hồ sơ bệnh án của Mỹ Ngọc trên tay xem đi xem lại.

Trái tim cô, ôi trái tim nhớ bề tội ngài kia. Có nghe trái tim anh đang rung lên vì cảm xúc hay không?

PHẦN 5

M

ột tuần lễ trôi qua, Mỹ Ngọc nằm trong bệnh viện với sự chăm sóc ân

cần của các y, bác sĩ. Đặc biệt nhất là bác sĩ Phú Tân. Ngáy hai lượt anh khám bệnh cho cô, buổi tối vẫn còn ghé thăm mua nhiều trái cây và thức ăn cho cô bồi dưỡng.

Tối nay cũng vậy, anh đến với giỏ trái cây tươi trên tay..

- Thế nào cô bé? Khỏe hơn nhiều không?

- Đôi má của Mỹ Ngọc đã ửng sắc hồng:

- Thưa bác sĩ? Tôi đã khỏe nhiều rồi.

Vết thương trên đầu đã hết đau. Bác sĩ có thể cho tôi xuất viện được rồi. Ở đây lâu quá, không nên đâu.

- Xuất viện thì phải xuất viện rồi, nhưng...

- Nhưng sao hả bác sĩ Tôi... tôi có vấn đề gì không ổn à?

- Không phải. Nhưng cô bé có biết là thể lực của mình rất yếu hay không?

Mỹ Ngọc cúi đầu:

- Tôi không bi ết. Nhưng từ nhỏ tới cảm nhận rằng mình không có sức khỏe như các bạn cùng trang lứa. Và gần đây, sau bao biến cố có lúc tôi tưởng như mình không thể thở. Vậy mà cô bé cần phải nghỉ ngơi, Mỹ Ngọc thở dài:

Người nghèo chúng tôi làm gì có thời gian và tiền bạc mà nghỉ ngơi, tịnh dưỡng hả bác sĩ?

- Cô bé yên tâm. Điều này tôi sẽ lo lắng chu tất cho cô bé.

- Cảm ơn bác sĩ? Tôi không dám lợi dụng lòng tốt của bác sĩ.

Phú Tân bỗng nắm chặt tay Mỹ Ngọc.

- Mỹ Ngọc. Hãy cho anh được làm người anh chăm sóc và lo lắng cho đứa con gái nhỏ yếu ớt, yêu thương nghe.

Thoáng sững sờ hiện lên trong mắt Mỹ Ngọc Không biết vì sao mà cô vẫn không rút tay lại.

- Đừng tắt với em quá bác sĩ không nên đâu

- Dù biết rằng không nên, không thể nhưng nếu không nợ nần nhau thì buổi tối định mệnh ấy đã không đến với chúng ta.
- Bác sĩ hãy xem như đó là một chuyện ngẫu nhiên, tình cờ là chuyện bèo nước mà thôi.
- Mong rằng như thế. Còn bây giờ hãy nghe lời anh phải tịnh dưỡng một thời gian.

- Được rồi. Thưa bác sĩ.

- Ngày mai anh sẽ cho cô bé xuất viện nhưng với một điều kiện.
- Điều kiện gì hả bác sĩ?
- Phải để anh đích thân đưa cô bé về nhà.

Mỹ Ngọc có vẻ hơi hoảng hết:

- Không được đâu bác sĩ ơi!
- Tại sao lại không được? Hay là cô bé sợ người yêu hiểu lầm?
- Không phải. Nghèo khổ nhem đâu có ai thêm để ý mà thương.

Phú Tân thở phào nhẹ nhõm:

- Vậy thì đâu có vấn đề gì?

Mỹ Ngọc then then:

- Chỗ ở của tui em tồi tàn lắm.
- Vậy thì sao? Đâu có gì không tiện đâu.
- Em sợ người cao quý như bác sĩ mà đến những nơi đó e rởm không nên lắm.
- Cao quý thì sao? Bần hàn thì sao? Nếu mà cô bé nghĩ vậy thì anh càng phải tới đó.
- Để làm gì hả bác sĩ?

- Để sau khi từ nơi ấy ra về anh có phải bị mất một cái gì trên thân thể hay là mất một cái tên hay một danh vị của bác sĩ.

Trước sự gần bướng của Phú Tân Mỹ Ngọc chào thua:

- Em chịu thua bác sĩ.
- Nhưng...
- Có việc gì nữa thưa bác sĩ.

Nếu nơi đó thật sự là nơi ẩm thấp, không khí không trong lành thì chúng ta có thể tính lại.

- Tức là bác sĩ sẽ không đến.
- Không phải. Ý anh muốn nói à sẽ đưa hai chị em đến nơi khác mà ở tiện sinh hoạt hơn.
- Không được đâu.
- Tại sao lại không được?
- Cúc sẽ không bằng lòng.
- Tại sao?

Nơi chúng em ở gần nhà hàng tiện cho việc đi làm. Dời đi nơi khác bất lợi lắm.

- Anh sẽ sắp xếp một nơi tiện cả hai mặt. Nếu cần anh sẽ mua cho Cúc một chiếc xe để Cúc tiện đi về.

- Không được đâu.
- Sao lại không được?
- Cúc sẽ không bằng lòng.
- Hai anh chị nói lên gì tôi đó.
- Tiếng Cúc vang lên kèm theo sự xuất hiện nơi cửa. Mỹ Ngọc vui mừng:

Đâu có dám nói lên gì Cúc, mình và bác sĩ chỉ bàn luận với nhau thôi.

- Hai người bàn luận thì tại sao lại dính líu đến Cúc?
- Có chứ. Bởi vì Bác sĩ định đổi chỗ ở cho hay đưa mình.
- Đổi chỗ ở hả?

Nghe tiếng Cúc kêu. Mỹ Ngọc nói ngay.

- Em đã nói rồi, Cúc sẽ không bằng lòng mà. Bác sĩ Phú Tân háy mắt ra dấu với Cúc.

- Cúc hi ếu ngay có lẽ vì bệnh tình của Mỹ Ngọc nên bác sĩ Phú Tân mới đổi chỗ ở cho tiện việc điều trị. Vả lại, nơi ở của hai người trong một khu phố nhỏ đường sá lầy lội, ẩm ướt quanh năm, không tiện cho lắm với căn bệnh của Mỹ Ngọc.

- Ai nói là Cúc không bằng lòng? Mỹ Ngọc ngạc nhiên:

- Bộ Cúc bằng lòng rồi hả?
- Đương nhiên là bằng lòng.
- Đó, cô bé thấy không, cò còn lý do nào để từ chối nữa không?
- Mỹ Ngọc không đáp lời Phú Tân mà thầm trách bạn. Phú Tân đưa tay xem đồng hồ rồi nói:
- Cũng khuya lắm rồi, không dám làm phiền người bệnh nghỉ ngơi. Anh phải về, sáng mai sẽ đến đón cả hai về nhà mai.

Mỹ Ngọc lặng thinh. Cúc đáp lời:

- Cảm ơn bác sĩ.
- Đây là tiếng cuối cùng mà hai cô bé gọi anh nhé. Sáng ngày mai anh không muốn hai cô bé gọi anh là bác sĩ nữa. Nghe nó xa lạ lắm.
- Vậy thì bác sĩ muốn chị em tôi phải gọi bác sĩ bằng gì?
- Anh Tân!
- Anh Tân?
- Phải, nghe thật thân thiện phải không?

Phú Tân lại nháy mắt, Cúc cũng gật đầu lia lịa:

- Anh Tân, phải rồi. Gọi anh Tân thôi.
- Anh Tân về nghe hai cô bé.
- Dạ, anh Tân về. Mỹ Ngọc cứ cúi mặt lặng thinh mặc cho Cúc vồn vã. Cô thầm giận bạn:

- Mình định đổ qua Cúc để dễ dàng từ chối. Nào ngờ Cúc lại tán thành không điều kiện. Một tuần lễ xa cách, không biết Cúc đã ăn phải gì mà thay đổi tính tình nhanh đến thế. Đánh mất lòng tự trọng của mình luôn.

Biết Mỹ Ngọc giận mình, Cúc mơn man:

- Mỹ Ngọc giận Cúc à?
Mỹ Ngọc vẫn không ngẩng mặt lên:

- Không giận mà tức. Tại sao Cúc lại đồng ý chuyện đó. Chúng ta đều cần phải sống dựa dẫm vào người khác. Cuộc sống của mình từ xưa nay thế nào thì mình cứ sống như thế. Có sao đâu.

Trước lời lẽ trách móc của Mỹ Ngọc Cúc chẳng những không giận mà càng thương bạn nhiều hơn. Cô muốn nói cho bạn biết nhưng cô lại tự kiểm chế mình. Cứ để Mỹ Ngọc hiểu lầm miễn sao Mỹ Ngọc được chữa trị bệnh tình là được rồi.

Mỹ Ngọc! Trước khác, nay khác không thể sống cơ cực như trước được đâu.

- Tại sao? Tại sao Cúc lại thay đổi nhanh như thế?

- Có gì đâu mà Ngọc quan trọng hóa vấn đề như vậy? Chúng ta chỉ thay đổi chỗ ở thôi mà. Cúc sợ con hẻm lầy lội kia lắm. Mình có thể ra ngoài ở sáng sủa hơn một tí. Vả lại, chúng ta ở đâu cũng là nhà mướn tội tình gì mà không ở nơi tốt hơn, thoải mái hơn một chút chứ.

- Ý của Ngọc là không muốn dựa dẫm vào người ta thôi.
- Bác sĩ Phú Tân chiếm nhà giùm mình thôi. Mình ra ngoài ở còn tiện việc bác sĩ điều trị cho bạn nữa.

- Sao, bệnh của mình là bệnh gì mà cần phải điều gì?

Biết mình nói hớ, Cúc chữa ngay:

- Thì bác sĩ báo là Mỹ Ngọc bị suy nhược cơ thể, thể lực yếu đuối cần có thời gian tĩnh dưỡng và điều trị.

- Đó là do bệnh nghề nghiệp của các ông bác sĩ. Cứ thấy ai ốm yếu là suy nhược, là yếu đuối thôi. Chớ mình vẫn khỏe như mọi ngày. Có bệnh hoạn gì đâu.

Nghe Mỹ Ngọc nói mà Cúc đau xót. Cô biết trông chừng e uy tim có thể cướp mất đi mạng sống của bạn bất cứ lúc nào. Nghĩ đến ngày một Mỹ Ngọc mà Cúc nước mắt rưng rưng.

- Cúc giận Ngọc há?

- Không!
- Sao Cúc khóc?
- Vì cú thương Ngọc. Ngọc có thương Cúc không?

Ngọc ôm vai Cúc:
- Ngọc thương Cúc lắm.
- Vậy thì từ bây giờ về sau Ngọc phải nghe lời Cúc.
Ngọc sẽ nghe lời Cúc. Cúc nín đi, đừng khóc nữa. Ngọc đau lòng lắm.
- Được rồi. Cúc sẽ không khóc nữa. Nhưng Ngọc hãy ngoan ngoãn uống thuốc rồi đi ngủ ngay đi.
Ngọc lắc đầu nũng nịu:
- Uống thuốc hoài, Ngọc ngán lắm. Hôm nay Ngọc nghỉ một bữa nghe.
- Không được. Ngọc phải uống thuốc rồi nhắm mắt lại ngủ ngay nếu không Cúc sẽ giận đó.
- Được rồi Ngọc uống ngay đây.
Nhìn những viên thuốc trong tay Cúc, Ngọc thắc mắc:
- Sao bác sĩ cho mình uống toàn là thuốc trần, không nhãn hiệu vậy?
- Bí mật nghề nghiệp của mấy ổng ai mà biết được.
- Chắc thuốc rẻ tiền nên bác sĩ sợ mình thấy cho là ổng keo kiệt nên giấu chứ gì?
Cúc cười cười:
- Ai mà biết được. Thôi uống thuốc rồi ngủ đi.
- Tội nghiệp mỹ Ngọc. Cúc xót xa nhìn bạn.
- Mỹ Ngọc đâu có biết rằng đây là những viên thuốc đắt tiền mà bác sĩ Phú Tân đã kê toa. Sở dĩ anh cẩn thận bóc hết nhãn hiệu vì muốn che giấu Mỹ Ngọc chứng bệnh của cô thôi, không ngờ lòng tốt của bác sĩ lại bị Mỹ Ngọc hiểu lầm.
- Cúc ơi! Sao Cúc im lặng vậy?
- Cúc im lặng để cho Ngọc ngủ.
- Cúc đừng đi đâu, đừng bỏ Ngọc nghe.
- Cúc sẽ không bỏ Ngọc vì chúng ta chỉ có hai chị em thôi.
Ngọc nói trong mơ màng:
- Bão biển! Ngoé sợ những cơn bão biển.
- Nó cướp đi của chúng ta tất cả. Nhà cửa, người thân... Bây giờ Ngoé chỉ còn có Cúc mà thôi. Đôi mi Mỹ Ngọc nặng dần. Thuốc đã thấm vào cơ thể đưa cô dần vào giấc ngủ dịu êm.
Cúc nhìn bạn rồi thương tủi:
- Sao cuộc đời của chúng ta lại bất hạnh đến như thế? Mong rằng ông trời đừng cướp đi của cô người bạn yêu thương. Mong rằng định mệnh đừng khắc nghiệt với hai cuộc đời vốn đã chịu nhiều mất mát, đau thương.
T
hăm thoát mà đã hơn ba tháng rồi, Mỹ Ngọc và Cúc sống trong một nhà
trọ khang trang hơn. Và Mỹ Ngọc đã nằm dưỡng bệnh ở đây dưới bàn tay chăm sóc chu đáo của bác sĩ Phú Tân. Dù không muốn chịu hàm ơn của Phú Tân nhưng Mỹ Ngọc cũng không làm sao mà từ chối được. Bởi vì Cúc luôn luôn đón nhận và còn buồn giận nếu Mỹ Ngọc phản đối. Dù biết mình thương hay bị choáng gậy nên những cơn mệt bất thường nhưng Mỹ Ngọc vẫn cố đòi đi làm. Cúc nhăn mặt:
- Có còn xem Cúc là bạn nữa không?
Không những xem Cúc là bạn mà Ngọc còn quý trọng Cúc, yêu thương Cúc như tình chị em ruột thịt vậy.
- Đã là chị em thì phải yêu thương lo lắng cho nhau là chuyện bình thường Ngọc hãy nghỉ ngơi đi, Cúc đi làm một mình được mà.
- Nhưng còn bác sĩ Phú Tân, mình mang ơn người ta đã nhiều rồi, đừng gây thêm phiền lụy cho bác sĩ nữa.
Cúc thở dài:
- Biết rằng như thế, nhưng không có bác sĩ Phú Tân thì ai sẽ chăm sóc sức khỏe cho Ngọc?
- Thật ra Ngọc bệnh gì? Hai người có phải đang giấu Ngọc điều gì hay không?
- Đã nói rồi Ngọc chỉ bị suy nhược cơ thể thôi, điều dưỡng một thời gian sẽ khỏi, rồi Ngọc sẽ đi làm lại thôi.

- Ch ừng nào Ngọc mới được đi làm?
- Bao giờ bác sĩ Tân cho phép!
- Cúc cũng không biết nữa.
- Chẳng lẽ nếu bác sĩ không cho phép thì Ngọc phải ở không suốt đời hay sao?

Cúc l ắng l ờ:

- Không chừng là thế.
- Cúc nói gì vậy?
- Cúc có nói gì đâu.
- Cúc sắp xếp thế nào thì Ngọc cũng chịu nhưng mình thọ ân người ta nhiều quá. Làm sao mà trả ơn cho được.
- Từ từ rồi chúng ta hãy tính sau đi. Bây giờ Ngọc hãy lo tịnh dưỡng để mau lành bệnh nghe.

Ng ọc chợt nảy ra ý định:

- Hay là mình đi nơi khác ở đi Cúc?

Cúc giật nảy mình:

- Như vậy đâu có được!
- Sao lại không được?
- Không được thì không phải là vì đời sống của chúng ta mà là vì bệnh tình của Ngọc.
- Mình cứ mua thuốc uống là xong.
- Ngọc không thấy bác sĩ Tân luôn bóc vỏ thuốc sao? Mình đâu có hiệu mà mua.
- Mình có thể đi bác sĩ khác mà.
- Lại càng không được?

Cúc cần nhàn:

- Đã bảo không được là không được mà.
- Ngọc đừng hỏi nữa.

Th ấy Cúc bức mình, Ngọc không dám hỏi nữa. Riêng Cúc không thể nói gì thêm với Ngọc bởi vì nếu đi bác sĩ thì Ngọc sẽ biết bệnh tình của mình. Cúc sợ tinh thần của Ngọc sẽ suy sụp Ngọc sẽ lo buồn mà bệnh thêm nặng.

Cúc đi làm rồi Ngọc ưu tư:

- Thật ra, mình bệnh gì mà mọi người lại ra vẻ nghiêm trọng như vậy? Đợi bác sĩ Tân đến mình phải hỏi cho ra đi được.
- Không cần phải chờ đợi lâu, bác sĩ Tân đã đến để khám bệnh cho cô:
- Chào anh!

Phú Tân mỉm miệng cười. Ít ra Mỹ Ngọc đã thay đổi thái độ với anh.

- Mỹ Ngọc! Em khỏe không?
- Rất khỏe!
- Nằm xuống đi anh khám bệnh cho.

Mỹ Ngọc ngoan ngoãn làm theo lời bác sĩ Tân. Anh đặt máy nghe kiểm tra tổng quát cho cô rồi khẽ gật đầu.

- T ất lắm. Tiến triển rất tốt.
- Em đã hết bệnh rồi phải không bác sĩ?
- Chỉ là tiến triển tốt thôi chứ còn hết thì chưa hẳn.
- Thật ra em bệnh gì hả bác sĩ?
- Đã bảo rồi em chỉ bị suy nhược cơ thể thôi.
- Vậy thì đâu cần phải nghỉ ngơi lâu thế. Em có thể đi làm được rồi phải không?
- Không được đâu. Em chưa có thể đi làm được.
- Thế thì bao giờ em mới đi được?
- Điều đó ch ưn có thể trả lời được.

Mỹ Ngọc bật khóc tức tưởi:

- Tại sao tất cả lại cố giấu em? Thật ra em bệnh gì mà lại nghiêm trọng như thế?

- S ợ Mỹ Ngọc xúc động sẽ ảnh hưởng đến hểh tình. Phú Tân vợ về:
- Nín đi em! Đừng khóc nữa. Anh đau lòng lắm.
- Ôi, ti ếng nói của anh như một liều thuốc thần diệu xoa đi nỗi đau trong tim và cơ thể của cô. Bàn tay anh như con sóng nhỏ đang vuốt ve, mơn man bờ cát. Mỹ Ngọc gục đầu vào vai anh:
- Anh Tân! Tại sao em lại yếu đuối như vậy hả anh?
- Đừng khóc nữa em! Hãy tựa vào vai anh đi, anh nguyện sẽ chăm sóc, lo lắng cho em suốt đời.
- Nh ưng anh đã...

Môi anh gấn chặt vào môi cô:

- Đừng em! Đừng nói đến thực tại mà làm xót xa lòng hai đứa. Hãy quên hiện tại đi em.

M ỹ Ngọc không kháng cự bởi vì trong tận cùng sâu thẳm của trái tim cô, hình ảnh của anh đã thấm sâu vào máu đã từng rên rỉ trong từng nhịp đập của trái tim.

- Hãy h ứa với anh. Đừng nghĩ ngợi gì xa xôi cả Hãy tịnh dưỡng để có thêm sức khỏe.
- Nói cho em nghe đi. Em bệnh gì?

- Em không b ệnh gì cả mà.
- Nếu em không bệnh thì anh hãy yêu em đi. Phú Tân hoảng hốt:
- Không được.
- Tại sao không được? Anh chê em hả?
- Không! Em là một người con gái hoàn mỹ.
- Là người con gái hoàn mỹ thì tại sao em lại không được làm vợ? Anh nó đi. Tại sao như vậy?

Chúng ta ch ưa có danh phận.

- Em không cần danh phận. Vả lại, làm sao mà em có danh phận được?
- Xin lỗi em.
- Không cần xin lỗi em. Em tự nguyện mà.
- Mỹ Ngọc. Em bình tĩnh lại đi. Anh yêu em, anh không đòi hỏi gì ở em cả.
- Nhưng em không muốn là một người tính danh nghĩa của anh. Em muốn thật sự là người yêu, người vợ không danh phận.

- Nh ưng em còn rất yếu, chuyện ấy chúng ta sẽ tính sau đi em.
- Anh đi vừa bảo là em không hề bệnh, em khỏe mạnh mà.
- Ừ thì em rất khỏe.
- Vậy thì lý do gì mà anh từ chối sự dâng hiến của em.
- Anh...

Mỹ Ngọc bật khóc:

- Anh chê em. Anh khinh thường em, anh cho em là một người con gái không ra gì cả. Anh về đi, anh về đi. Em không cần anh quan tâm em nữa.

- M ỹ Ngọc! Nín đi em. Anh yêu em mà.
- Yêu em tại sao từ chối em?
- Anh không từ chối em mà anh yêu em nhiều hơn thế nữa.

Môi anh khếp ch ặt bờ môi cô. Cầ hai quăn quít láy nhau. Phú Tân nhẹ nhàng hôn lên đôi mắt ướt như sương đêm. Đóa hoa trinh nguyên hé nụ đón chào tình yêu. Thiên đường tình yêu rộng mở, Phú Tân như quên hết bao dẫn đo và lương tâm lẫn trách nhiệm của một bác sĩ. Anh hóa thân vào đời thường, sống một cuộc sống bình thường của một con người.

S

au lần đó, Mỹ Ngọc vui vẻ hẳn lên. Cô đón nhận Phú Tân nồng nhiệt hơn,

ch ấp nhận sự chăm sóc của anh như một người chồng vui người vợ. Rlêag Phú Tân, sau lần đó anh rất thận trọng, tránh sự gần gũi với Mỹ Ngọc vì anh biết tử thần sẽ cướp đi mạng sống của cô.

Sáng nay, M ỹ Ngọc cảm thấy hơi choáng, cảm giác buồn nôn cứ trào lên khiến cô khó chịu. Rồi như không chịu đựng được nữa, cô nôn ọe ra. Phú Tân vừa kịp đến:

- Mỹ Ngọc! Em làm sao vậy?
- Em! Em... khó chịu quá.
- Em nam xuốngnêhđi. Để anh bắt mạch cho em.
- Dạ!

Đặt Mỹ Ngọc nằm xuống, anh bắt mạch cho cô. Phú Tân giật mình.

- Lần đó anh có đưa thuốc cho em bảo em uống liền, em có uống không? Mỹ Ngọc lúc đầu:
- Không.

Phú Tân la lên:

- Tại sao em không uống?
- Uốngthuốcnhiều em ngán quá. Chỉ uống mỗi ngày, còn viên đó em không uống.
- Chết rồi!
- Có việc gì vậy anh?
- Mỹ Ngọc! Em có thai rồi.

Mỹ Ngọc mừng rỡ. Cô không biết tử thần đang, chờ sẵn bên cô.

- Em có thai hả anh? Vậy là em sắp được làm mẹ rồi. Phú Tân đau xót:
- Không được đâu em. Mỹ Ngọc kinh ngạc:
- Tại sao lại không được?
- Vì. vì anh không nói được.

- Anh sợ phải không? Anh sợ em sẽ làm ảnh hưởng đến hạnh phúc gia đình anh phải không? Không. Em hứa, em sẽ sống ngoan ngoãn, em không làm phiền anh đâu.

- Vấn đề không phải thế đâu em. Em không được giữ cái thai này. Phải hủy thôi.

Mỹ Ngọc khóc tức tưởi:

- Tại sao? Tại sao lại bắt em phải giết con em chứ? Anh nói đi. Tại sao?
 - Anh không thể nói được. Bây giờ em nghỉ ngơi đi. Anh đến bệnh viện, chiều nay anh sẽ trở lại.
- Mỹ Ngọc im lặng, Phú Tân lại vỗ về:
- Đừng nghĩ ngợi gì cả. Anh yêu em. Bao giờ cũng thế, không có gì thay đổi cả. Chiều anh trở lại, em nghỉ ngơi đi.
 - Dạ!

Mỹ Ngọc lên giường nằm cho Phú Tân lòng ra đi. Cô đã có chủ định. Đợi Cúc đi chợ về, cô sẽ ra đi cùng Cúc, không sẽ mãi mãi xa Phú Tân, sẽ trả anh về với gia đình mình.

Cô gượng trấn tĩnh ngồi dậy sắp xếp quần áo vào vali. Những gì Phú Tân mua, cô để lại tất cả. Trong hành trang của chuyến đi phải dứt bỏ những gì Phú Tân đã đem đến.

Cúc ngạc nhiên thấy Mỹ Ngọc sắp xếp hành lý của cả hai gọn gàng:

- Gì vậy Mỹ Ngọc?
- Đi ngay đi Cúc.
- Đi đâu?
- Rời khỏi chỗ này.
- Tại sao phải đi?
- Không thể ở đây được nữa.
- Vì sao? Có chuyện gì vậy? Bình tĩnh kể cho mình nghe đi.

Mỹ Ngọc vừa khóc vừa nói:

- Ngọc. Ngọc có thai rồi.

Cúc tròn mắt:

- Có thai?
- Phải. Vì Ngọc muốn đền ơn đáp nghĩa cho Phú Tân nên mới dăng hiến cho anh, không ngờ kết quả lại như vậy.
- Không được đâu Mỹ Ngọc. Ngọc không được có thai. Nguy hiểm lắm.
- Cả Cúc cũng nói thế nữa à?

Mỹ Ngọc phẫn uất:

- Tại sao? Tại sao Ngọc không được có thai? Phú Tân còn muốn hủy thai nữa kìa!

- Tại vì... Cúc không nói được mà.
- Nếu Cúc không thương Ngọc, Cúc không nói Ngọc sẽ tự vẫn chết cho Cúc được vừa lòng.
Cúc hoảng hết:

- Đùng! Đùng! Để Cúc nói. Sỡ dĩ Phú Tân không cho Ngọc có thai là vì anh ấy không muốn mất Ngọc.

- Tại sao lại mất Ngọc?

- Vì Ngọc bị suy tim rất nặng, không thể sinh con được. Mỹ Ngọc kinh hoàng:

- Hả! Tôi bị bệnh tim, không thể sinh con được sao? Tại sao các người lại giấu ti? Không ehotôi biết bệnh tình của tôi, để tôi cứ mãi làm gánh nặng cho các người.

- Mỹ Ngọc! Bình tĩnh lại đi!

Mỹ Ngọc ôm Cúc khóc:

- Cúc, Cúc ơi! Cúc có thương ngọc không?

Cúc cũng mếu máo:

- Cúc cũng thương Ngọc lắm.

- Chúng ta đi khỏi nơi đây đi.

- Không được đâu. Nguy hiểm lắm.

- Ngọc nhất định phải sinh đứa con này.

- Ngọc ơi! Nguy hiểm lắm.

- Nếu thương ngọc, Cúc hãy đi cùng Ngọc. Nhưng...

- Nếu Cúc không đi Ngọc sẽ đi một mình.

Hãy đợi Phú Tân...

- Không! Nếu đợi chiều nay anh ấy sẽ bắt Ngọc hủy thai. Phải đi ngay thôi Cúc.

Thấy Cúc lưỡng lự, Ngọc quỳ xuống chân Cúc:

- Cúc! Ngọc van Cúc.

- Cúc cũng sụp xuống chân bạn:

- Ngọc ơi! Sao chúng ta khổ quá?

- Đi! Đi Cúc Chúng ta đi thôi. Mình tìm một nơi nào đó sinh sống, chờ Ngọc sinh nở.

Không bi ết phải làm sao, Cúc đành chiều ý ngọc:

- Ngọc nín đi! Cúc sẽ đi với Ngọc.

- Chúng ta đi ngay đi.

- Cả hai dắt dìu nhau ra đi phó thác số mệnh cha ông trôi.

- Hết giờ làm việc Phú Tân vội rời bệnh viện đến nhà trọ của Mỹ Ngọc. Thấy đóng cửa im lìm, Phú Tân hoảng hốt gọi:

- Mỹ Ngọc! Mỹ Ngọc ơi!

Không có tiếng trả lời, Phú Tân càng hoảng hốt. Anh gọi to hơn:

- Ngọc, Ngọc ơi!

Phú Tân xô cửa vào trong. Bên trong vắng lặng, đồ đạc của hai người không còn nữa. Họ đã ra đi rồi.

Phú Tân ôm đầu đau khổ.

- Mỹ Ngọc! Mỹ Ngọc ơi! Em ở đâu? Đùng bỏ anh Mỹ Ngọc ơi.

Phú Tân chạy khắp nơi tìm người. Nhưng cả hai nhường chim tăm cá, biệt bốn phương.

Phú Tân cứ mãi gọi thầm:

- Mỹ Ngọc! Mỹ Ngọc ơi! Hãy về với anh đi Ngọc.

Mỹ Ngọc gầy hần đi vì buồn khổ thiếu thốn thuốc men và sự hành hạ của cái thai. Cô cố gắng chịu đựng để Cúc khỏi phần lo lắng. Đi số tiền ít ỏi cả hai đưa nhau về vùng biển thuê một căn nhà trọ để ở. Hàng ngày Cúc cực nhọc làm thuê ở ngoài bãi biển.

Mỹ Ngọc ở nhà cố lo cơm nước, công việc nhà để đỡ dần cho Cúc. Cúc luôn lo lắng cho bạn:

- Mỹ Ngọc! Hãy nghỉ ngơi đi, công việc cứ để cho Cúc. Đùng cố làm việc quá sẽ ảnh hưởng cho cái thai đó.

- Cúc! Cúc tốt với Ngọc quá.

- Chúng ta chỉ còn hai chị em, cùng hoạn nạn với nhau. Cúc không lo cho Ngọc thì lo cho ai? Và

lai, con của Ngọc cũng là con của Cúc mà. Cúc! Nếu chẳng may Ngọc có mệnh hệ nào, Cúc hãy thay Ngọc làm mẹ của con Ngọc nghe.

Cúc chặn miệng Ngọc:

- Đừng nói gở! Ngọc sẽ không sao đâu!

Mỹ Ngọc thở dài:

- Mong rằng như thế. Nếu con của Ngọc là trai, Cúc hãy đặt tên nó là Phú Quang.

- Còn là gái, hãy gọi nó là. Cẩm Chi.

- Tại sao lại gọi là Cẩm Chi?

Cẩm là một loài gỗ quý, chi là tứ chi là con người. Nó sẽ là một người tốt như một loài gỗ quý.

Cúc xoa tay:

- Được rồi. Được rồi. Tên gì cũng được.

- Bây giờ hãy nghỉ ngơi lấy sức đi. Ngọc cũng sắp sanh rồi đó.

Mỹ Ngọc xoa hai tay vào bụng mình:

- Nó rất ngoan. Cúc đừng lo, nó sẽ chào đời mau mắn thôi.

Cúc đưa ngón tay lên kháng định:

- Nhất định là thế mà. Thôi ở nhà nghỉ đi Cúc đi nhé. lát nữa Cúc sẽ đem về cho Ngọc một chú cua biển thật ngon.

Mỹ Ngọc gật đầu:

- Cúc đi đi!

- Cúc đi rồi Mỹ Ngọc làm một số công việc trong nhà rồi ra cửa hướng mắt về biển xa em. Một chút tình nghĩa, một thoáng yêu đương để rồi nhận một kết quả như thế này.

Mỹ Ngọc không ân hận đã dâng trọn tình yêu cho Phú Tân cũng không hề ân hận khi quyết định ra đi.

- Hãy để anh ấy làm tròn bổn phận với gia đình, xa cách nhau, anh ấy sẽ quên mình, thôi.

Một cơn đau nhò nhỏ quặn ngược trong bụng. Mỹ Ngọc so tay đếm. Còn một tháng nữa mới đến ngày sinh. Chắc là gần đây cô đi đứng hơi nhiều nên cũng có phản ảnh hưởng. Mỹ Ngọc đi vào nhà, định lên giường nằm nghỉ thì một cơn đau khác lại ập đến.

Mỹ Ngọc cố chịu đựng, cô bước lại kê tủ xoa dầu lăn bụng. Dầu làm nóng đến muốn rộp da trên bụng nhưng cơn đau vẫn không bớt đi mà càng lúc một tăng dần.

Mỹ Ngọc ôm bụng rên xiết. Một dòng máu đỏ chảy xuống bàn chân. Mỹ Ngọc hoảng hết:

- Con tôi! Trời ơi! Ai cứu con tôi?

Mỹ Ngọc cố lếch ra ngoài vừa rên rĩ. Cúc vừa về đến, thấy bạn trong tình trạng bất ổn. Cúc la lên:

- Ngọc! Ngọc làm sao vậy?

Mỹ Ngọc gượng hỏi:

- Sao Cúc về sớm vậy?

- Cúc thấy trong lòng không yên nên vội ra về. Cúc đưa Ngọc đi sanh nghe.

Cúc lo lắng nhìn quanh. Phải băng qua bãi cát ra lộ mới có xe đi đến trạm hộ sinh. Cúc tự trách mình, đã biết Ngọc gần sanh mà không ra ngoài tìm nhà ở trước. Đến đến nước này, biết tính làm sao đây?

- Để Cúc dìu Ngọc đi nghe!

Ngọc không nói chỉ lặng lẽ gật đầu rồi cố theo Cúc Cúc nghe hơi thở của bạn nặng nhọc mà lo sợ.

Để Cúc cõng Ngọc nghe.

- Để Ngọc ráng đi. Bụng Ngọc to thế này làm sao mà Cúc cõng được. Cúc nhìn quanh. Giữa buổi trưa bãi biển vắng người, biết nhờ cậy ai bây giờ.

- Cúc ơi! Ngọc mệt quá.

- Cố lên đi Ngọc, sắp ra lộ lớn rồi.

Ngọc như tựa hẳn vào Cúc, Cúc cố hết sức mình dìu Ngọc bước đi, Ngọc cắn răng cô chịu cơn đau, mồ hôi ướt đầm đìa thân thể.

Giữa lúc Ngọc nhiệt sức, không còn cố gắng được thì cứu tinh xuất hiện đến. Đường lộ hiện ra,

Ngọc vội gọi xe thô đang chạy đến.

- Người lái xe thô cũng nhận biết tình hình. Anh vội vã đỡ Mỹ Ngọc lên xe:

- Nhanh lên! Nhà hộ sinh gần đây.

Mỹ Ngọc đã bắt đầu thở dốc. Cúc lo lắng động viên:

- Cố lên đi Ngọc! Sắp đến rồi.

Mỹ Ngọc không nói, một dòng nước mắt chảy dài trên má.

- Nín đi nào. Sắp làm mẹ rồi mà còn mít ướt.

Cúc đưa Ngọc đến trạm hộ sinh thì Ngọc cũng đã quá kiệt sức. Ngọc được đưa vào phòng sanh cấp tốc. Cúc ở ngoài nôn nóng cho bạn.

Cô chấp tay van vái:

- Xin trời phạt phù hộ cho Ngọc mẹ tròn con vuông...

Tiếng khóa oa oa từ phòng sanh vọng ra khiến Cúc mừng quỳnh. Cô chạy lại cửa phòng miệng ríu rít:

- Cám ơn phạt trời. Cám ơn phạt trời.

Cánh cửa phòng xít mở, trên tay người nữ hộ sinh là một bé gái nhỏ nhắn, nhưng gương mặt người nữ hộ sinh không rạng rỡ vì đã làm xong nhiệm vụ đưa người vượt cạn mà lại u buồn thảm não. Cúc lo ngại:

- Bạn tôi thế nào hả cô?

- Xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức mình. Sản phụ đã tắt thở khi đứa bé vừa chào đời.

- Hả! Ngọc chết rồi? Cúc gào lên:

- Không! Không thể như thế được!

- Rất tiếc đó là sự thật. Cô ấy bị tim, một trạm hộ sinh nhỏ của chúng tôi không có đủ điều kiện an toàn. Chúng tôi chỉ còn biết nói lời xin lỗi thôi.

Cúc rã rời cả thân thể. Điều mà bấy lâu nay cô thầm lo sợ đã là sự thật rồi. Ngọc đã chết rồi, Ngọc đã bỏ lại cô đơn độc giữa cuộc đời này.

Cúc ôm đứa bé trong tay khóc nức nở:

- Cẩm Chi! Cẩm Chi ơi! Mẹ Cúc sẽ thương yêu và bảo bọc cho con. Ngọc ơi! Hãy ngủ yên đi. Cúc sẽ thay Ngọc làm tròn bổn phận người mẹ. Hãy ngủ yên đi Ngọc.

- Cúc đưa Ngọc về làng biển Mỹ Thạnh, an táng cô trên đồi cát và ở lại đây nuôi con khôn lớn. Có người thanh niên trên biển cảm nghĩa, mến mộ cô, thường đem lời ca tiếng đàn ru tròn giấc ngủ của Cẩm Chi. Cúc đáp lại tình yêu đó, cả hai đã cùng nhau đem hết tình thương cho Cẩm Chi. Nhưng nghịch cảnh thật khắt khe, cơn bão biển một lần nữa lại cướp đi hạnh phúc của cô. Cô gái nghèo trên làng biển lại một lần đau thương khóc cảnh mất chồng...

Ông Phú Tân đã ngừng kể rồi mà Cẩm Chi vẫn còn ngơ ngác. Cô như người từ cõi nào vừa rút xuống trần gian.

- Sự thật là thế sao? Đứa bé trong câu chuyện ấy là con phải không bác?

Ông Phú Tân gật đầu:

- Và bác, bác chính là ba ruột của con?

Ông Phú Tân gật đầu đau xót:

- Xin lỗi con, Cẩm Chi. Ba là một người đàn ông tồi tệ nhất trên đời. Ba đã bỏ con cô út Ba thật là đáng chết.

Cẩm Chi khóc nức nở:

- Con thường trách mẹ con, tại sao lại bắt con sống với người xa lạ? Bây giờ con đã biết là người muốn cho con tìm về nguồn cội.

- Ba đã mắc nợ mẹ Cúc con quá nhiều.

- Con có tha thứ và nhìn nhận ba không hả Cẩm Chi?

- Là con, con đâu có quyền oán trách ba.

- Nhưng...

- Nhưng sao hả con?

- Hoàn cảnh này ba cũng đâu thể chính thức nhìn nhận con. Ba sẽ gặp nhiều sóng gió, hạnh phúc gia đình sẽ lung lay.

- Ba sẽ nói cho dì Diễm Thanh con hiểu.
Ba càng nói thì sự việc càng thêm rối rắm. Ba cứ để con ra đi, thỉnh thoảng con sẽ đến thăm ba.

- Không! Ba đã nguyện với lòng sẽ lo lắng cho con. Ba không để con vất vả, trôi nổi với đời.
Hãy cho ba được làm tròn trách nhiệm của một người cha, Cẩm Chi.

- Ba! Xin ba hãy hiểu cho con, con không thể chịu đựng nổi ánh mắt rêu khinh của dì Diễm Thanh và Thư Kỳ.

- Thư Kỳ và con cùng sinh một năm nhưng Thư Kỳ may mắn hơn con nhiều. Ba muốn bù đắp cho con.

Bao nhiêu năm sống với mẹ, con không hề thiếu thốn. Giờ có ba, con xin được đón nhận tình thiêng liêng phụ tử. Còn cuộc sống của con, xin ba cho con tự quyết.

Ông Phú Tân ôm chặt Cẩm Chi vào lòng:

- Đừng bỏ ba Cẩm Chi!

- Đẹp mặt đẹp mày quá hèn!

Cánh cửa phòng bật mở. Cả ba người bà Diễm Thành, Nguyễn Phú cùng Thư Kỳ xuất hiện.

Ông Phú Tân buông vội Cẩm Chi ra:

- Bà! Bà đừng hiểu lầm.

- Hiểu lầm à?

Bà Diễm Thanh gằn giọng:

- Sự việc diễn ra trước mắt như thế mà ông bảo là tôi hiểu lầm à? Vậy ông giải thích thế nào về chuyện này?

Ông Phú Tân ngập ngừng:

- Cẩm Chi! Cẩm Chi là...

- Nói không được phải không? Nói không được thì để tôi nói cho. Cẩm Chi là tình nhân của ông. Tại vì tôi già rồi không đủ sức phục vụ ông. Nên ông đã dựng nên một câu chuyện như thế để đưa tình nhân về nhà.

- Không! Không phải thế đâu.

Cẩm Chi kêu lên. Bà Diễm Thanh nạt ngang:

- Không đến lượt cô nói đâu. Tôi đang nói chuyện với chồng tôi mà.

Quay sang ông Phú Tân - Bà Diễm Thanh rít giọng:

- Ông nói đi! Giải thích thế nào về chuyện này đi!

- Mọi người... mọi người đã hiểu làm tôi rồi. Sự thật không phải thế đâu.

- Vậy sự thật!à thế nào? ông nói đi!

Nguyễn Phú xen vào:

- Làm sao mà ba nói được. Con đã nói với mẹ rồi. Nếu Cẩm Chi không là tình nhân của ba thì ông đâu có ngăn cấm con yếu Cẩm Chi. Ba để dành Cẩm Chi cho ba mà.

Ông Phú Tân ôm ngực:

- Nguyễn Phú! Con... Thư Kỳ nhào đến túm tóc Cẩm Chi:

- Tất cả cũng tại mày nên gia đình tao tan nát.

- Thư Kỳ! Đừng cáu xé Cẩm Chi như thế. Con không hiểu đâu

- Có thể con không hiểu nhưng con không để cho một đứa con ranh phá hoại gia đình mình.
Ba ơi! Cô ta vì tiền thôi, cô ta không yêu ba đâu vì ba chỉ là một ông già thôi.

- Đủ rồi, Thư Kỳ!

Cẩm Chi gào lên:

- Các người không được quyền bôi nhọ tình cảm của bác và tôi.

- Có quyền hay không, việc đó mày sẽ biết thôi.

Hoàng Quân tình cờ bước vào để thăm ông Phú Tân. Thấy tình hình như thế, anh ngạc nhiên hỏi:

- Có chuyện gì xảy ra vậy? Thư Kỳ chanh chua:

- Anh đến đây đúng lúc đó. Anh xem người đẹp của anh đang quyến rũ một ông già bị bắt quả

tang nên chết đứng tại chỗ luôn.

Hoàng Quân như không tin ở tai mình.

- Anh bước đến hỏi Cẩm Chi Cẩm Chi! Sự thật ra sao hả em? Cẩm Chi vùng khỏi cánh tay giữ chặt của Thư Kỳ:

- Phải. Tôi xấu xa như thế đó. Mọi người cứ khinh bỉ tôi đi.

Cẩm Chi nói rồi bỏ chạy ra ngoài. Ông Phú Tân la lên:

- Hoàng Quân? Chạy theo giữ Cẩm Chi lại cho bác.

Không biết là Hoàng Quân nghe lời ông Phú Tân hay là nghe theo tiếng lòng mà anh vội lao theo Cẩm Chi.

- Cẩm Chi! Cẩm Chi!

Thư Kỳ tức tối gọi theo:

- Hoàng Quân! Hoàng Quân!

Hoàng Quân như không nghe theo tiếng gọi của Thư Kỳ. Anh lao theo Cẩm Chi đang chạy như bay ra khỏi bệnh viện.

Thư Kỳ giậm chân:

- Nó đúng là phù thủy mà. Nó có nhiều phù phép để mê hoặc đàn ông. Cả ba người đều bị nó mê hoặc mất rồi.

Ông Phú Tân đau xót bảo con gái:

- Thư Kỳ! Thư Kỳ ơi! Con không hiểu gì hết.

Thư Kỳ căm phẫn nhìn ba:

- Ba! Ba nói đi! Thật ra con là con của ba hay Cẩm Chi mới là con của ba?

- Cả hai đều bà con của ba cả, Thư Kỳ ơi. Ba người trong phòng trở mặt nhìn ông. Bà Diễm

Thanh lắc mạnh vai ông:

- Ông đang mê hay tỉnh Phú Tân ơi!

- Ông đang mê hay tỉnh?

- Cẩm Chi! Cẩm Chi!

Hoàng Quân đuổi kịp Cẩm Chi, anh kều tay cô lại. Cẩm Chi vùng vẫy:

- Anh buông tay tôi ra ngay! Không cần anh phải quan tâm đến tôi.

- Cẩm Chi! Đừng ngang bướng nữa. Theo anh về đi! Cẩm Chi gần như tuyệt vọng:

- Về đâu? Tôi biết phải về đâu bây giờ? Nếu không ở đó, Cẩm Chi vẫn còn có quê hương, mẹ già và trường học.

- Quê hương, mẹ già. Cẩm Chi nắm bắt:

- Những thứ đó không thuộc về Cẩm Chi nữa rồi. Hoàng Quân ngạc nhiên:

- Cẩm Chi nói gì lạ vậy? Dù đi xa muôn nơi, dù vất vả gian khó, dù cho đã đánh mất tất cả thì quê hương và tình mẹ vẫn mãi bất diệt trong lòng người mà.

- Đối với mọi người là thế, nhưng đối với Cẩm Chi thì là không phải.

- Anh không tin là Cẩm Chi thay đổi đến quên cả quê hương và mẹ hiền của mình.

- Không phải là Cẩm Chi thay đổi, nhưng những thứ thiêng liêng ấy không thuộc về Cẩm Chi..

Cẩm Chi càng nói càng khó hiểu.

- Có gì mà khó hiểu. Bởi vì đó chỉ là thứ tình thương vay mượn thôi.

- Cẩm Chi nói sao?

- Gần hai mươi năm sống với người dung mà mình cứ xem như ruột thịt còn cha mẹ của mình thì... người đã vĩnh viễn nằm xuống, còn người thì còn đó mà không dám nhìn.

- Cẩm Chi! Có phải cú sốc vừa qua làm cho Cẩm Chi mất hết sáng suốt phải không?

Không! Cẩm Chi hoàn toàn tỉnh trí để nhận biết sự việc xảy ra quanh mình. Anh có tin là Cẩm Chi có mối quan hệ bất chính với bác Phú Tân không?

- Không. Anh hoàn toàn không nghi ngờ gì Cẩm Chi cả, giữa hai người nếu có chăng chỉ là thứ tình thiêng liêng phụ tử mà thôi.

Cẩm Chi cười buồn:

- Vậy mà có người đã cố tình vu khống cho Cẩm Chi và bác Phú Tân.

- Anh có thể làm gì để giúp cho Cẩm Chi vượt qua giai đoạn khó khăn này.

- Cẩm Chi không muốn gây sự hiểu lầm với Thư Kỳ. Anh nên tránh xa Cẩm Chi đi.
 - Anh cần nói rõ với Cẩm Chi là anh không hề có tình ý gì với rrhư Kỳ. Anh chỉ giúp thư Kỳ trong việc học tập thôi.
 - Nhưng Thư Kỳ yêu anh.
 - Anh không thể cấm Tha Kỳ yêu anh nhưng không vì thế mà bắt buộc anh phải yêu Thư Kỳ.
 - Ngày xưa, Cẩm Chi còn không có ý định giành giật với Thư Kỳ. Còn bây giờ đã biết Thư Kỳ là chị em với Cẩm Chi thì Chi càng phải nhường nhịn.
 - Tình yêu là do sự uất phát chân thành của trái tim, là do sự tự nguyện của hai con người chứ không phải là giành giật hay nhường nhịn gì cả.
 - Nhưng...
 - Đây không phải là lúc chúng ta tranh luận vấn đề này. Bây giờ Cẩm Chi hãy lấy đồ đạc, anh sẽ đưa Cẩm Chi về quê ăn tết.
 - Anh về quê ăn tết cùng Cẩm Chi?
 - Phải. Anh cần phải về đó để tìm hiểu thêm, hoàn thành luận án của mình bằng thể loại lịch sử văn hóa của từng miền trên yêu nước.
 - Còn công việc ở đây?
 Các dịch vụ Internet thì đã có người trông coi. Còn thị trường kinh doanh máy tính thì luôn có người đảm nhiệm. Anh chỉ là cổ vấn thôi.
 - Còn gia đình anh? Anh không sợ mọi người phản đối việc anh không ở nhà ăn tết cho?
 Hoàng Quân cười trừ:
 - Việc đi đứng của anh, gia đình anh cũng không gò ép. Có lúc anh theo đoàn cải lương đi diễn tết cả tháng, không ở nhà cũng quen rồi.
 Anh về quê ăn tết cùng Cẩm Chi thì không có vấn đề gì nhưng Cẩm Chi chỉ sợ mọi người hiểu lầm.
 - Chúng ta trong sáng thì sợ gì sự hiểu lầm của mọi người. Mà cho dù có hiểu lầm cũng không sao cả.

- Cẩm Chi chịu thua sự gàn dở của anh.

Hoàng Quân cười xòa:

- Đẹp trai còn thua nói dai. Rồi nói dai còn thua chai mặt mà.

Cẩm Chi lắc đầu:

- Chịu thua anh luôn.

- Chúng ta đi đi.

- Anh không chuẩn bị gì cả ư?

- Chỉ cần ghé cửa hàng lấy một số quần áo, đồ dùng cá nhân, một cú điện thoại về nhà là có thể đi được ngay thôi. Còn Cẩm Chi?

- Cẩm Chi hả? Ghé phòng bảo vệ lấy chiếc valy là lên đường.

- Tốt. Chúng ta đi.

Cả hai vui vẻ dắt nhau rời khỏi khuôn viên của bệnh viện. Hoàng Quân ghé bãi lấy xe chở Cẩm Chi đi trên đường phố giữa ngày xuân..

Hoàng Quân và Cẩm Chi đâu có ngờ có một đôi mắt đau buồn và oán hận đang nhìn theo. Không ai khác hơn chính là Thư Kỳ. Cô uất hờn:

- Tại sao mọi người đều bị Cẩm Chi mê hoặc Cô ta có phép lạ gì mà có thể làm say đắm đàn ông? Tại sao Thư Kỳ có tất cả mọi thứ trên đời không tìm được? Còn Cẩm Chi?

- Tại sao là chị em cùng cha khác mẹ với cô?

- Cô đã sắp mất tất cả rồi, mất cha, mất tình yêu đầu đời con gái. Thư Kỳ muốn gào lên:

- Cẩm Chi Cẩm Chi! Có phải là khắc tinh của tôi không?

PHẦN 6

C

Cẩm Chi cùng Hoàng Quân trở về quê hương sau bao ngày xa cách. Cảnh

vật chung quanh cô đâu đâu cũng thân thuộc mến yêu. Đứng trước ngôi nhà nhỏ đơn sơ mà

mẹ Cúc đã phải chịu khổ, sống hết những năm tháng thanh xuân để tảo tần, vất vả nuôi cô khôn lớn. Cẩm Ghi nghe lòng đau quặn thắt.

- Mẹ! Mẹ ơi. Con đã về rồi nè mẹ ơi.

Không có tiếng trả lời, chỉ có tiếng sóng biển ầm ập vang vang Cẩm Chi gần như hốt hoảng:

- Mẹ! Mẹ ơi! Mẹ đâu rồi?

Hoàng Quân trấn an:

- Chắc là mẹ chỉ đi đâu quanh quẩn đây thôi. Mẹ không có đi đâu xa đâu. Em nhìn kìa.

Cẩm Chi ngược lên bàn thờ cha. Trên bàn khói hương còn nghi ngút. Ngày tết mà vẫn đơn sơ. Một bình hoa, một đĩa trái cây, nguyệt cầm, di vật duy nhất của ba. Thắp một nén nhang trước bàn thờ cha, Cẩm Chi nghẹn ngào:

- Ba ơi! Ba mẹ đã vì con mà hy sinh quá nhiều. Ba mẹ đã không vì hạnh phúc riêng tư của mình mà sống. Ba mẹ chỉ sống cho riêng con. Con phải làm gì để đền đáp công ơn như trời bể của ba mẹ đây.

- Cẩm Chi! Đừng quá xúc động. Đừng làm cho mẹ Cúc phải đau lòng. Cẩm Chi nghe theo lời Hoàng Quân. Cô gắng gượng:

- Không biết mẹ em đi đâu rồi?

Chợt nghĩ ra, cô reo lên:

- Em biết rồi. Em biết mẹ em ở đâu anh theo em.

Cẩm Chi kéo Hoàng Quân chạy như bay lên đồi cát. Trên đồi, đơn độc một ngôi mộ, khói hương nghi ngút. Bà Cúc gương mặt đầm lệ khẩn vái: Mỹ Ngọc! Mỹ Ngọc ơi! Hai mươi năm trôi qua rồi mà Cúc vẫn còn đau và hối hận.

Nếu ngày ấy, Cúc kiên quyết không nghe lời Ngọc, không bỏ đi thì Ngọc đâu có chết oan uổng như thế. Tại Cúc, tại Cúc cả.

Bà Cúc gục đầu, vòng tay vuốt ve ngôi mộ như đang ôm trong lòng người bạn gái thân yêu.

- Mẹ!

- Cẩm Chi ôm vai bà thốn thức gọi. Bà Cúc mừng rỡ lau vội dòng nước mắt:

- Cẩm Chi! Con mới về hả?

- Dạ!

- Sao con về muộn vậy? Việc học tập có cực khổ lắm không? Nào, để mẹ xem con gái mẹ thay đổi nhiều không? Đã là sinh viên rồi mà.

Nhìn thấy gương mặt hốc hác và hốt hoảng lo âu còn in trên mặt Cẩm Chi. Bà Cúc gạn hỏi:

- ở nhà bác Phú Tân con không được thoải mái hả? ông ấy... ông ấy đối xử với con có tốt hay không?

- Rất tốt... Rất tốt mẹ à!

- Hình như mẹ thấy có điều gì không ổn, con nói thật cho mẹ nghe đi.

- Chuyện ấy chúng ta sẽ nói sau. Mẹ ơi!

- Mẹ nhìn xem ai kìa!

- Hoàng Quân!

Bà Cúc vui hân hoan:

- Cháu cũng về quê ăn tết với Cẩm Chi nữa hả?

- Dạ! Cháu có làm gì phiên bác hay không?

- Sao lại là phiên? Có cháu cùng ăn tết thì gia đình bác càng thêm vui. Cháu xem nhà bác chỉ eo hai mẹ con hà, cô quanh lắm.

- Mẹ ơi! Anh ấy không đơn thuần là về quê ăn tết cùng chúng ta đâu. Có mục đích khác đó.

- Mục đích gì vậy?

- Anh ấy đang làm luận án tốt nghiệp cử nhân văn hóa muốn lấy Bạc Liêu mình làm đề tài đó.

- Vâng hả! Bác có thể giúp gì được cho cháu, bác sẵn lòng.

- Cám ơn bác. Chắc là phải nhờ bác rất nhiều. Nhưng bây giờ chúng ta hãy sống thoải mái ít ngày tết đi. Chuyện ấy mình sẽ bàn sau.

- Cũng được.

Cầm Chi quỳ xuống bên mộ mẹ, lòng xúc động nghẹn ngào. Cô không muốn mẹ Cúi biết mình đã tường tận tất cả, sợ làm đau lòng mẹ nên gượng như không có chuyện gì. Chứ thật ra trong lòng cô đang dấy động những phong ba.

Linh cảm của người mẹ báo cho bà Cúi biết điều ấy đã xảy ra. Bà cũng quỳ cùng Cầm Chi, thấp thêm một nén nhang nữa cho người đã khuất.

- Cầm Chi! Con biết tất cả rồi phải không?

- Biết gì hả mẹ?

Đừng giấu mẹ nữa. Nhìn vào mắt con, mẹ biết lạ con đã biết tất cả. Hãy nói hết đi bao biến động trong lòng con. Đừng giấu mẹ nữa, Cầm Chi.

Cầm Chi không thể đè nén tâm tình của mình nữa. Cô ôm mẹ khóc nức nở:

- Mẹ! Mẹ. ời! Sao cuộc đời chúng ta lại quá khổ đau như vậy?

- Cầm Chi! Đừng khóc nữa con. Con hãy lay mẹ con một lay mà xoa dịu đi bao tủi hờn của người. Cho vong linh của người được ấm áp, sau bao đón đau của cuộc đời.

Cầm Chi cúi đầu khẩn nguyện:

- Mẹ ời! Con bất hiếu mấy mươi năm.

- Sóng vô tư trên niềm đau của mẹ. Đã bao lần con quỳ trước mộ mẹ nhưng lòng con vẫn hờn nhiên xa lạ với thâm tình. Mẹ đừng giận con nghe mẹ.

- Lỗi không phải ở con. Lỗi là do mẹ, mẹ đã giấu con, không cho con biết sự thật.

- Vì mẹ muốn con sống hờn nhiên với tuổi thơ.

- Bây giờ con đã biết rồi thì cũng phải chấp nhận hiện tại, hãy cố gắng học hành cho tương lai của mình.

- Mẹ ời! Con thương mẹ quá.

- Mẹ có lỗi với mẹ của con.

- Không mẹ ời! Mẹ đã làm hết sức mình rồi. Mẹ con không hề trách mẹ đâu. Mẹ đẻ khổ cực nuôi con mấy mươi năm, đã hy sinh cho con tất cả. Con đâu có lý do nào mà phụ mẹ.

- Còn ba con, ông Phú Tân, ông ấy đối xử con thế nào?

Cầm Chi thở dài:

- Ba con thì thật là tội nghiệp. Con không oán trách gì ba con cả. Nhưng hoàn cảnh của ba con như thế, không cho phép con bám víu theo ông để gây phiền lụy cho ông. Mẹ cho phép con được đi ra ngoài ở để tiếp tục việc học.

- Tùy con, mẹ không có ý kiến. Mẹ chỉ mong muốn cho nước chảy về nguồn cho con được biết cội rễ của mình thôi.

- Con hiểu tấm lòng cao cả của mẹ và sự ray rứt, ân hận của ba con. Con đã lớn khôn rồi, con phải tự lo cho tương lai của mình.

- Con không muốn mẹ phải cực khổ vì con nữa.

- Ý con thế nào?

Lần này con sẽ tìm việc làm thêm để có thêm kinh phí cho học tập. Sau khi tốt nghiệp con sẽ xin trở về quê biển của mình làm một cô giáo nhỏ sống bên mẹ lúc tuổi già.

Hoàng Quân xen vào:

- Chùng đó con cũng về đây mở rộng thị trường máy tính, đưa những thông tin trên mạng đến với những người dân vùng biển quê mình.

Cầm Chi ngượng dài:

- Tính nghe hay quá. Nhưng đâu phải ai muốn đến vùng này ở cũng được chấp nhận hết đâu.

Hoàng Quân cười cười:

- Anh sẽ làm đủ hết mọi thủ tục để hợp thức hóa hộ khẩu mà thường trú ở đây luôn.

- Để xem tài của anh thế nào? Chứ bây giờ chỉ nghe quảng cáo không thì...

Cầm Chi ngáp ngừng, Hoàng Quân đưa ngón tay mình lên:

- Hãy đợi đấy!

Bà Cúi hết nhìn Hoàng Quân rồi nhìn Cầm Chi. Bà biết tình yêu đã nảy sinh giữa hai người đồng cảm với nhau. Nhưng trước mặt họ hạnh phúc hay sóng gió trắc trở thì không lường

được. Bà thầm mong sao cho Cẩm Chi và Hoàng Quân được trọn vẹn bên nhau.

- Để khi về miền bên kia hội ngộ với Mỹ Ngọc, bà có thể nở nụ cười thật tươi với bạn.

- Cúc đã làm tròn bên phận Ngọc giao cho.

Đêm giao thừa trên biển không cổ những ngon hoa đăng rực rỡ với ngàn

hoa. Đêm giao thừa trên biển không có những chùm pháo hoa muôn màu lung linh tỏa sắc. Đêm giao thừa trên biển chỉ có những vì sao đêm và tiếng sóng khi ào ạt khi dịu êm mơn man bờ cát. Ở đây, tết không có nhiều những món ngon vật lạ, mà chỉ có cảnh trời nước bao la gọi lòng du khách.

Ngồi trên đồi cát ngắm biển về đêm, lại là giờ khắc giao hòa của một năm mới, cả hai cứ yên lặng bởi vì họ không biết phải nói gì với nhau.

Chùng như sợ Hoàng Quân buồn vì tẻ nhạt, Cẩm Chi gọi chuyện:

- Ở đây tết rất buồn, anh có hối hận vì đã theo Cẩm Chi về đây không?

- Tại sao lại hối hận?

- Nếu giờ này anh ở thành phố thì vui biết bao. Khi không ngẫu hứng theo Cẩm Chi về đây chỉ cho buồn.

- Đâu phải bất cứ lúc nào người ta cũng thích nhộn nhịp. Có đôi lúc mình cũng cần được yên tĩnh để thả hồn mình theo những con sóng mộng mơ.

Cẩm Chi cười rúc rích:

- Không ngờ anh cũng có tâm hồn thi sĩ quá đó chứ!

- Đã là nghệ sĩ thì ai cũng có một tâm hồn đa sầu, đa cảm. Anh đã mang trong người dòng máu của văn nghệ sĩ thì lãng mạn, mộng mơ cũng là chuyện đời thường mà.

- Em chỉ nói một chút xíu, anh làm gì mà tuôn một tràng dài như vậy?

- Anh chỉ muốn nói để cho em hiểu anh vậy mà.

Em hiểu tình anh luôn gắn liền với tình yêu quê hương đất nước. Cũng như em, em luôn yêu lãng quê biển với đàn cá bạc vẩy đuôi lóng lánh dưới nắng trưa.

- Anh luôn bị thu hút ở em, một người con gái xinh đẹp, chân thật, đôn hậu, yêu đời, vui tính nhưng rất sắc xảo và cực kỳ đáo để. Anh lại nói quá vấn đề rồi, em chỉ là một cô gái ở làng quê biển nghèo nàn làm sao so sánh với các bông hoa rực rỡ, đậm sắc hương ở chốn thị thành.

- Cẩm Chi! Em như một loài hoa xương rồng kiên cường và kỳ diệu trên sa mạc, một bông hoa tuyệt quý của cuộc đời, hồn nhiên. Anh đang cường điệu hóa đó Hoàng Quân!

- Không. Anh không nói quá đâu. Em như những mạch nước ngầm đang soi, em đang thầm lặng dồn sức để làm một cơn sóng để biến đổi cuộc đời mình.

Anh nói như là đang ở trong tim Cẩm. Anh luôn mong mãi được sống mãi trong Cẩm Chi hiểu câu nói của Hoàng Quân nhưng cô lần tránh bởi vì cô không thể nào làm một khắc tinh của Thư Kỳ. Hai người là chị em với nhau mà. Cô khẽ thở dài:

Hoàng Quân! Em cũng vậy, em cũng có những khát vọng tình yêu, không chỉ yêu say đắm mà còn tôn thờ tuyệt đối tình yêu đó. Nhưng em không thể sống cho mình mà bỏ mặc cho Thư Kỳ đau khổ.

Hoàng Quân không trả lời Cẩm Chi mà anh cất tiếng hát vang như mang lời ca của mình thổ lộ tâm tư với người tình.

"Chỉ có thuyền mới hiểu

Biển mênh mông dường nào

Chi có biển lưới biết

Thuyền đi đâu về đâu.

Những ngày không gặp nhau

Lòng thuyền đau rạn vỡ

Nếu từ giã thuyền rồi Biển chỉ còn sóng gió

Nếu phải cách xa em

Anh chỉ còn bão tố...

Nếu phải cách xa em

Anh chỉ còn bão tố..."

Ngừng tiếng ca, anh nắm tay Cẩm Chi:

- Cẩm Chi! Anh yêu em một tình yêu đầy ắp rung cảm chân thật. Cuộc tình đôi ta nếu có những cơn sóng gió thì chỉ là những thử thách để chúng ta vượt qua mà bước đến một tình yêu chân chính.

Cẩm Chi nhìn anh. Lời anh nói tha thiết hùng hồn như những con sóng ngoài khơi cuốn hút tâm hồn cô. Lời anh như một bài thơ, một dòng cảm xúc biểu hiện những khát khao, những tình cảm của mình. Cô làm sao có đủ sức từ chối anh khi tình yêu cũng đầy ắp trong lòng cô. Một tình yêu mà cô cũng đã trót dành riêng cho anh rồi.

Có một câu thơ mà nữ sĩ tài hoa Xuân Quỳnh đã viết. Cẩm Chi khe khẽ ngâm:

"Em trớ về đúng nghĩa trái tim em

Biết khao khát những điều anh mơ ước

Biết xúc động qua nhiều nhận thức

Biết yêu anh và biết được anh yêu". Lời cô nói cùng anh như tiếng rì rào của gió:

Tình yêu chân thật khiến con người mang trái tim bằng đồng cũng phải mềm nhũn ra. Huống hồ gì em chỉ là một người con gái yếu đuối luôn khát khao tình cảm. Hoàng Quân ơi! Em không sao kiềm chế nổi mình rồi.

Hoàng Quân siết chặt tay Cẩm Chi:

- Cẩm Chi! Cuộc sống của chúng ta biết sẽ tồn tại đến bao lâu. Chúng ta hãy sống hết mình cho tình yêu, với hạnh phúc và gia đình. Hãy vì những điều tốt đẹp ấy mà sống.

- Em đừng phân vân, do dự nữa Cẩm Chi.

- Cẩm Chi vẫn yên lặng. Hoàng Quân cố gắng nói để Cẩm Chi yên tâm đón nhận tình yêu của mình.

- Cẩm Chi! Đừng ngần ngại nữa em. Hãy đón nhận tình anh như một điều phải có. Anh sẽ cùng em vượt qua tất cả, để cùng hướng về hạnh phúc tuyệt vời của tình yêu và sự nghiệp.

Cẩm Chi không biết dùng lời nào để đáp lại lời Hoàng Quân. Cô lại mượn câu thơ của Xuân Quỳnh:

"Anh có nghe hoa r ời

quanh chỗ mình đứng đó

Hoa ời sao chẳng nói

Anh ời sao lặng thinh

Đốt lòng em câu hỏi:

Yêu em nhiều không anh."

Hoàng Quân sung sướng xoay Cẩm Chi thành vòng này rồi lại xoay vòng khác:

- Anh yêu em nhiều, thật nhiều Cẩm Chi ời

Cẩm Chi la lên:

- Buông em ra. Nếu không em chóng mặt té lăn xuống đồi bây giờ.

- Không. Anh không buông em ra đâu.

- Vì buông tay em, em sẽ vuột mất, bay mất đi.

- Anh biết phải tìm em nơi đâu chứ?

Cẩm Chi nũng nịu:

- Em là người thật chớ đâu phải là chim bay trên trời đâu mà anh sợ dữ vậy?

Bất kể em là người hay chim, anh sẽ giữ chặt em kể từ đây, không rời xa em nửa bước.

Cẩm Chi cảnh cáo:

- Đừng quên là em cần phải đi học nghe.

- Chuyện yêu đương là phải gác lại thôi: Đợi em ra trường hãy tính. Hoàng Quân đưa tay lên trời:

- Tôn chỉ đó anh lúc nào cũng tuân thủ cả Anh không xâm phạm đâu.

- Biết mà. Biết anh không bao giờ làm em mất niềm tin cả.

Hoàng Quân phình nịnh:

- Nếu anh không như thế thì anh đâu có được em yêu chứ.
- Rõ là khéo nịnh.
- Không nịnh thì mất người yêu sao.
- Vì sao Hôm đã về gần phía chân trời. Nó đã làm xong nhiệm vụ đi hết quỹ đạo của mình. Cẩm Chi khẽ kéo tay anh.
- Về anh, kéo mẹ đợi trời đã gần sáng rồi.
- Cẩm Chi! Chúng ta đã có một đêm tuyệt vời trên biển.
- Em sẽ nhớ và khắc ghi mãi trong lòng hình ảnh của đêm nay.
- Hoàng Quân đưa Cẩm Chi xuống đồi.

Gió đêm lành lạnh. Cẩm Chi khẽ nép vào vai anh. Mái tóc cô bay bay phả vào lòng anh mùi hương biển ngọt ngào.

Mấy ngày tết ngắn ngủi trôi qua Hoàng Quân cũng tìm hiểu được những

đặc trưng của Bạc Liêu, những đồng muối trắng, những loài thú và thảo mộc còn sinh hóa được bảo tồn tạo nên những thắng cảnh mỹ quan thu hút nhiều khách du lịch gần xa. Nền kinh tế Bạc Liêu đang trên đà phát triển bằng nghề nuôi tôm sú. Đặc biệt nhất là vẻ đẹp của nền thi ca. Bạc Liêu là nơi sản sinh các nhạc sĩ, nghệ sĩ lừng danh từng tạo cho sân khấu nét lịch sử cầm ca. Thơm riêng một người mà lai thơm lây cả một tỉnh Bạc Liêu tạo một tiếng vang của vòm trời cổ nhạc.

Trước lúc chia tay, bà Cúc lấy cây nguyệt cầm ân cần trao gửi cho Hoàng

Quân:

- Đây là di vật duy nhất của bác trai, giờ bác trao cho cháu gìn giữ. Hoàng Quân áy náy:
- Tấm chân tình của bác cháu không dám từ chối, nhưng đây là kỷ niệm của bác trai, cháu làm sao mà lấy được.

Bà Cúc thở dài:

- Bác nghi là mình đã làm theo ý nguyện của ông ấy. Dem cây đàn trao người tri kỷ, để mười mấy năm qua, nó cô đơn vì không người tâm sự.

Hoàng Quân đưa tay đỡ lấy cây đàn như nhận một bảo vật thiêng liêng:

- Cháu hứa sẽ không làm tủi vong linh người đã khuất.
- Còn Cẩm Chi! Cháu đã biết hoàn cảnh của Cẩm Chi rồi. Nếu cháu yêu nó, hãy giúp bác an ủi nó, cho nó yên tâm học tập mà hoàn thành ý nguyện.
- Dù bác không nói cháu vẫn biết mình phải làm gì để lo lắng cho Cẩm Chi

Cẩm Chi ưu tư:

- Đã có một lúc phải làm một tấm thân chùng gỏi. Dù thời gian rất ngắn nhưng cay đắng rất dài. Mẹ ơi! Con chỉ muốn tự lập thân, không muốn nhờ vả vào người nào cả.

- Cẩm Chi! Em yên tâm. Anh không xen vào đời sống riêng tư của em đâu. Anh chỉ muốn giúp em một việc làm ổn định đời sống, tiện việc học hành thôi.

- Em cảm ơn anh.

- Sao lại nói với nhau tiếng cảm ơn? Em quên là chúng ta đã giao kèo với nhau thế nào rồi sao?

- Nh ưng đó là chuyện của tương lai. Còn bây giờ thì...

Hoàng Quân ngắt lời:

- Thì mới bắt đầu.

Cẩm Chi nũng nịu:

- Lúc nào anh cũng ăn hiếp em cả. Mẹ!

Mẹ xem đồ chưa chi mà anh ấy đã làm ra vẻ gia trưởng rồi. Sau này nếu đi đến tương lai, chắc còn phải sống với sự sắp xếp của anh.

- Nếu không chắc là khó mà sống nổi.

Hoàng Quân nhăn mặt:

- Anh đâu eo cổ hủ đến thế. Anh sẽ thực hiện quyền bình đẳng cho cả hai. Anh không dám vi phạm luật đâu mà em lo.

Cầm Chi nguyền dài:

- Ai mà biết được chuyện ngày mai Hoàng Quân cũng đổi lại.

- Thì chuyện ngày mai ai mà biết được.

- Đó! Mẹ thấy không? Có khi nào mà anh ấy nhìn con một tiếng đâu.

- Bộ em định lấy quyền phụ nữ ra để lấn áp anh hay sao?

Cầm Chi ngơ ngác:

- Đâu có!

- Nếu không có tại sao em không cho anh tranh giành quyền lợi của mình?

Bà Cúc giảng hòa:

- Thôi, đừng có tranh luận với nhau nữa.

Không lo mà tranh thủ đi lên đồi thấp nén nhang cho mẹ con rồi đi cho sớm để trở chuyển xe.

Hoàng Quân ủng hộ:

- Phải. Chúng ta tranh thủ về Cồn Thơ lên trên đó, em còn phải sắp xếp chỗ ở rồi việc học, việc làm nữa. Còn rất nhiều chuyện chờ chúng ta trên ấy. Cầm Chi bùi ngùi ôm lấy mẹ:

- Mẹ! Con đi. Mẹ ở nhà ráng giữ gìn sức khỏe. Con hứa với mẹ con sẽ ráng lo học hành để về với mẹ, sống với mẹ những năm tháng còn lại của cuộc đời.

- Nếu ba con đã không thể ổn định được đời sống của con thì mẹ sẽ lo cho con. Đừng gắng sức làm việc quá mà ảnh hưởng đến việc học nghe con.

Cầm Chi ngã vào lòng mẹ:

- Mẹ yên tâm. Con sẽ nương dựa mẹ đến suốt cả cuộc đời luôn. Hoàng Quân thúc giục:

- Mình đi nhanh đi Cầm Chi, kéo trở chuyển xe sáng đó. Cầm Chi ngậm ngùi:

- Tạm biệt mẹ!

Bà Cúc cũng rưng rưng nước mắt:

- Tạm biệt con!

- Quyển luyến bao nhiêu rồi cũng rút ruột mà chi a lĩa. Hoàng Quân đưa Cầm Chi lên đồi cát, thấp mấy nén nhang trên mộ mẹ.

Cầm Chi hứa với mẹ:

- Mẹ! Mẹ ơi? Mẹ hãy yên lòng nằm nghỉ trên ngọn đồi này đi. Con sẽ trở về với mẹ, sống cùng mẹ mãi mãi trên đồi cát thân yêu này.

Hoàng Quân cũng thấp nén nhang đầu cúi xuống tưởng niệm người đã khuất. Thấy Cầm Chi vẫn còn quỳ bên mộ, anh đỡ Cầm Chi dậy:

- Cầm Chi! Đừng phiền muộn nữa. Hãy để cho quá khứ ngủ yên mà hãy sống vì tương lai.

Chúng ta hãy sống cho xứng đáng cho sự hy sinh của người đã khuất.

Cầm Chi nén đau thương, ngàn dòng nước mắt cho phút giây từ biệt. Hoàng Quân tay xách vay, tay dắt Cầm Chi đi băng băng trên bãi cát.

Cầm Chi đi trên quê hương, gót chân rát vì cát Cô thương mẹ làm sao giữa cơn vượt cạn, thập tử nhất sinh mà phải nén đau đớn vượt qua bãi cát để đi đến nơi an toàn cho cô chào đời.

Ngày xưa, nếu phương tiện không quá thiếu thốn thì mẹ em đâu có chết. Và em, em đâu phải chịu cú sốc suốt mười mấy năm mà không hề hay biết..

- Chuyện đã xảy ra rồi, có hối tiếc cũng không thể sửa chữa được. Em đừng có ray rứt chuyện cũ nữa.

Không biết thì thôi mà đã biết rồi em không thể sống vô tư mà không ray rứt với nỗi đau của hai người mẹ.

- Mẹ đã bảo em đừng lo nghĩ quá mà ảnh hưởng đến việc học.

- Dù thế nào em cũng quyết tâm đi đến thành công để đem mảnh bằng tốt nghiệp về làm quà cho mẹ.

- Anh cũng nôn nóng đến ngày nào đó vô cùng.

Cầm Chi nhìn xa xôi:

- Không biết rồi ước mơ đó có trở thành hiện thực hay không? áp lực chung quanh ta còn quá lớn.

- Dù bất cứ sức mạnh nào cũng không thể cách chia tình yêu đã gắn bó như là keo sơn của hai

ta.

- Đâu có người con gái nào không muốn được sống với người yêu. Nhưng nếu lỡ như...

Hoàng Quân đưa tay chặn miệng Cẩm Chi:

- Không có *lỡ* như mà tất cả phải là hiện thực.

Cẩm Chi khẽ thở dài:

- Làm sao biết được ngày mai?

- Thời gian sẽ chứng minh cho tất cả những gì anh nói.

Cả hai đưa nhau ra đến con lộ thì có tiếng gọi vang vang:

- Cẩm Chi? Cẩm Chi! Chờ mình với!

Nhận ra tiếng của Thu Vân, Cẩm Chi mừng rỡ đáp lại:

- Thu Vân? Thu Vân!

Thu Vân chạy ào đến, hơi thở hỗn hển:

- Mình chỉ sợ là không đuổi theo kịp Cẩm Chi.

Lặp lại bạn cũ, Cẩm Chi cũng mừng quỳnh quáng:

- Thu Vân! Bạn về hồi nào? mấy ngày tết mình trông bạn quá chừng.

- Lính mới mà phải học hỏi rất nhiều.

- Mấy ngày tết, khách du lịch rất đông nên Thu Vân không thể về nhà để đến chơi với bạn được.

- Chúc mừng Thu Vân đã thực hiện được mơ ước của mình.

Cũng nhờ Cẩm Chi gợi ý nên mình mới dự khóa du lịch cấp tốc đó. Bây giờ Bạc Liêu quê ta rất nổi danh với nhiều danh lam thắng cảnh và tài nguyên chó không chỉ là hai câu thơ ngày xưa mà ông bà mình thường ngâm nga:

Bạc Liêu là xứ quê mùa

Dưới sông cá chốt trên bờ Triều Châu

Cẩm Chi trầm trồ:

- Đúng là Thu Vân có khác. Thay đổi đến bất ngờ.

Hoàng Quân lên tiếng:

- Hai cô cứ lú lo với nhau mà quên đi sự có mặt của tôi. Tôi cứ đứng chần ngẩn đây mà tự ái.

Thu Vân bẽn lẽn:

- Xin lỗi anh Hoàng Quân. Anh vẫn khỏe chứ?

- Khỏe lắm nên mới lặn lội về đây ăn tết với các cô. Nào ngờ ở đây mấy ngày mà không thấy ai hết.

Thu Vân định lên tiếng:

- Anh đâu có cô đơn gì mà trông đợi ai.

Nhưng cô kịp thời ngăn mình lại. Chút tình cảm le lói trong lòng không người đón nhận thì cô đành ôm tủi buồn vào lòng. Cô chỉ nghiêng mình chúc phúc cho bạn mà thôi.

Chiếc xe về Cần Thơ từ xa chạy đến.

Hoàng Quân vẫy tay đón, nắm tay Cẩm Chi thúc giục:

- Xe đến rồi, tạm biệt Thu Vân. Thời gian ngắn ngủi quá nên cả hai không kịp tâm sự với nhau về những điều xảy ra trong cuộc sống của mình. Cẩm Chi vẫy tay:

- Tạm biệt Thu Vân

Thu Vân cũng vẫy tay:

- Tạm biệt!

Xe lặn bánh để lại lớp bụi cát sau lưng. Chiếc xe cứ xa dần, xa dần rồi khuất hẳn sau khúc ngoặt của tỉnh lộ. Thu Vân lòng buồn rười rượi, quay gót trở về với bãi cát thân yêu. Nơi mà ngày nào cô cùng Cẩm Chi ngồi lựa cá. Rồi cùng tung tăng nhẩy đùa với từng con sóng.

Giờ đã xa rồi, tất cả đã lùi về quá khứ.

- Người một phương, một cuộc sống, một tương lai. Có nhớ về nhau chỉ là những kỷ niệm đẹp trong lòng.

- Sau ngày tết, không khí ở trường đại học như sôi động hẳn lên. Từng nhóm sinh viên tụm lại cùng nhau kể những câu chuyện xung quanh chuyện ngày tết quê nhà. Cẩm Chi thì lòng luôn

mang nặng nỗi buồn của riêng mình. Một mình cô thơ thẩn dưới cây phượng già mà buồn bã.

Dạ Hương đến bên cô lục nào không hay:

- Cẩm Chi! Sao Chi buồn vậy?

Cẩm Chi cố giấu:

- Đâu có, Chi đâu có buồn gì đâu.

Dạ Hương khẽ đưa ngón tay ra hiệu cho bạn đừng nói.

- Không giấu được mình đâu. Đừng che giấu nữa, nếu còn xem mình là bạn thì hãy nói cho mình nghe, xem mình có thể giúp gì cho bạn được.

PHẦN 7

B

iết không thể qua được con mắt của Dạ Hương. Cẩm Chi đành đem chuyện của mình mà kể cho Dạ Hương nghe.

Dạ Hương khẽ gật đầu:

- Có thể chứ..Mình đã nói rồi nếu không vì một điều thiêng liêng nào đó, đâu có ai đem cả tình thương và vật chất trao cho một người xa lạ được.

- Dạ Hương! Theo bạn mình phải làm gì?

Dạ Hương thoáng lo lắng:

- Xem ra, tình hình này, bạn không thể ở lại đó nữa.

- Mình cũng đã quyết định là không bao giờ trở Về đó nữa. Nhưng...

- Ba Chi phải không?

- O! Dù sao ông ấy cũng là cha của mình.

- Vả lại, ông ấy đang sống thật là tội nghiệp, thật là đau khổ.

- Mình eo thế đến với ông ấy bằng tình thương, bằng sự vô tư, không màng vật chất.

- Làm sao mà mình đến được nơi ấy bởi vì nhất định sẽ gặp một trong ba người. Bà Diễm Thanh và Thư Kỳ thì sẽ chua cay với mình còn Nguyễn Phú thì...

Cẩm Chi rùng mình:

- Mình sợ anh ta lắm.

Dạ Hương đặt bàn tay lên vai bạn.

- Yên tâm đi! Sẽ không có chuyện đó đâu.

- Sao Dạ Hương chắc chắn như vậy hả?

Dạ Hương cười:

- Có gì khó đâu. Ngày xưa anh ta yêu Chi là vì không hiểu rõ vấn đề: Còn bây giờ, đã biết sự thật như vậy, không lẽ anh ta lại đi yêu em gái của mình. Anh ta là người có học vị, anh ta không muốn người đời xem mình là một quái vật một kẻ mang tội loạn luân đâu.

Cẩm Chi khe gật đầu:

- Ủ hèn. Có vậy mà nghĩ không ra.

- Bây giờ đã hết lo chưa?

- Hết rồi.

- Hết thì đi vào lớp đi. Cũng đã sắp đến giờ học rồi.

- Ủ, mình cùng đi.

- Khoan, xin hai quý nương nhín ít phút giây để chờ tại hạ vì.

Phúc Thịnh bồn đầu lù lù hiện ra như những nhân vật tron truyện thuyết liêu trai.

Dạ Hương trừng mắt.

- Có chuyện gì? Nói đi. Nhớ lần sau khi đến gần phải nữ thì phải lên tiếng từ xa. Chớ không được sử dụng chiêu đi trên không mà đến gần để nghe lén chuyện của con gái nghe.

Phúc Thịnh đỏ mặt:

- Ý Dạ Hương muốn nói tui là con trai mà tò mò, nhiều chuyện đi nghe lén chuyện con gái hả?

- Tùy, ai muốn nghĩ sao thì nghĩ.

- Còn nữa.

- Còn cái gì nữa hả?

- Cái gì mà gọi là "chiêu đi trên không" Dạ Hương muốn nói tui là người không phải người, mà không phải ma chứ gì?

- Đã bảo là tùy, muốn nghĩ sao thì nghĩ.

Phúc Thịnh giận:

- Thật là quá đáng. Đúng là lòng tốt luôn bị xem thường mà.

Dạ Hương giương mắt:

- Cái gì là lòng tất? Bộ Phúc Thịnh tìm chúng tôi là vì có ý tất đó hả? Phúc Thịnh vênh mặt:

- Chứ sao? Vì tôi có một món quà tết muốn biếu tặng hai cô nên mới theo ra đây. Chứ tôi là nam nhi đại trượng phu ải thêm nghe lén chuyện của con gái. Chứng tỏ là hai người nói gì, tôi có biết cái gì đâu.

Dạ Hương đan hai tay vào nhau bẻ bẻ ngón tay:

- Xin lỗi.

Phúc Thịnh quay mặt:

- Không cần!

Dạ Hương bướng bỉnh:

- Nhưng mà tui cần.

- Để làm gì?

- Nhận quà!

- Chỉ thế thôi sao?

- Chớ Thịnh còn đòi gì nữa?

- Một chút tình nghĩa cũng không có sao?

- Tình nghĩa hả? Tình nghĩa thì có đấy.

- Có nhiều lắm đây.

- Ở đâu? Sao Thịnh không thấy

Dạ Hương túm thế phải để tay vào ngực mình:

- Ở trong này nè.

Phúc Thịnh cười tủm tỉm:

- Trong tim hả?

Dạ Hương vẫn vô tình:

- Ờ!

- Nhiều lắm hôn?

Dạ Hương gật đầu lia lịa:

- Nhiều? Nhiều lắm. Phúc Thịnh trêu đùa:

- Nhiều cỡ cái hộp mứt dừa này hôn? Dạ Hương tròn mắt:

- Mứt dừa hả? Thích thật. Phúc Thịnh làm ra vẻ ta đây là sành tâm lý:

- Biết mấy bạn ở quê biển, nên tui mới xin mẹ tui sên mấy ổ mứt dừa để tặng. Nào ngờ lòng tốt bị xuyên tạc.

Dạ Hương cười mơn:

- Đã xin lỗi rồi mà. Nam nhi đại trượng phu đâu có cố chấp chi yếu điệu thực nữ.

- Ph ải rồi. Tui phải chịu vậy thôi. Bởi vì người xưa đã có câu: "Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu" mà. Là quân tử phải lộng lương, mới được thực nữ ngưỡng mộ.

Dạ Hương liếc xéo:

- Làng nhách.

- Gì mà lảng nhách?

- Ai thêm ngưỡng mộ mà lớn tiếng vênh vang?

Thấy tình hình hơi căng thẳng Cẩm Chi lên tiếng giảng hòa:

- Thôi, hai bạn cho Chi xin đi, cãi vã nhau hoài làm sao mà Chi thưởng thức được món mứt dừa Bến Tre hả?

Dạ Hương bậm môi:

Nể lời Cẩm Chi nếu không tui không tha cho ông đâu.

Phúc Thịnh rùn vai:

- S ợ quá Sợ quá. Để tạ tội xin mời hai quý nương nể tình kẻ hèn nầy mà dùng thử món mứt xứ dừa.

Dạ Hương sốt sáng:

- Được Chúng ta không phụ lòng của người đâu. Cẩm Chi giở hộp bánh ra. Cô phình mũi lên hít lấy, hít để mùi hương của mứt dừa nổi tiếng:

- Th ơm quá! Thơm quá.

Phúc Thịnh tranh thủ quãng cáo:

- Quê mình là một cù lao nằm trên dòng sông Tiền mệnh mông phù sa nặng đục. Cây dừa đã hàng trăm năm đứng yên chống chọi với bao sóng to gió lớn. Dừa đã mang dòng nước mát cho quê hương mình. Cái dừa thì làm mứt *làm* bánh, làm món giải khát. Xơ dừa thì làm thảm, làm công nghệ, gáo dừa thì làm đồ mỹ nghệ để làm quà lưu niệm cho quý khách gần xa.

- Miền Tây quê hương chúng ta luôn ru mình bằng tiếng sóng Cửu Long Giang. Chừng nào nghỉ hè, hằng năm chúng ta sẽ về một miền quê để tham quan.

Phúc Thịnh vỗ tay:

- Hay ý kiến của Cẩm Chi thật tuyệt vời.

Dạ Hương ừ xừ:

- Ý kiến hay đâu có bằng được thưởng thức món mứt dừa.

Phúc Thịnh dài giọng trêu:

- Xin lỗi, nhà mô phạm có một tâm hồn ăn uống cao thượng. Mời, mời cả hai thưởng thức đi.

Dạ Hương nhiệt tình:

- Không khách sáo đâu nhé.

Dạ Hương vừa nhón tay lấy một miếng mứt dừa toan đưa vào miệng thì có tiếng la lên:

- Bắt gặp quả tang rồi. Phúc Thịnh đừng chối nghe.

Phúc Thịnh run cả người. Một đám con gái cùng lớp đang túm lấy áo anh. Anh Thư, cô gái lém lỉnh nhất trong bọn lên tiếng:

- Phúc Thịnh, hết đường chối tội lỗi rồi hèn.

Phúc Thịnh hơi bối rối:

- Thịnh... Thịnh đâu có tội gì đâu mà chối.

Anh Thư gan hỏi:

- Không có tội thật hả?

- Ời.

- Nếu không biết tội thì nghe bọn này kể tội nè. Đám con gái nhao nháo lên:

- Kể đi Thư. Kể cho hắn biết đi rồi xử cũng không có muộn mà.

- Phúc Thịnh khê rùng mình vì nhóm Anh Thư nổi tiếng là táo bạo. Anh không biết mình tội gì và sẽ bị cả nhóm xử trí thế nào?

Anh Thư trừng mắt:

- Sợ rồi hả? Nếu sợ thì đừng có làm. Làm thì phải gánh hậu quả. Đừng có sợ.

Phúc Thịnh nhăn mặt:

- Nhưng mà Thịnh có làm gì đâu. Buông áo Thịnh ra để đầu năm mà rách áo thì xui lắm đó.

- Đâu có được án chưa xử thì đâu có thể thả phạm nhân dễ dàng như vậy.

- Thì Thịnh tội gì cứ công bố đi rồi phán xử? Nếu công bằng hợp lý thì Thịnh thụ án ngay.

Anh Thư đừng có chơi trò mèo vờn chuột hoài, Thịnh nổi óc lắm.

- Được đã phán xử thì công bình, đúng luật Nghe đây!

Thấy Thịnh lạng thình, Anh Thư gằn giọng:

- Có nghe không?

Phúc Thịnh đành trả lời:

- Dạ nghe!

- Đã là thân tu mi nam tử thì phải công bằng với con gái. Tại sao nhà ngươi lại bên trọng bên khinh? Ngươi có tội hay không?

Phúc Thịnh ngơ ngác:

- Đâu có, Thịnh đâu có trọng ai, thịnh ai đâu? Anh Thư vỗ hai tay vào nhau oai vệ như chánh án: Phạm nhân chứng, vật chứng đã bắt được.

- Hiện trường gây án vẫn còn mà ngươi còn chối cãi hả? Hay là đợi cực hình mới cung khai thú nhận hả?

Anh Thư véo vào hông Phúc Thịnh một cái đau điếng. Phúc Thịnh kêu lên:

- Ủi dai Anh Thư làm giống bao công tra án Trần Thế Mỹ" quá.

Anh Thư nghe Phúc Thịnh nói được đà, cô lẩn tới:

- Người đã tự thủ nhận mình là Trần Thế Mỹ rồi phải không?

- Trời ơi! Cái gì là tự nhận là Trần Thế Mỹ?

Nếu không là Trần Thế Mỹ thì nhà người đâu có đem nguyên cả một hộp mứt dừa thơm ngon mà dâng cho hai người đẹp nhất lớp. Còn đám con gái xấu xí chúng ta thì thêm nhỏ giọt người lại không màng. Người đúng là Trần Thế Mỹ háo sấu quên tình mà. Có nhớ khi người vừa đến đây, chính ta đã cho người viên thuốc nhức đầu khi người bị say xe đó hay không?

Phúc Thịnh nhăn mặt thầm lo:

- Quả là Anh Thư nói đúng. Mình chỉ nghĩ đến Dạ Hương và Cẩm Chi mà quên các bạn gái trong lớp. Họ cũng là phái nữ cũng cần được sự quan tâm của cánh con trai. Vả lại, ai cũng là bạn cùng lớp cả, xử sự như thế đâu có được.

- Đúng là lần này mình sai rồi. Anh Thư lại đóng dặc:

- Có nhận tội hay không? Phúc Thịnh chưa kịp trả lời Cẩm Chi đã đỡ lời anh:

- Các bạn đã hiểu lầm Phúc Thịnh rồi.

- Làm sao mà lầm được. Sự thật rõ ràng Cẩm Chi phân trần:

- Phúc Thịnh đâu có cho riêng Cẩm Chi và Dạ Hương mà chỉ nhờ Dạ Hương và Cẩm Chi phân phát lại cho các bạn thôi.

Phúc Thịnh thở phào nhẹ nhõm. Cứ đỡ đòn tuyệt diệu của Cẩm Chi đã giúp anh gỡ một bàn thua nặng. Anh nhìn Cẩm Chi thầm cảm ơn. Còn Dạ Hương! Trời ơi! Sao gương mặt cô vẫn tỉnh bơ khi anh gặp nạn? Anh thầm nói:

- Người gì mà đáng ghét. Uống mình đã dành riêng một tình cảm đặc biệt. Đúng là mình đã đem cả cả sống mà.

Anh Thư như không tin vào lời của Cẩm Chi:

- Thật không hả Cẩm Chi?

- Mình có bao giờ nói dối các bạn đâu.

- Đúng vậy, Cẩm Chi là người rất có uy tín trong lớp, Cẩm Chi đã nói thì chắc là có thật.

Anh Thư bẽn lén:

- Vậy là mình đã đổ oan cho Phúc Thịnh Phúc Thịnh vịn ngay cơ hội:

- Đã biết người ta vô tội thì mau tuyên án tha bổng đi chứ?

- Thì phải vậy thôi.

Nghe giọng Anh Thư ỉu xiu cả nhóm cùng cười vang. Phúc Thịnh đồng dặc tuyên bố:

- Để không định tui không phải là Trần Thế Mỹ, tui xan mời các bạn cùng nhau thưởng thức món mứt dừa quê tôi.

- Hoan hô? Hoan hô Phúc Thịnh.

- Không khách sáo đâu nhé!

Mỗi người một tiếng, một cánh tay. Hộp mứt dừa của Phúc Thịnh phút chốc đã hết sách.

Những tiếng cười hồn nhiên, trong trẻo vang lên giữa ánh nắng mai của sân trường đại học Cẩm Chi tạm quên bao buồn phiền của lòng.

Cô hòa mình trong tiếng cười của các bạn.

Căn nhà trọ của Hoàng Quân giới thiệu cho Cẩm Chi thật tuyệt vời. Một phòng ngủ, một phòng khách và một bếp ăn gọn gàng.

Trước sân những luống mướt giờ rục rờ dưới ánh nắng mai.

Hoàng Quân vừa đưa cô đến, cô đã nhăn mặt:

- Em làm sao mà có khả năng để ở đây?

Hoàng Quân phì cười:

- Em lo gì. Chuyện ấy đã có người lo rồi.

Cẩm Chi nghiêm sắc mặt:

- Em đã nói rồi, trước khi mình chưa là gì của nhau, em tuyệt đối không nhận sự giúp đỡ của anh.

- Đây không phải là anh giúp đỡ em mà là em đang giúp đỡ anh đó chứ!

- Em không thích đùa dai đâu nhé.
- Anh không đùa mà là sự thật đó chứ.

Anh đang chờ sự giúp đỡ của em để bớt một gánh nặng cho mình.

- Có gì anh nói thẳng đi đừng có dài dòng nữa.

- Chuyện là vậy. Nhà này là của một thằng bạn. Nó đang đi du học ở nước ngoài đến năm năm. Khi đi, nó giao cho anh làm ông từ giữ nhà cho nó. Giờ có em anh có phải bớt đi một gánh nặng hay sao?

Cầm Chi kêu lên:

- Như vậy đâu có được.
- Tại sao lại không được?
- Nhà này là nhà của người ta, anh chưa hỏi ý kiến đã giao cho người khác, biết người ta có bằng lòng hay không?
- Chuyện đó thì em khỏi lo. Nó đã ủy quyền hợp pháp cho anh trong thủ tục đi nước ngoài rồi. Bây giờ anh có toàn quyền sử dụng căn nhà này.
- Còn người thân của anh ấy?

Ở dưới quê tận xứ năm Căn. Ờ đó ruộng đất bao la, đâu có ai cần một mảnh đất nhỏ này. Vả lại, lên đây thì làm gì để sống. Em không cần phải lo tiền nhà, mà không chừng khi về nước nó còn phải trả công giữ nhà cho em nữa đó.

Cầm Chi cảm thấy yên tâm về việc ăn ở của mình. cô chỉ đợi Hoàng Quân tìm cho cô việc làm thêm để tăng thu nhập. Cô không muốn đè nặng lên vai mẹ, càng không muốn nhờ vả ông Phú Tân. Cô muốn tự lực mà sống.

Chung quanh cô còn có nh ững hàng xóm tốt bụng như bà Bảy, Dì Năm... biết cô là sinh viên họ luôn tìm cách giúp đỡ. Hoàng Quân thỉnh thoảng đến thăm, sửa sang giúp cô vài công việc. Cô không cảm thấy cô đơn giữa bao người xa lạ.

- Hôm nay, chúa nhật sau khi ôn bài xong, cô ra trước sân ngắm những luống mười giờ đang rực rỡ dưới nắng mai, không biết hữu ý hay vô tình mà chủ nhân ở đây cũng thích hoa mười giờ. Cô chợt nhớ ra:

- Chắc đây là ý của Hoàng Quân. Anh vừa mới trồng sau khi đến đây ở. Sống nơi đây đã yên thân nhưng cô luôn ray rứt trong lòng:
- Không biết ông Phú Tân có khỏe không?

- Sau cơn bệnh, ông còn đủ sức để đi làm hay không? Cô muốn đến thăm ông nhưng viễn cảnh của những ngày ấy đã ngăn cô lại. Phải chỉ cô đừng biết sự thật, cô sẽ sống bình yên với hoàn cảnh của mình. Biết làm gì, nhận tình thâm để làm gì, chỉ để khổ thêm mà thôi.

- Hù!

Cầm Chi giật mình khi Hoàng Quân đột ngột đến sau lưng cô. Cô trách nhẹ:

- Quỷ nè! Làm em hết hồn.
- Em làm gì mà anh đến sát một bên vẫn không hay. Đang thả hồn đi tận đâu như thế?

Cầm Chi nói dối:

- Em đang ngắm mười giờ đang nở rộ dưới nắng mai.

Hoàng Quân nhìn sâu vào mắt cô:

- Em đang nói dối anh phải không?
- Sao anh biết?

Nhìn vào mắt em đang ứ ẫn một nỗi buồn, anh biết ngay là em không phải ngồi đây mà ngắm mười giờ. Nào cô bé, có chuyện gì hãy nói cho anh nghe đi. Đừng có mà cố giấu nữa. Cầm Chi thở dài:

- Em đang nghĩ đến ba em, không biết ông ấy có khỏe mạnh hay không? Tưởng chuyện gì, chứ chuyện đó em khỏi lo, ba em đã khỏe, đã đi làm việc bình thường.

- Sao anh biết?
- Anh đã đến thăm bác Phú Tân.

Cầm Chi có vẻ hơi hoảng:

- Anh có nói là em ở đây không?

Hoàng Quân lắc đầu:

- Tất nhiên là không.

- Ba em có hỏi gì em không?

- Tất nhiên là có.

- Rồi anh trả lời thế nào?

- Tất nhiên là bảo rằng không biết.

Cầm Chi cười vì những câu trả lời như dần lân của anh.

- Anh còn bao nhiêu câu tất nhiên nữa?

- Em còn bao câu hỏi nữa?

Cầm Chi nguýt yêu:

- Em ghét cái kiểu nói chuyện của anh.

- Anh cũng ghét cái kiểu hỏi chuyện như hỏi cung của em.

- Vậy thì chúng ta ghét nhau đến thế thì gần nhau để làm gì?

- Thấy mắt Cầm Chi ươn ướt, Hoàng Quân dỗ dành:

- Thôi đừng có mè nheo nữa. Em không nghe người ta nói, ghét nhiều thương nhiều hay không?

Cầm Chi dấm vào vai anh:

- Ghét anh ghê!

Hoàng Quân chụp tay Cầm Chi anh định kéo cô vào lòng đặt vào đôi má nũng nịu kia một nụ hôn thì Cầm Chi xô anh ra.

- Anh không bị ết ở đây là đâu hay sao Hoàng Quân ngượng ngùng:

- Xin lỗi, anh quên.

- Có gì đâu khi người ta yêu nhau người ta đâu có biết đến không gian và thời gian.

Nghe giọng nói đầy châm chọc vang lên, Hoàng Quân và Cầm Chi vội quay ra sau. Cả hai cùng kêu lên:

- Thư Kỳ!?

Mắt Thư Kỳ như có lửa:

- Xin lỗi, xin lỗi tôi đã làm gián đoạn giây phút lâm ly tình cảm của hai người.

- Sao Thư Kỳ lại biết chỗ này?

- Trái đất tròn mà. Huống gì cái thành phố Cần Thơ này quá nhỏ hẹp, anh hỏi câu ấy quá thừa.

Thư Kỳ nói thế nhưng thật ra nếu sáng nay cô không tình cờ bắt gặp anh trên đường phố với nét mặt hân hoan. Cô gọi mà anh vẫn không nghe nên lần theo anh, không ngờ đã đến và phát hiện nơi ở của Cầm Chi, Thư Kỳ hất hàm hỏi Cầm Chi:

- Sao? Sức mặt của tôi có làm chao động tổ yến ương của hai người hay không?

Cầm Chi phản đối:

- Mong Thư Kỳ nói năng cẩn thận một tí.

- Cái gì là tổ yến ương của hai người chứ?

- Sao? Chị cho là từ ngữ ấy chưa xứng đáng phải không? Chị muốn tôi gói nơi này bằng gì?

Thiên đường tình ái hay là động thiên thai?

- Đây là chỗ trọ của tôi, không là gì cả.

Thư Kỳ vẫn tiếp tục cay đắng:

- Một chỗ trọ thật lý tưởng. Vừa ở tự do vừa thoải mái với nhân tình không hề bị gò bó như ở nhà của tôi phải không?

Hoàng Quân lên tiếng:

- Thư Kỳ! Anh mong em hãy giữ nguyên tình cảm tốt đẹp của chúng ta. Vả lại, Cầm Chi với em dù sao cũng là...

- Anh đừng bảo là chị em với em nghe.

- Em và nó không bao giờ có tình thâm. Mẹ con nó đều là kẻ cướp, mẹ nó đã cướp ba của em.

- Giờ đến nó, nó lại cướp anh của em.

- Em đừng nói thế, đây là tình yêu thì không ai cướp giật của ai.

- Sao anh cứ lẩn tránh ghen ghét cho nó mà lên án em?
- Anh chỉ nói sự thật thôi.

- Sự thật là sao? Sự thật thì nó chỉ là một đứa con hoang, một đứa con vô thừa nhận. Mẹ nó là kẻ cướp, nên sanh nó ra cũng là kẻ cướp.

- Đủ rồi.

Cầm Chi bịt tay lái:

- Các người đừng nói nữa. Hãy đi hết đi, hãy để tôi yên. Hãy để cho tôi được yên. Tôi van các người mà.

- Cầm Chi! Cầm Chi? Em bình tĩnh lại đi Cầm Chi. Em mở cửa ra đi. Anh muốn làm rõ chuyện chúng ta cho Thư Kỳ hiểu.

- Anh về đi! Anh về đi! Đừng để người ta xúc phạm đến mẹ em nữa. Cầm Chi vẫn gài chặt cửa. Cô gào lên đau xót Tiếng kêu của cô như xé lòng anh. Anh quay sang Thư Kỳ:

- Thư Kỳ! Em hãy hiểu cho anh. Anh không muốn làm đau lòng em nhưng anh không thể bắt con tim mình đi sai hướng được.

Thư Kỳ đau khổ:

- Và em, em cũng không thể bắt buộc con tim mình đừng yêu anh. Hoàng Quân ơi! Sao anh không hiểu cho em?

- Anh r ất hiểu. Anh rất hiểu nên anh luôn tìm cách đền bù cho em.

- Không có sự đền bù nào thỏa đáng bằng tình yêu mà anh dành cho em.

- Điều đó thì không thể được Thư Kỳ ơi.

- Anh nói đi, Cầm Chi có một ma lực nào khiến anh si mê như vậy?

- Không phải là ma lực mà là sự hài hòa, sự phối hợp đồng nhịp của hai con *tim* chân chính.

- Nh ư vậy anh cho là em không hề có một con tim chân chính sao? Hoàng Quân nhún vai ra vẻ bất lực.

- Em quá cố chấp. Anh không thể nói sao cho em hiểu được. Đành vậy thôi. Bây giờ em về đi Thư Kỳ à.

Thư Kỳ bướng bỉnh:

- Không! Em không về.

Hoàng Quân bức dọc:

- Nếu em không về thì anh đi về.

Hoàng Quân bỏ đi. Thư Kỳ đuổi theo:

- Hoàng Quân? Chờ em với.

- Cầm Chi bên trong hướng mắt trong theo với u hoàn tâm sự:

- Từ xưa đến nay những thiên tính sử dẫm lệ đều xuất phát từ những chuyện tình tay ba. Chắc Hoàng Quân mình và Thư Kỳ đều những oan gia từ ngàn kiếp trước, không biết mình là ai, Dương Phí Pha rắc tâm hạ gục tình Địch?

- Hay là m ột nhân vật nào từ trong lịch sử? Cầm Chi không biết rằng mình khô ng hề giành giật tình cảm. Cô đang sống trong định luật yêu và được yêu mà thôi.

- Thư Kỳ ơi! Trong ba chúng ta không ai là người có lỗi cả. Chỉ tại định mệnh trớ trêu an bài cho chúng ta một hoàn cảnh khắt khe.

- Đừng trách Cầm Chi nghe Thư Kỳ.

Thư Kỳ khóc rưng rức. Cô cố tình thêm mắm dặm muối với bà Phương Lan:

- Bác xem, anh ấy phú bạc cháu để đến với người khác. Tưởng người ấy danh giá hơn cháu gì cho cam, nó chỉ là một đứa con hoang, không nguồn gốc. Sinh viên đại học thì đã sao, cháu hứa là cháu sẽ thi đậu đại học trong năm nay. Nhưng anh ấy vẫn không chịu, vẫn kiên quyết bỏ cháu. Bác ơ, cháu khổ quá, làm sao mà cháu học hành cho nổi mà thi đậu hả bác?

Bà Ph ương Lan, một người đàn bà rất đẹp với mười ngón tay trắng nõn nà. Bà sống một đời sống kiêu kỳ bởi vì bà xuất thân từ một gia đình giàu sang, phú quý. Bà có cảm tình với Thư Kỳ không phải vì Thư Kỳ đẹp, hay tính nết dịu dàng mà là vì gia thế của Thư Kỳ.

Thư Kỳ là con của bác sĩ Phú Tân mà bác sĩ Phú Tân thì cả thành phố Cần Thơ này ai mà không

biết.

Nghe Thư Kỳ nói, bà tỏ vẻ hoài nghi:

- Cháu nói thật hả?

- Cháu không dám nói dối bác.

- Thằng Hoàng Quân nhà bác nó tác tệ thế sao? Xưa nay bác để cho nó tự do, muốn hát cải lương, bác cũng cho nó đi, muốn làm họa sĩ bác cũng cho nó học, muốn kinh doanh máy tính bác cũng cho nó tiền. Nó muốn gì thì được đó nhưng cái chuyện muốn lấy vợ thì không thể tùy tiện được.

- Thư Kỳ cố làm ra vẻ dịu dàng, thân mật.

Cô cố nặn giọng cho thêm bí mật:

Cháu nói ra không phải vì cháu mà là vì tương lai của anh Hoàng Quân thôi. Còn cháu nếu có đang dở tình yêu, cháu cũng cam chịu mà không oán trách. Cháu chỉ sợ anh ấy bị mê hoặc để lợi dụng thôi.

- Cô ta thế nào?

Thư Kỳ giấu hẩn chuyện Cẩm Chi là con riêng của bác sĩ Phú Tân cha mình. Cô thêu dệt:

- Cẩm Chi là đứa con gái quê đầu ở tận Bạc Liêu. Từ nhỏ đã không có cha, sống ở một vùng quê biển nghèo nàn chuyên nghề lượ cá.

- Lượ cá hả?

- Dạ.

- Trời ơi? Vừa nghe đến hai tiếng đó là bác đã thấy rợn sống lưng. Bác không thể làm thông gia với hạng người đó được.

Thư Kỳ đặc ý vì nước cờ của cô thành công:

- Cháu nghĩ cô ta không phải thật lòng yêu anh Hoàng Quân. Cô ta vì nghèo nên muốn lợi dụng Hoàng Quân lo lắng trong thời gian học hành thôi. Trước những cái gật gật của bà Phương Lan, Thư Kỳ càng nói càng say mê:

- Bác biết hôn? Anh Hoàng Quân còn mua cho nó một căn nhà để ở mà đi học nữa đó.

Bà Phương Lan trợn mắt:

- Có chuyện đó nữa hả?

- Cháu không dám nói dối bác. Hôm nào cháu sẽ dẫn bác đến tận nơi để thấy tổ ấm của hai người. Thật tình tứ, thật lãng mạn.

Trong nhà thì đầy đủ tiện nghi, trước sân nhà là những luống mười giờ rực rỡ. Bác biết là cô ta thì học Văn khoa, còn anh Hoàng Quân thì mang chất máu của một văn nghệ sĩ dễ rung động. Cô ta mang sở trường ra mê hoặc anh Hoàng Quân là chuyện dễ dàng.

Bà Phương Lan tức giận:

- Thật là quá đáng mà. Tiền đâu mà nó mua nhà kho con đó?

- Cháu không biết.

- Nhưng bác biết đó là tiền của bác.

- Con nghĩ anh ấy là người thành đạt trên thương trường. Anh ấy có khả năng tạo ra nhiều tiền. Bà Phương Lan bĩu môi:

- Tiền nó làm được không đủ để nó mua mà vẽ tranh, mua mực để viết luận văn, không đủ để nó ăn xài trong những chuyến lưu diễn cùng mấy cái đoàn cải lương quý quái, lấy đâu ra tiền mà mua nhà.

Thư Kỳ dậm thêm:

- Bác ơi! Hình như là anh ấy quen với nó lúc đi theo cái đoàn cải lương về Bạc Liêu biểu diễn đó?

- Cái đoàn "Cao Văn Lầu" chứ gì. Lúc đó nó xin bác về Bạc Liêu để tìm hiểu về các danh nhân văn hóa những nhạc sư, nghệ sĩ của cái xứ kêu bằng "Dạ cổ hoài lang" gì đó.

Ngày xưa bác vì mê cải lương nên mới lấy bác trai này. Họ chỉ có cái hào nhoáng bên ngoài thôi, chứ còn khi đụng vào thì mới biết. Nó ảnh hưởng dòng máu của ông nên lục nào cũng

muốn lang bạt kỳ hồ.

- Sao bác trai không theo đoàn nữa hả. Khi lấy nhau bác bắt buộc ông ấy phải...

- Bác ấy chịu hả?

Không khịu thì cũng phải chịu. Dần dà hạnh phúc gia đình đã làm ông ấy quên đi đời nghệ sĩ.

Cái thằng Hoàng Quân này chắc là giống ông.

- Sao hả bác?

Thì từ ngày nó gặp cái con Cẩm Chi này, nó không có đòi đi đâu nữa, chỉ có hôm tết nó báo về là nó theo đoàn cải lương đi diễn tết Bắc nghĩ nó phải đi cả tháng như mọi khi, nhưng nó chỉ đi có mấy ngày là về lo công việc Bắc mừng là nó thay đổi, nào ngờ...

- Chắc là tết anh ấy theo Cẩm Chi về lo.

- Chắc là không. Vì lúc về nó có đem theo về cây nguyệt cầm. Chắc là nó theo đoàn thiết.

- Bác ơi! Bạc Liêu là nơi ca cầm nổi tiếng thì việc có một cây nguyệt cầm mang về thì đâu có khó khăn gì.

Bà Phương Lan gật gù:

- Ờ hèn! Cháu nói cũng có lý.

- Bây giờ phải làm sao hả bác?

- Để nó về bác sẽ nói chuyện với nó.

- Nếu anh ấy không chịu thì sao hả bác?

- Bác là mẹ nó mà. Xưa nay nó tuy phóng khoáng nhưng nó luôn nghe lời bác.

- Thư Kỳ cố gì niềm tin vào bà Phương Lan, bà là cứu cánh duy nhất của cổ, là niềm hy vọng của cô.

Lúc ấy, Hoàng Quân vừa về. Anh lễ phép chào mẹ:

- Thừa mẹ, con mới về.

Bà Phương Lan không vồn vã với con trai như mọi khi:

- Ủ! Con có thấy nhà mình có khách không? Biết mẹ nhắc khéo, Hoàng Quân mỉm cười với Thư Kỳ:

- Em mới đến. Nhưng nếu anh không thích em sẽ về ngay.

- Thư Kỳ. Dù sao chúng ta cũng đã từng có những tình cảm đẹp. Em nói gì lạ vậy?

Bà Phương Lan gằn giọng:

- Thư Kỳ? Cháu cứ ở lại chơi. Bác cần sự có mặt của cháu để nói chuyện với Hoàng Quân.

Hoàng Quân hồi hộp, anh biết thế nào Thư Kỳ cũng ton hót việc anh với Cẩm Chi:

- Thưa mẹ! Có việc gì vậy mẹ?

- Con ngồi xuống đi.

- Dạ!

- Thời gian này con đi về bất thường hơn.

- Con có việc gì không nói với mẹ phải không?

- Dạ đâu có.

Bà Phương Lan cay đắng:

- Mấy chuyện đó làm sao mà con nói được với mẹ. Mẹ không trách con là đàn ông con trai lại cộng thêm cái máu nghệ sĩ, lãng nhăng là chuyện thường tình. Mẹ không để tâm chuyện quanh lén lút bên ngoài của con nhưng chuyện vợ con của con phải do tự mẹ lựa chọn.

- Con không có quyên quyết định.

- Mẹ!

- Đừng ngắt lời mẹ. Mẹ muốn hỏi con, tiền đâu mà con mua nhà cho Cẩm Chi ở? Có phải là con lấy tiền của mẹ không?

Hoàng Quân giật nảy người:

- Ai Ai nói với mẹ là con mua nhà cho Cẩm Chi?

Quay sang Thư Kỳ, anh gắt giọng:

- Thư Kỳ? Có phải em đã nói cho mẹ anh biết chuyện này không?

- Em... em... Bà Phương Lan đỡ lời Thư Kỳ:

- Nó chỉ nói sự thật, nó chỉ muốn tốt cho con thôi. Hoàng Quân cười mai mỉa:

- Tốt cho con. Cô ấy chỉ vì ganh ghét với Cẩm Chi thôi.

- Con mê muội nên không sáng suốt đâu.

- Người ngoài lục nào cũng có cái nhìn hoàn mỹ hơn. Con đang *b/* lợi dụng mà con không hay. Cẩm Chi không như mẹ tưởng. Cô ấy không hề nhận của con một thứ gì.

- Còn căn nhà? Con giải thích thế nào?

- Căn nhà ấy con chỉ nhờ cô ấy giữ gìn thôi.

- Giữ gìn?

- Dạ phải!

- Còn có thể nói rõ hơn không?

- Căn nhà ấy không phải của con.

- Vậy thì của ai mà con để cho Cẩm Chi. Căn nhà ấy của Nhật Quang.

- Nhật Quang!

- Dạ phải. Nhật Quang đi nước ngoài du học. Bạn ấy ủy quyền căn nhà ấy cho con. Con thì bận túi bụi công việc lại là con một của ba mẹ, con không ở thường xuyên được. Thời gian này cho Cẩm Chi ở là hợp thời nhất.

- Mẹ tạm tin con.

- Mẹ có thể kiểm tra giấy tờ mà. Bà Phương Lan chuyển hướng:

- Có phải con yêu Cẩm Chi không?

Hoàng Quân biết lục này anh cần phải cứng rắn để bảo vệ tình yêu của mình. Anh mạnh dạn trả lời:

- Dạ phải.

- Con có biết gia thế của Cẩm Chi thế nào không?

- Dạ biết.

- Đã biết thân thế của cô ta thấp hèn, sao con lại yêu một người như thế?

Hoàng Quân bất mãn vì thái độ trọng giàu khinh nghèo của mẹ mình:

- Mẹ! Cái quý nhất của con người là nhân cách chứ không phải là sự giàu nghèo.

- Mẹ đồng với con. Nhưng con giải thích với mẹ thế nào chuyện cô ta là một đứa con hoang.

Hoàng Quân phẫn uất:

- Ai? Ai nói với mẹ Cẩm Chi là một đứa con hoang?

- Thì...

- Thư Kỳ! Thư Kỳ phải không? Tại sao Thư Kỳ tàn nhẫn như vậy?

Thư Kỳ ấp úng:

- Em... em chỉ nói sự thật thôi.

- Sự thật. Hừ! Nếu là sự thật thì Thư Kỳ phải thừa nhận Cẩm Chi là con ruột của bác sĩ Tân, là chị em với Thư Kỳ mới đúng chứ.

Bà Phương Lan trở mặt:

- Cẩm Chi là con của bác sĩ Phú Tân à?

- Sao mẹ người không ai biết cả. Hoàng Quân!

- Con muốn cưới Cẩm Chi nên gạt mẹ phải không? Con cố tình làm cho mẹ tức chết phải không?

- Mẹ! Mẹ bình tĩnh đi. Con không có gạt mẹ. Cẩm Chi đúng là con của bác sĩ Phú Tân.

Thư Kỳ la lên:

- Nhưng cô ta là một đứa con rơi, mẹ cô ta là người xấu đã lợi dụng ba con mà sinh ra cô ta.

- Lợi dụng ba cô? Người ta lợi dụng ba cô mà người ta phải trốn đi âm thầm sinh nở, đến nỗi phải chết trên bàn sanh vì thiếu thốn.

- Người ta lợi dụng ba cô ở chỗ nào?

- Đó là do bà ta tự sinh tự diệt thôi. Không danh lữu gì đến ai cả.

- Thư Kỳ! Đừng hẹp hòi ích kỷ như thế.

- Hãy mở rộng lòng nhân ái mà sống với mọi người. Thư Kỳ sẽ có hạnh phúc.

Thư Kỳ khóc nức nở:

- Em sẽ không bao giờ có hạnh phúc khi không được anh yêu.

Xin lỗi em, Thư Kỳ. Nhưng trên đời này không phải lúc nào cũng cần tình yêu là điều kiện sống duy nhất đâu em. Mình còn có nhiều thứ mà nếu mất đi, ta rất đau xót như là máu mủ tình thâm,

Thư Kỳ bật dậy:

- Không Em không cần nhưng thứ đó.
- Em chỉ cần tình yêu thôi. Anh đừng nói nữa.
- Đừng nói nữa.

Thư Kỳ lao đi chạy nhanh ra khỏi nhà. Bà Phương Lan gọi với theo:

- Thư Kỳ! Thư Kỳ! Bình tĩnh đi cháu.

Hoàng Quân lắc đầu nhìn theo:

- Biết làm sao cho Thư Kỳ hiểu được.
- Ờ.

PHẦN 8

Đ

ã hai ngày rồi Cẩm Chi không gặp là Hoàng Quân, cô nghe buồn và nhớ

anh vô cùng. Cô mu ốn quên anh, muốn gạt bỏ hình ảnh của anh ra khỏi tâm trí để học và tìm một việc làm. Hoàng Quân có giới thiệu cô đến cửa hàng máy tính của anh để làm việc ngoài giờ nhưng cô không chấp nhận. Cô không muốn mọi người nghĩ rằng cô yêu anh là vì gia thế cao sang của anh. Cô không muốn có lời dị nghị cô yêu anh là vì nương tựa, nhờ vả Cô yêu anh chỉ vì anh là Hoàng Quân.

Tự nhốt mình trong nhà, cô cố tự nhủ lòng:

- Dù Hoàng Tuấn có đến, cô vẫn nhất định sẽ không mở cửa, sẽ tuyệt giao với anh kể từ bây giờ.
- Dù rất ghét anh nhưng cô không làm sao quên được những lời r ối của anh. Nhớ đáng đi, tiếng nói, giọng rồi... Ôi sao mà nhớ anh đến thế?

Cẩm Chi muốn khóc, muốn gào thét lên:

- Sao cu ộc đời hình lại mang quá nhiều bất hạnh? Vừa mc i tượng hình đã phải xa rời hơi thở nồng ấu của cha. Ngày cất tiếng khóc oa oa đầu tiên cũng là ngày vĩnh viễn xa rời vòng tay mẹ,. Vừa mới biết yêu, vừa đến với tình yêu đã gặp nhiều trắc trở trái ngang. Cuộc đời mình không là những dòng sông êm trôi mà là những dòng thác gập ghềnh, khúc khuỷu.

Nỗi buồn thần trong nước mắt, đôi vai cô rung nhè nhẹ theo từng nhịp đập của trái tim đau vô ngần.

Tiếng gõ cửa nhè nhẹ vang lên. Cẩm Chi mừng rỡ lao ra cửa:

- Hoàng Quân!
- Là ba đây!

Cẩm Chi ngỡ ngàng khi người đến không phải là Hoàng Quân mà cả ông Phú Tân.

- Ba! Tại sao lại là ba?
- Con ngạc nhiên lắm sao?
- Làm sao ba biết con ở đây mà đến vậy?

Thư Kỳ nói với ba.

- Thư Kỳ đã nói gì với ba?

- Khi nghe Thư Kỳ nói ba không tin. Ba không tin con gái ba lại sống buông thả như vậy Nhưng đến đây thì ba hoàn toàn thất vọng.

- Ba! Ba nói thế là sao?

- Thư Kỳ bảo con thuê nhà sống với.

Hoàng Quân. Dù không tin nhưng sự thật không làm sao mà không tin cho được.

Cẩm Chi kêu lên:

- Ba! Ai cũng có thể khinh khi con, chà đạp con. Nhưng ba thì không thể.
- Vậy thì con giải thích với ba như thế nào đây?

Con ở đây chỉ có một mình, con không hề chung sống với Hoàng Quân.

Thế tại sao ba vừa gõ cửa con đã biết là Hoàng Quân. Cẩm Chi ơi! Con còn non trẻ lắm. Con chỉ mới mười tám tuổi. Con *mới* bước vào đại học. Ba sợ con sẽ hủy diệt tương lai của mình. Thật sự là ba lo lắng cho con lắm Cẩm Chi.

- Con cảm ơn ba, nhưng con không phải tồi tệ như vậy đâu ba. Con biết nghĩ đến vong linh của mẹ, biết sự hy sinh của mẹ Cúc, biết đến nỗi đau của ba. Con tự nguyện sẽ sống xứng đáng với những hy sinh của những người thân. Sống không thẹn với chính mình.

- Ba rất mừng vì con biết suy nghĩ như thế nhưng con ơi, đời còn rất nhiều cạm bẫy, đôi khi sa chân vào thì không thể rút ra.

- Con biết ba rất thương con nhưng ba ơi nếu ba thương con thì ba đừng đến đây nữa.

- Tại sao?

- Con không muốn vì con mà lung lay đi hạnh phúc của ba. Con không muốn người ta xúc phạm đến mẹ con, xúc phạm đến con. Ba ơi, con thương ba lắm.

- Có được câu nói của con, ba nghe ấm áp cõi lòng. Tội lỗi ngày xưa cũng vơi đi phần nào ray rút.

Giọng nói ông nghẹn ngào, đứt quãng hơi thở ông dồn dập. Cẩm Chi lo lắng:

- Ba! Ba nên giữ gìn sức khỏe. Ông trấn an cô:

- Ba không sao. Con đừng lo.

- Ba đừng tự dày vò mình như thế. Mẹ ở nơi chín suối biết ba đau khổ thế này mẹ sẽ không vui đâu.

Ông Phú Tân gục khóc: Ba có lỗi rất nhiều với mẹ con và cả con nữa Cẩm Chi.

- Ba chỉ có lỗi với họ thôi sao? Ba không cảm thấy ray rút với mẹ con con với sự rạn nứt của hạnh phúc gia đình mình sao?

Nghe ti ếng Thư Kỳ, ông Phú Tân ngẩng đầu lên:

- Ba có Lỗi với tất cả mọi người.

Ba không có lỗi gì cả. Tất cả chỉ là do một phút nông nổi của tuổi trẻ. Ba hãy quên bỏ tất cả đi để trở về sống với mẹ với con, với anh Nguyên Phú nữa. Ba không thể dứt bỏ quá khứ của mình, dù biết là sự *lỗi lầm*. Quá khứ là cuộc sống, mà cuộc sống đã sai lầm thì phải sửa chữa.

- Nếu làm thế ba chỉ công bằng với Cẩm Chi. Còn mẹ con con, ba có công bằng không?

- Ba có sửa chữa sai lầm trong quá khứ với mẹ con không?

- Mười mấy năm nay ba đã hết sức vì hạnh phúc gia đình mình.

- Nếu bây giờ ba không còn hết sức, ba chấm dứt sự gầy dựng đó thì mười mấy năm qua, công lao của ba đã trở thành vô nghĩa.

Ba phải tiếp tục, tiếp tục hy sinh vì gia đình mình. Ba không được vì nó mà làm rạn nứt, đổ vỡ, hạnh phúc gia đình của chúng ta.

- Tại sao *mọi* người lại không hiểu cho ba? Mỹ Ngọc đã chết, ba chỉ muốn lo lang cho Cẩm Chi để chuộc lại lỗi lầm đã qua mà thôi.

- Mẹ con đã cho ba một lối thoát. Mẹ con bằng lòng cho Cẩm Chi một số tiền lớn và ba, ba phải hứa là cắt đứt mọi quan hệ tình cảm với Cẩm Chi.

Cẩm Chi phản kháng:

- Không? Tôi không cần tiền của các người.

Ông Phú Tân đau khổ:

- Con có nghe không? Cẩm Chi đâu có cần tiền của ba. Cẩm Chi cần tình thương của ba mà thôi.

- Vậy thì trong hai ba phải chọn một.

- Đó là điều gì?

- Một là ba nhận Cẩm Chi là con, cùng cô ta một mái ấm gia đình.

- Còn hai?

Hai là ba phải dứt bỏ Cẩm Chi, trở về sống nguyên trạng như ngày nào mà gia đình chúng ta đang sống.

- Đó là ý của con hay là của mẹ con?

- Đó là ý của mẹ con hay đúng hơn là gia đình chúng ta.

- Không! Một trong hai ba không thể chọn điều gì cả.
- Tại sao ba không thể dứt bỏ *Cẩm Chi*?
- Cô ta đến từ đâu thì phải trở về nơi đó. Có liên quan gì đến chúng ta?
- Ba không thể dứt bỏ *Cẩm Chi*, dứt bỏ tình thâm máu mủ của mình.
- Vậy là ba đã chọn lựa. Ba đành tâm dứt bỏ một hạnh phúc gia đình mà bao nhiêu năm ba đã chất chiu.
- Thư Kỳ? Con hãy hiểu cho ba. Ba luôn vì mẹ con, vì các con mà làm việc mà xây dựng hạnh phúc gia đình mà.
- Ph ải. Chính ba, chính ba đã cho con một hạnh phúc gia đình, cho con một đời sống vui tươi, no ấm. Con đã quen sống cái hạnh phúc ấy. Chính vì vậy mà con hận ba, ha đã hủy diệt đi tất cả niềm hạnh phúc của con.
- Th ư Kỳ! Con hãy nhìn thoáng một chút đi Ba nhận lại *Cẩm Chi* thì có mất mát gì đâu Gia đình ta có thêm một người thân, con có thêm một người chị em gái. Theo ba nghĩ như thế càng vui.
Đó là đo ba nghĩ thôi, không lẽ ba không nghĩ đến sự tổn thương của mẹ con vì ba đã lường gạt người bao năm nay. Ba không nghĩ đến sự mất mát của con vì phải chia sẻ tình thương với người xa lạ.

- Thư Kỳ! Ba không biết phải làm thế nào?
Các con, các con hãy nguyên rửa ba. Hãy nguyên rửa ba, để ba xem đó là một lời kinh sám hối. Ba không trách đâu, ba không trách đâu.

Ông Phú Tân lao đi trong màn đêm Thư Kỳ và *Cẩm Chi* đồng kêu lên:

- Ba! Ba!
Thư Kỳ ngăn *Cẩm Chi* lại khi thấy *Cẩm Chi* lao theo:
- Chị không cần đuổi theo, tôi tự biết lo cho ba tôi, không cần chị phải diễn trò mao khóc chuột nữa.

Cẩm Chi không biết làm sao bởi vì trên danh nghĩa cô không có quyền nhìn nhận và chăm sóc cho ông. Cô đành bất lực đứng nhìn theo ông Phú Tân chệnh choạng bước ra đường mà lòng bùi ngùi đau xót.

Cô thầm kêu:

- Ôi, nghịch cảnh sao quá trớ trêu? Gieo chi nhiều thảm cảnh.

- Mẹ ơi! Con khổ quá!

Thư Kỳ gục đầu vào lòng mẹ khóc nức nở.

Bà Diễm Thanh vỗ về con gái:

- Thư Kỳ! Có chuyện gì nói cho mẹ nghe đi Mẹ sẽ giúp được gì cho con.

Th ư Kỳ vừa khóc vừa kể lai chuyện Hoàng Quân đưa Thư Kỳ về Cần Thơ ở trong một căn nhà lý tưởng. Chuyện ông Phú Tân đến tìm *Cẩm Chi* và nhưng điều ông nói cho bà nghe.

Bà Diễm Thanh tức giận:

- Cứ mặc kệ ông ấy đi. Cứ để cho ông ấy sống với đứa con rơi, kỷ niệm đẹp của tình yêu ông ấy. Mẹ con mình sẽ rời khỏi nơi đây.

Thư Kỳ hốt hoảng:

- Rời khỏi nơi đây! Không được đâu mẹ ơi.

- Tại sao lại không được? Không có ông ấy chúng ta vẫn eo thế sống được mà.

- Mẹ ơi! Nhưng còn tình yêu của con?

Mẹ anh Hoàng Quân rất trọng gia thế nếu con không còn là tiểu thư lá ngọc cành vàng của bác sĩ Phú Tân, một bác sĩ danh tiếng của Thành phố Cần Thơ này, lbệu bà ta có đồng ý cưới con cho con trai duy nhất của bà ta hay không?

- Vậy ý con thế nào?

- Mẹ hãy vì con mà đến đó một lần.

- Để làm gì?
- Mẹ hãy gợi ý cho bác ấy những phần của hồi môn Lớn để bác ấy đồng ý tán thành cuộc hôn nhân của con và Hoàng Quân.
- Nhưng Hoàng Quân không yêu con.
- Có yêu hay không, con cũng không quan tâm. Con chỉ cần chiến thắng được Cẩm Chi mà thôi.
- Th ư Kỳ! Con hãy suy nghĩ kỹ đi. Có đáng hay không khi đánh đổi hạnh phúc và cuộc đời của mình vì niềm thái của con. Chung quanh còn có biết bao người đeo đuổi. Mẹ tán con có thể hạnh phúc, tìm một người xứng đáng hơn Hoàng Quân.

- Nhưng con không yêu họ. Mẹ ơi! Con chỉ yêu Hoàng Quân mà thôi. Không có anh ấy con sống đâu có ý nghĩa gì.

Bà Diễm Thanh xúc động nhìn con gái:

- Tội nghiệp cho con gái của tôi quá.

Nhưng việc này dù sao cũng phải bàn lại với ba con.

Thư Kỳ giãy nảy:

- Con chắc chắn là ba sẽ không đồng ý đâu mẹ, bởi vì ba thương Cẩm Chi hơn con.

- Ba sẽ phản đối, để bảo vệ Cẩm Chi.

- Thư Kỳ! Con hiểu lầm ba rồi.

Dù nghe ti ếng ông nhưng cả hai vẫn không ngẩng mặt lên. Từ hôm xảy ra trận xô xát giữa Nguyên Phú và ông, đến lúc ông thừa nhận Cẩm Chi là con của mình, bà Diễm Thanh không hề nói với ông một lời. Ông Phú Tân đến bên Thư Kỳ:

- Thư Kỳ! Ba lúc nào cũng thương yêu con cả. Ba không hề tiếc rẻ một thứ gì để mưu cầu hạnh phúc cho con. Nhưng...

Th ư Kỳ cướp lời:

- Ba sợ Cẩm Chi đau khổ phải không.

- Ba thà để con đau khổ chứ không để đưa con gái rơi ở ngoài đường chịu khổ. Con biết mà.

- Con để ba nói hết đi. Một trong hai con, ai đau khổ ba cũng buồn nhưng ba chỉ sợ là cả hai con sẽ cùng đau khổ, ba lại khổ hơn.

- Chỉ cần con không được, hạ gục được Cẩm Chi, con chấp nhận tất cả mọi hậu quả.

Ba đã nói hết lời mà con vẫn không ngộ được. Vậy thì tùy con. Ba cũng đành đem cuộc đời của con gái mình đánh mất ván bài.

Bất cứ tài sản nào của gia đình ngoài căn nhà này dành cho Nguyên Phú, con muốn lấy cái gì cũng được.

- Con chỉ xin cái gì gọn nhẹ để tránh người ta dị nghị. Con chỉ xin ba một trăm cây vàng thôi.

Của hồi môn như thế con không tin là người ta từ chối con.

Ông Phú Tân kêu lên:

- Một trăm cây vàng?

- Ba tiếc rẻ phải không?

- Không. Ba đã nói là ba không tiếc rẻ bất cứ cái gì cả. Ba chỉ mong con hạnh phúc.

- Nhưng hiện tại nhà ta đâu có đủ.

Thấy Thư Kỳ lắng thính, ông Phú Tân nói thêm:

- Nhưng ba đã có cách. Ba sẽ bán phòng mạch của ba.

Th ư Kỳ tròn mắt:

- Bán phòng mạch. Như vậy không phải là quá mất mặt hay không?

- Ba sẽ tuyên bố với mọi người là ba kém sức khỏe nên muốn nghỉ ngơi. Con yên tâm đi.

Th ư Kỳ quay sang hỏi mẹ:

- Mẹ? Mẹ thấy thế nào? Bà Diễm Thanh buồn bã:

- Thế cũng được. Chỉ có một điều đáng tiếc là thay vì mẹ cầm của đi hỏi vợ cho Nguyên Phú thì lại mang của đi cưới chồng cho con gái.

- Mẹ! Chúng ta cùng vì bất đắc dĩ mà thôi.

Mẹ không trách con, mẹ chỉ trách những người làm cha, làm mẹ không lo tu nhân tích đức

cho con cái được nhờ. "Con gái nhờ đức cha". Ông ta đã gây tội lỗi nên ngày nay con phải trả. Ông Phú Tân đau xót trước những lời lẽ cay độc của vợ. Ông Thầm nói với chính mình:
- Ông trời ơi! Nếu có quả báo hãy trút hết lên đầu tôi, đừng bắt hai đứa con gái tôi phải gánh chịu. Tôi van ông mà.
Tiếng kêu của ông không biết có vang động lòng trời hay không? Ông chỉ nhận được cái nhìn lạnh lùng oán trách của vợ mình.
Bởi việc làm của ông, bà không thể nào tha thứ được.
Hoàng Quân phản ứng kịch liệt với quyết định của mẹ:

- Không? Con không bao giờ chấp nhận cưới Thư Kỳ. Dù cho nó mang cả cái thành phố Cần Thơ này cho con, con cũng không thèm dùng đến một trăm cây vàng.

Bà Phương Lan ôn tồn:

- Hoàng Quân! Con nên bình tĩnh suy nghĩ lại. Mẹ lo là lo cho tương lai của con. Cẩm Chi dù là con của bác sĩ Phú Tân nhưng cũng đâu có thừa hưởng được gì. Con nên nghe lời mẹ bằng lòng cưới Thư Kỳ đi.

- Con cưới vợ là vì yêu người đó, yêu tâm hồn người đó chứ không phải yêu của cải của người đó. Con yêu Cẩm Chi vì tâm hồn của cô ấy, vì sự thanh cao của nếp sống giản dị, bình thường.

- Những thứ đó không làm nên sự sống.
- Chỉ có tiền bạc, của cải mới làm nên sự thoải mái cho con người.
- Ai nói với mẹ là Cẩm Chi không có của cải?

- Vậy chứ cô ta có gì? Một người mẹ nghèo chuyên nghề lựa cá ngoài bãi biển thì có gì chứ? Còn sinh viên đại học hả? Đầy dẫy ngoài đường, thất nghiệp dài dài.

Bà Phương Lan vừa nói vừa bĩu môi với thái độ khinh rẻ, Hoàng Quân hùng hồn bảo vệ Cẩm Chi.

Mẹ đừng có khinh kẻ nghèo mà không nhìn thấy cái giàu, cái đẹp của họ.

- Đẹp thì mẹ không biết Cẩm Chi có đẹp hay không? Còn giàu thì mẹ biết chắc chắn một điều là không. Vì nếu giàu có cô ta đâu có cần phải bám víu theo con để mà ăn học.

Con yêu cầu mẹ đừng đánh giá quá thấp về Cẩm Chi. Một lần nữa, con xin nói cho mẹ biết, Cẩm Chi chưa hề nhận của con một sự giúp đỡ nào.

Bà Phương Lan trề dài môi:

- Cô ta chỉ làm màu để chài con thôi.
- Nếu là người đàn ông tử tế thì đâu có đến ở trong căn nhà đó của con.

- Con đã nói rồi nhà ấy không phải của con.
- Thì bạn con ủy quyền cho con thì cũng như của con.

- Con cũng phải nhờ cậy người ta giữ nhà giùm con. Người ta giúp con chứ con đâu có giúp gì người ta.

Bà Phương Lan lắc đầu:

Con đã bị nó mê hoặc rồi. Nó nghèo mạt mà con vẫn nhìn thấy nó giàu.

- Con không hề bị ai mê hoặc cả. Mà con nhìn thấy sự giàu có của Cẩm Chi. Cẩm Chi có một gia tài của biển một tài nguyên thiên nhiên phong phú, một tâm hồn đầy thi vị đậm chất thơ.

Bà Phương Lan ôm đầu kêu lên:

- Trời ơi! Con tôi bị khùng rồi. Chắc là hát cải lương nhiều quá nên con bị nhiễm nặng quá rồi. Con sống với trời nước chứ không sống trên mặt đất, không có cuội. Bồng thực tế. Còn mẹ, mẹ không biết cái gì là thi vị, đậm chất thơ mà mẹ chỉ biết có tiền. Mẹ nhất định cưới Thư Kỳ cho con.

Hoàng Quân phản kháng quyết liệt:

- Con không bằng lòng nếu mẹ cứ quyết cưới Thư Kỳ con sẽ bỏ nhà đi cho mẹ xem!

- Con đi đâu? Con đừng tưởng là con đã làm được đủ sống nghe. Không có mẹ giúp vốn con lấy gì mà làm le cái chức giám đốc cửa hàng kinh doanh máy tính.

- Con sẽ trả tất cả cho mẹ. Con Bẽ ra nước ngoài sống.

Bà Phương Lan cười vang:

- Không có mẹ con lấy tiền đâu mà làm thủ tục, hộ chiếu mà đi nước ngoài? Con làm mẹ tức cười quá.

- Mẹ đừng đặc ý. Con chỉ cần đăng ký đi hợp tác lao động là con có thể đi năm mười năm rồi tha phương ở nước ngoài cho vừa lòng mẹ.

Biết tánh bướng bỉnh của con trai bà Phương Lan không dám gây tức nước vỡ bờ.

Bà dỗ dành:

- Con khờ dại quá. Con cần gì phải dày dạn thân mình mà kiếm tiền. Cưới vợ thì cưới ai hổng được. Chỉ cần người đó sanh con để cái nối dõi tông đường cho mình là được.

- Con xem con lợi cả đôi bề không? Vừa không mất tiền cưới vợ, vừa được một trăm cây vàng.

- Con biết không số vàng đó không phải nhỏ, có người cả đời không kiếm được.

Bà nói một hơi dài như đang diễn thuyết nhưng không làm sao thuyết phục được Hoàng Quân.

- Mẹ định đem hạnh phúc cả đời con mẹ bán rẻ với giá một trăm cây vàng hay sao?

- Mẹ cần tiền đến mức độ đó sao? Mẹ hãy trả tự do cho con đi. Con hứa con sẽ đi hợp tác lao động về để lấy một trăm cây vàng trả cho mẹ để mua lấy sự tự do của con.

Bà Phương Lan tức giận trước lời lẽ của Hoàng Quân:

- Trời ơi! Con tôi. Tôi nuôi nó từ lúc đỏ hỏn cho đến lúc lớn khôn, nó muốn học gì tôi bỏ tiền cho học cái đó. Bây giờ nó đủ lông đủ cánh rồi vì cái con bá vợ đó mà nó trả treo với mẹ nó.

Ông Hoàng Cương từ trên lầu đi xuống căn nhà:

- Cái gì? Cái gì mà áng sớm hai mẹ con đã cãi nhau như nhà cháy vậy?

- Ông coi con ông kìa. Nó ý đã có thể làm ra tiền rồi nên coi mẹ nó không ra gì.

- Bà có tật ào ào thành ra chuyện nhỏ cũng thành chuyện lớn. Có chuyện gì từ từ giải quyết.

- Từ từ cái gì? Ông tối ngày cứ lo ca hát mà không hay cái nhà nầy đã loạn rồi.

Biết tánh vợ ông không hời bà mà hỏi con:

- Hoàng Quân! Việc gì vậy con?

Hoàng Quân biết mình đã có chỗ dựa, anh trình bày:

- Khi không mẹ bắt con phải bỏ người yêu mà cưới Thư Kỳ để lấy một trăm cây vàng của hồi môn của cô ấy.

Bà Phương Lan nghĩ ông cũng sẽ đồng tình với bà. Bà khóc bù lu bù loa:

- Ông xem tôi đã mệt tâm mệt sức mà lo cho tương lai của nó, tôi là kẻ ham tiền quên hạnh phúc của nó.

Ngờ ông đồng tình với bà, nào ngờ ông cũng theo Hoàng Quân:

- Hoàng Quân nói đúng đó bà. Mình đâu phải nghèo mà cưới dâu phải cần tiền hồi môn của họ. Hãy cho nó toại nguyện, được cưới người mình yêu đã bà.

- Trời ơi! Tôi tưởng đâu ông sẽ cùng tôi khuyên nhủ con, nào ngờ ông cũng hùa với nó mà chống đối lại tôi.

- Bà suốt đời cũng không bỏ tật. Tôi chỉ nói lẽ phải với bà, sao bà dùng tiếng "hùa" mà gán ghép cho tôi?

Bà Phương Lan khóc lóc:

- Tôi biết cha con ông một phe, tôi nói đâu cỏ lại Thôi, hai người cứ ở đây muốn làm gì thì làm. Còn tôi, tôi sẽ bỏ nhà này đi cho mấy người vừa lòng.

- Bà đi đâu?

- Đầu đường xó chợ gì mặc tôi. Chớ tôi đâu cỏ mặt mũi nào mà nhìn ai nữa.

- Bà làm gì phải xấu hổ?

- Tôi thất hứa với người ta, tôi không dạy con tôi được. Tôi xấu hổ chớ sao?

Ông Hoàng Cương cười khà khà:

- Bà ơi! Bà đừng có trẻ con nữa. Chuyện đó là do duyên nợ của con ai mà bắt ép nó được.

- Thôi, cha con ôn muốn làm gì thì làm đừng nói nữa. Coi như không có tôi ở trong nhà này.

Bà Phương Lan nói xong bỏ lên lầu. Ông Hoàng Cương bảo con:

- Chuyện cả đời con đừng nóng vội. Từ từ rồi ba tin là sẽ thuyết phục được mẹ con.

- Con cũng đâu có gấp. Con còn đợi Cẩm Chi ra trường rồi mới tính.

Dù con quyết định thế nào ba cũng ủng hộ con.

- Con cảm ơn ba!

Hai cha con mỉm cười với nhau. Hoàng Quân như có thêm sức mạnh. Anh tin tưởng tình yêu của anh và Cẩm Chi sẽ có một ngày mai tươi sáng.

- Ờ!

- Cẩm Chi! Cẩm Chi! Nghe anh nói nè!

- Đừng Có giận hờn anh nữa mà.

Cẩm Chi hờn dỗi:

- Em đâu có tư cách gì mà giận hờn anh?

- Em hãy thông cảm cho anh. Anh không đến thăm em được là vì anh phải ở nhà tranh thủ tình cảm với ba mẹ anh.

Cẩm Chi ngạc nhiên:

- Tại sao phải tranh thủ tình cảm với ba mẹ anh?

- Vì ba mẹ anh buộc anh phải làm đám cưới với Thư Kỳ vì bên Thư Kỳ hứa hẹn với mẹ anh là sẽ cho của hồi môn là một trăm cây vàng.

- Anh cứ bằng lòng đi. Cơ hội rất là tốt cho anh.

- Cẩm Chi! Anh yêu em. Em mà cả một gia tài lớn lao của anh. Anh đâu cần một trăm cây vàng có.

Cẩm Chi buồn bã:

- Em đâu có gì để mà cho anh?

- Có, em có rất nhiều Cẩm Chi. Trong em có một tấm lang nhân hậu, bao dung. Em có cả một tình yêu vô bờ bến. Anh có được những thứ đó là có cả một gia tài rồi.

Cẩm Chi xúc động:

-Anh yêu em nhiều đến thế sao Hoàng Quân?

- Em còn phải hỏi nữa. Nếu không yêu em anh cần gì phải chịu áp lực của gia đình để bảo vệ tình yêu của chúng ta.

- Như vậy thì tội nghiệp cho Thư Kỳ. Chắc là Thư Kỳ đau khổ lắm.

- Anh sẵn sàng làm bất cứ việc gì để đền bù lại cho Thư Kỳ. Chi trừ một việc là bắt anh phải cưới Thư Kỳ thôi.

Em cũng có lỗi nhiều với Thư Kỳ. Nếu không có em anh và Thư Kỳ đã yêu nhau rồi.

- Không! Dù không có em anh có lẽ cũng không yêu Thư Kỳ. Anh đã sống với Thư Kỳ từ thời còn thơ ấu, anh không hề có một chút rung động về tình yêu, anh chỉ xem Thư Kỳ như là một cô em gái nhỏ. Anh luôn quan tâm, ân cần, săn sóc cho Thư Kỳ nên cô ấy mới ngộ nhận mà thôi.

- Dù thế nào em cũng là người có lỗi.

- Đừng ray rứt vì chuyện ấy nữa. Em hãy chuyên tâm lo học tập. Anh có chuyện này muốn báo cho em biết.

- Đừng nói với em đây là tin buồn à nghe!

- Em đã quá nhiều tin buồn rồi anh không lỡ làm em buồn nữa đâu..

- Vậy là tin mừng?

- Ừ!

Cẩm Chi sốt ruột:

- Tin gì? Anh nói cho em nghe đi.

- Anh đã tìm cho em một việc làm rồi.

- Anh đừng nói là làm ở cửa hàng máy tính của anh nghe.

- Không? Bảo đảm việc làm này em sẽ thích.

- Việc làm gì? Anh nói ngay đi. Cứ vòng vo hoài làm em suốt cả ruột.

- Anh đã xin cho em vào làm sổ sách thống kê cho một nhà hàng. Mỗi tối em chỉ đến nhận hóa đơn rồi cuối tuần tổng kết thu chi thôi.

- Tới nhà hàng làm việc hả? Có phức tạp không anh?
- Em chỉ làm công việc của em trong phòng.
- Còn bên ngoài người ta ăn nhậu làm gì làm, em đừng có quan tâm.
- Em rất muốn được đi làm. Thời gian em học còn rất dài cần phải làm thêm. Em không muốn làm khổ mẹ, cũng không muốn làm lụy cho cha.
- Anh rất quý đức tính của em.
- Đây không phải là lúa mình ca ngợi nhau đâu anh. Mà chúng ta cần phải đấu tranh, giành giật lẽ sống.
- Anh ủng hộ em đến cùng.
- Anh chỉ khéo nô Chường nào em mới được đi làm?
- Tối mai. Hằng đêm, em sẽ nhận hóa đơn bán trong ngày và tiền đến ngày mai giao cho chủ.
- Ừa! Bộ ông bà chủ không có ở đó hay sao?

- Không! Họ không thể ở lại đến khi nhà hàng đóng cửa được. Bởi thế họ mới cần mượn người tin cậy để làm việc ấy thay họ.

Cầm Chi tắc lưỡi:

- Những ông chủ, bà chủ thật là sung sướng.
- Chỉ cần bỏ tiền ra là có thu nhập liền.
- Em có thích như vậy không?
- Em không có khả năng kinh doanh. Vả lại, đua chen trong thị trường có nhiều việc mờ ám lắm. Em không thích làm đâu.
- Em chỉ thích làm một cô giáo nhỏ thôi phải không?
- Anh có thích không?

Không thích anh đâu có vượt qua ngàn khó khăn để đến với em. Ngày em ra trường anh sẽ cùng em về làng để sống. Chúng ta sẽ cùng nhau sống trong một mái tranh nghèo, em là cô giáo, còn anh, anh sẽ kinh doanh. Anh sẽ đưa thị trường máy tính đến đây giúp mọi người văn minh hiện đại hơn.

Cầm Chi đùa nháy Hoàng Quân:

- Em ủng hộ anh.
- Cảm ơn em.
- Không cần. Chỉ cần anh thực hiện điều mình đã nói thôi.
- Nhất định rồi.
- Cả hai nhìn nhau, ánh mắt thay vạ lời hứa hẹn. Họ có lý tưởng có niềm tin, nhất định họ sẽ xây dựng được những điều mình mơ ước.

PH N 9

T

hư Kỳ tuyệt vọng vô cùng khi biết rằng dù với số của hồi môn to lớn đến thế Hoàng Quân vẫn không tiến đến hôn nhân cùng cô.

Anh một mực kiên quyết bảo vệ tình yêu của mình.

Mấy ngày nay cô nằm trên giường không ăn uống mà cứ khóc rầm ra rầm rút suốt ngày đêm. Bà Diễm Thanh nhìn thấy con đau khổ mà lòng đau như dao cắt. Bà quên đi nỗi giận hờn cùng ông, bà lay gọi ông liên tục:

- Anh Tân! Anh hãy cứu con chúng ta.
- Anh, anh! Tân.

Ông Phú Tân đỡ lấy vợ, lòng cũng đau ót ghen ngào:

- Diễm Thanh! Anh cũng không biết làm sao. Lòng anh cũng đau không kém gì em đâu.

- Chúng ta đã làm tất cả rồi.

Bà Diễm Thanh tức giận:

- Chỉ tại Cầm Chi. Chỉ tại Cầm Chi tất cả.

- Không liên quan gì đến Cẩm Chi đâu em.

- Anh còn bệnh vực nó nữa sao? Không có nó thì Hoàng Quân đã yêu Thư Kỳ rồi.

- Chuyện tình yêu khó mà nói được. Nếu không có Cẩm Chi biết đâu Hoàng Quân cũng không yêu Thư Kỳ mà lại yêu cô gái khác thì sao.

- Không. Chúng nó thân nhau từ nhỏ nhất định là đã yêu nhau. Chỉ tại Cẩm Chi xuất hiện làm thay đổi tất cả. Đàn ông các người mà, ai cũng vậy cả, bạc tình, phản bội.

- Khi không em lại quơ đũa cả nắm vậy?

Bà Diễm Thanh cay đắng:

- Thì anh cũng thế có khác gì đâu mà kể.

Nếu mẹ con Cẩm Chi không chết, chắc gì anh số trọn vẹn với tôi.

- Diễm Thanh! Chuyện đã qua rồi em nhắc lại em gì?

- Sao? Anh đau lòng phải không? Nhắc đến người xưa tình cũ anh xót xa không chịu nổi phải không?

- Diễm Thanh! Đừng nói thế. Đây không phải là lúc mình cay đắng với chuyện cũ. Mà điều trước mắt là phải lo cho Thư Kỳ. Còn thằng Nguyễn Phú nữa. Nó đi đâu mà không chịu về nhà.

- Thì chuyện xưa đó mới có hậu quả hôm nay. Gia đình này tan nát cũng vì cái chuyện xưa cũ của ông.

- Tôi luôn hối hận với chính mình và luôn mong tất cả các thành viên của gia đình hãy thông cảm và tha thứ cho tôi.

- Vậy thì ông hãy đi mà bảo con Cẩm Chi rút lui nhường lại cuộc tình này cho Thư Kỳ Ông Phú Tân khổ sở:

- Tôi có quyền hạn gì mà bảo nó chứ. Tôi đã bỏ rơi nó từ trong bụng mẹ, nó lớn khôn rồi ăn học tôi có lo lắng được gì. Tôi mặt mũi nào mà xin nó nhường, mà dù nó có nhường chắc gì Hoàng Quân đã chịu.

- Rốt cuộc rồi ông cũng vì Cẩm Chi mà bỏ mặc Thư Kỳ.

- Tôi không có, tôi không có mà.

Thư Kỳ rên rỉ:

- Ba mẹ đừng cãi vã nữa có được hay không?

- Ba bỏ con thì đành chịu, còn mẹ? Mẹ không bỏ con thì mẹ có làm gì được đâu?

Bà Diễm Thanh ngồi xuống giường nắm tay con gái:

- Thư Kỳ? Con yên tâm đi. Bằng mọi giá mẹ sẽ thay con mà giành lấy hạnh phúc cho con.

Ông Phú Tân hoảng hốt:

- Bà! Bà định làm gì Cẩm Chi?

Bà Diễm Thanh nhếch môi:

Ông Yên tâm, con gái của ông sẽ mất một sợi ông chân nào mà con được lợi nữa.

Thư Kỳ nhồm dậy:

- Mẹ! Mẹ định làm gì?

Hoàng Quân nó giàu, nó không cần tiền nhưng Cẩm Chi mẹ hy vọng nó không chê tiền.

- Ý mẹ là...

- Mẹ sẽ cho Cẩm Chi một số tiền lớn để nó tìm cách xa lánh Hoàng Quân.

- Liệu như vậy có ổn không mẹ? Nếu Cẩm Chi nhận tiền mà vẫn không buông Hoàng Quân, mình sẽ mất cả chì lẫn chài đó.

- Nó dám thế sao?

Ông Phú Tân muốn bệnh vực Cẩm Chi:

- Đương nhiên là nó không dám, bởi vì bản chất của nó không phải là kẻ lừa lọc.

Bà Diễm Thanh gay gắt:

- Vậy thì theo ông thấy ai mới là kẻ lừa lọc?

Ông Phú Tân nạt ngang:

- Tôi không biết. Bà và Thư Kỳ muốn am thế nào cũng được. Nhưng nhất định là keng được

dùng thủ đoạn mà đối phó với Cẩm Chi.
- Ông yên tâm, tôi đã nói rồi, tôi rất sòng phẳng, tôi sẽ không làm hại nó chỉ mong nó đánh đổi hạnh phúc cho con gái tôi thôi.

Ông Phú Tân mết *mỗi* bước ra khỏi phòng với ngổn ngang suy nghĩ:
- Không biết Cẩm Chi có thuận tình không?

- Với bản tánh của Cẩm Chi ông biết là nó khó mà đồng ý. Liệu không đạt được mục đích, bà Diễm Thanh sẽ đối phó với Cẩm Chi thế nào?

Lòng ông thắc thỏm lo âu, ông không thể ngăn cản bà đừng hành động. Ông như người đáng tội ngược giữa hai dòng nước, biết chọn dòng nào. Đành đứng giữa hai dòng mặc cho số phận đẩy đưa.

- Ờ!

Cẩm Chi vừa đi học về đã thấy bà Diễm Thanh đứng đợi. Thoáng một chút bối rối, Cẩm Chi gạt đầu chào:

- Chào bác! Bà Diễm Thanh khẽ gạt đầu:
- Vào nhà đi. Người nhả cả, khách sáo làm gì?

Cẩm Chi hơi ngạc nhiên trước thái độ của bà Diễm Thanh. Cô niềm nở đón khách:

- Xin mời bác vào nhà. Bước vào trong, đưa mắt liếc quanh ăn phòng, bà khe khẽ gạt:
- Cũng lý tưởng quá chứ.
- Có gì đâu mà lý tưởng bác. Cháu ở tạm thôi. Nhà này là của người ta.
- Như vậy cháu sống thiếu thốn lắm phải không?

- Tất nhiên là phải chịu như thế thôi bác.

Bà Diễm Thanh vờ xuýt xoa:

- Tội nghiệp con quá.
- Tiếng "con" thốt ra từ môi bà nghe ngọt lịm mà sắc như ngàn con dao nhọn.
- Cảm ơn bác đã quan tâm.
- Không quan tâm đến con làm sao được.
- Dù sao con và Thư Kỳ cũng là chị em mà.
- Cháu không dám. Bác và Thư Kỳ không giận là cháu đã mừng rồi.

- Con đừng nói thế. Sự việc vừa qua chẳng qua là sự hiểu lầm thôi. Mà con phải thông cảm cho bác và Thư Kỳ. Ai lại không nghi ngờ khi chồng mình lại quá thương yêu người xa lạ. Ai có ngờ đâu, cháu là con rơi của ông.

- Hai ti ếng con rơi nghe xót xa lòng Cẩm Chi: Xin bác hiểu cho, cháu không hề muốn thế.

- Thì nào bác có nói gì con. Chuyện là do người lớn gây ra, con đâu có tội tình gì.

- Bác thương con như là thương Thư Kỳ của bác vậy.

- Cảm ơn bác. Bà Diễm Thanh tấn công ngay:

- Cẩm Chi! Bác hỏi thật con một điều nghe?

- Dạ, bác cứ hỏi.

- Con có xem Thư Kỳ là chị em ruột với con không? Cẩm Chi bối rối:

- Dạ... dạ cháu chỉ sợ Thư Kỳ không chịu thôi.

Bà Diễm Thanh cười mơn trớn:

- Đâu có Thư Kỳ rất thương con, nó luôn mong được làm chị em với con. Cẩm Chi! Con tuy một tuổi với Thư Kỳ nhưng lớn thàng hơn nó. Con có thấy là nó luôn xem con là chị, một tiếng cũng chị, hai tiếng cũng chị mà.

- Dạ, con biết.

- Vì vậy con là chị nó, con hãy vì tình nghĩa chị em mà nhường nhịn cho nó có được không?

- Bác muốn cháu nhường cho Thư Kỳ cái gì?

- Con hãy vì ba con, vì bác mà rút lui, hãy bỏ cuộc để Hoàng Quân trở về với nó.

- Thì ra thế Con bài chủ đã lộ ra. Mục đích già nhân, già nghĩa của bà là thế.

Thấy Cẩm Chi lẳng thính, bà Diễm Thanh dò hỏi:

- Sao Cháu thấy thế nào?

Cẩm Chi thẳng thắn:

- Thừa bác, người ta có thể cho nhau tất cả nhưng chỉ trừ một thứ hạnh phúc và tình yêu thì đâu có ai mà nhường nhịn cho ai.

Bà Diễm Thanh vẫn kiên trì dỗ dành:

- Bác biết, bác biết như thế là thiệt thòi cho cháu. Vì vậy bác đã nghĩ đến việc đền bù cho cháu.

- Bằng cách nào?

- Nếu cháu bằng lòng bỏ cuộc, để cho Hoàng Quân trở về với Thư Kỳ, bác sẽ con con năm mươi triệu, với số tiền ấy con dư sức mà học hành không cần phải bám víu theo Hoàng Quân nữa.

- Như vậy là con bán tình yêu và hạnh phúc của cháu sao?

- Nếu cháu thấy chưa có xứng đáng cháu cứ việc đề nghị. Bác sẽ đền bù thỏa đáng.

- Cháu không cần tiền.

Bất ngờ trước thái độ của Cẩm Chi, bà Diễm Thanh tròn mắt:

- Vậy con cần gì?

- Cháu cũng không biết mình cần gì nhưng dù có thiếu thốn như thế nào cháu cũng không vì thế mà đi bán hạnh phúc và tình yêu của mình. Ngoại trừ một điều...

- Điều gì?

- Hoàng Quân thật sự yêu Thư Kỳ.

Bà Diễm Thanh bực bội:

- Chính vì điều đó, bác mới đến đây yêu cầu con bỏ cuộc.

- Sự có mặt của cháu đâu có ảnh hưởng gì, nếu hai người thật sự yêu nhau.

- Nếu không có ảnh hưởng lớn thì tôi đâu có đích thân đến đây van xin cô.

- Bà Diễm Thanh đã tỏ rõ thái độ của mình.

- Thà như thế, khi đối đầu với nhau dễ chịu hơn.

Bà Diễm Thanh cố đè nén sự tức giận của mình. Nước mắt bà rơi không biết vì uất ức hay là vì thương con gái. Giọng bà tức tưởi:

- Con không biết lòng của người mẹ đâu.

Bác thật sự quá đau thương khi phải bắt lực nhận con gái mình oằn oại trong tuyệt vọng.

- Bác van con, bác xin con, không thương Thư Kỳ thì hãy thương giùm người mẹ tội nghiệp này.

Cẩm Chi cảm động:

- Bác ơi! Cháu chưa làm mẹ, chưa biết được tình mẹ thương con bao la rộng lớn thế nào? Nhưng con luôn cảm nhận được tình thương ấy, dù trời bể cũng không sánh bằng.

- Cảm ơn con đã hiểu được bác. Nhưng dù thế cháu vẫn không thể tự quyết định được. Cháu đời sự quyết định của Hoàng Quân, cháu phải tôn trọng anh ấy.

- Bởi vì không phải là hạnh phúc của riêng cháu mà còn là hạnh phúc của anh ấy nữa.

Bà Diễm Thanh sa sầm nét mặt:

- Nói như thế có khác nào từ chối.

- Mẹ! Mẹ không cần phải tốn công tốn sức nữa. Vô ích thôi.

Thư Kỳ xuất hiện với gương mặt giận dữ.

- Thư Kỳ!

- Chị không cần phải chào đón tôi. Tôi đến đây không phải để van xin chị, tôi không muốn mẹ tôi phải vì tôi mà hạ mình với một con người hạ tiện như chị.

- Thư Kỳ! Thư Kỳ không được quyền xúc phạm đến tôi.

- Nếu muốn người ta đừng xúc phạm đến mình thì trừ khi mình đừng có làm điều tồi tệ.

- Tôi làm gì mà Thư Kỳ bảo là tồi tệ?

- Không phải từ chị mà từ đời mẹ chị đã cướp giật của người ta rồi.

Uất nghẹn trào dâng, Cẩm Chi hét lên:

- Không được xúc phạm đến mẹ tôi.

- Chị đừng tự hào mình là người chiến thắng. Chưa đến hồi kết thúc thì phần thắng chưa biết thuộc về ai.

- Tôi không tranh giành của ai nên không quan tâm đến chuyện thắng thua. Thư Kỳ trề môi:

- Bây gi ờ chi còn chỗ dựa vững chắc nên chị vênh mặt là không cần tiền. Đến một ngày nào đó chị sẽ cần tiền, chừng đó biết đâu chị sẽ quay lại mà van xin chúng tôi.

- Các ng ười sẽ làm gì tôi?

- Thời gian sẽ trả lời. Mình về đi mẹ.
- Cô ta không vênh váo được bao lâu đâu.
- Bà Diễm Thanh không thềm nói lời chào.

Bà cùng Thư Kỳ ra về với lời hăm dọa:

- Đừng trách chúng tôi nhẫn tâm khi cô quá vô tình nhé.
- Cẩm Chi nhìn theo hai người mà bồng dấy lên bao lo âu.
- Sóng gió giờ lai bắt đầu nữa rồi. Biết phải làm thế nào cho trọn vẹn cả đôi bề đây?

Một là tình yêu nồng thắm, hai là tình nghĩa chị em. Ôi, phải chi cô làm được một Thúy Kiều đem duyên mình nhường lại cho Thúy Vân thì vẹn toàn biết mấy.

Cẩm Chi nghĩ đến Hoàng Quân:

- Hoàng Quân ơi! Cẩm Chi biết làm thế nào cho vẹn đây? Tình anh thiết tha, dịu dàng những cơn sóng tình ru em êm đềm trong giấc ngủ. Làm sao có thể cách chia nhau mỗi người một ngã mà không đau đớn lòng hả anh?

Cẩm Chi gục đầu vào tay với bao miên man, xúc cảm

Nguyên Phú! Nguyên Phú! Con hãy về với ba; với gia đình ta đi con.

Nguyên Phú cay đắng:

- Gia đình ta! Gia đình ta có còn là một gia đình nữa không ba?
- Ba xin lỗi con.

Ba không có lỗi gì cả. Chỉ tại con không muốn về nhà, con muốn sống một đời sống tự lập ở bên ngoài.

Ông Phú Tân nhìn c ăn phòng trọ Nguyên Phú đang ở. Chỉ độc nhất một chiếc giường, một cái bàn nhỏ và chung quanh bề bộn nào là giá vẽ, nào là phẩm màu.

- Nh ư vậy mà tự lập sao?

- Có sao đâu ba?

Nguyên Phú làm ra vẻ phớt đời:

- Còn hơn những người phải ngủ ngoài vỉa hè không nghề nghiệp, lang thang không cơm ăn áo mặc. So với cuộc sống đó, con có phước hơn nhiều.

- Còn đừng nói vậy. Con là con của ba mà.

- Con của ba rồi sao? Cũng là một con người bình thường như bao con người khác.

- Thà là con mất cha, mất mẹ như họ.

- Chớ con còn cha còn mẹ có nhà cao cửa rộng mà sống thế này thì bậc làm cha, làm mẹ như ba làm sao mà không đau xót chứ?

Nguyên Phú vịn vai cha:

- Ba! Ba đừng có như thế. Chúng ta là đàn ông mà, sao ba bi lụy như vậy, không nên đâu.

Ông Phú Tân nhìn con. Đúng là Nguyên Phú đã trưởng thành. Nhưng đối với ông dù nó lớn như thế nào thì trong mắt ông, Nguyên Phú vẫn là đứa trẻ bé bỏng như ngày nào.

- Ba! Con lớn rồi Vả lại, là con trai nữa.

- Ba đừng lo lắng nhiều về con. ở nhà ba mẹ nên để ý, chăm sóc cho Thư Kỳ. Bởi vì nó là con gái, luôn yếu mềm hơn con trai.

Ông Phú Tân ch ợt thở dài:

- Thư Kỳ! Thật tội nghiệp cho nó.

- Thư Kỳ sao hả ba?

Ông Phú Tân kể vắn tắt lại chuyện của Thư Kỳ về những dự định của bà Diễm Thanh nhưng bất thành vì Hoàng Quân và Cẩm Chi, cả hai đều từ chối. Nguyên Phú ra vẻ hiểu biết:

- Th ật ra thì không thể trách họ được bởi vì tình yêu là một thứ gì đó thiêng liêng và màu nhiệm. Nó như một phép lạ mà không ai có thể đem tiền bạc ra mà đánh đổi được.

- Biết thế nhưng Thư Kỳ vẫn đau khổ.
- Chúng ta hãy an ủi nó, khuyên răn nó hiểu ra vấn đề chứ đừng vì thương nó mà giúp nó làm càn, làm bậy, hậu quả sẽ tàn khốc hơn.
- Vì vậy, ba cần sự ngưỡng mộ tình yêu của Hoàng Quân và Cẩm Chi. Con ủng hộ họ.
- Nhưng con cũng không vì thế mà bỏ rơi em con.
- Nguyên Phú! Con quả là người thấu tình đạt lý. Sau này người nào làm vợ con, chắc chắn sẽ có hạnh phúc.

Nguyên Phú cười thẹn:

Ba đừng nói làm con thẹn với mình. Ai đời lần đầu biết yêu, biết rung động với tình yêu lai yêu nhằm em gái của mình.

- Con có lỗi gì. Chỉ tại con không biết mà thôi.

Sau này con sẽ lấy gương của ba mà soi Con sẽ chung thủy một vợ một chồng để không gây lỗi lầm, gieo hậu quả cho đời sau.

Ba luôn mong như vậy, mong cho các con thật sự hạnh phúc để lương tâm ba bớt ray rứt vì mình đã có lỗi với các con.

- Con không hề phiền giận ba. Ai cũng có những phút nông nổi, nhất thời gây ra lỗi lầm nhất là tuổi trẻ. Biết nhận ra lỗi của mình là tốt lắm rồi.

- Con về với ba chứ Nguyên Phú?

- Tất nhiên con về về.

- Tốt lắm. Chúng ta cùng về đi con.

- Ba cho con thêm một thời gian nữa đi bà.

- Sao vậy con? Con có điều gì đâu vướng bận bên ngoài mà không về được? Nguyên Phú cười buồn:

- Con có gì đâu vướng bận ngoài mấy cái giá vẽ, mấy lọ phẩm màu này hả ba?

- Thì con cứ để ở đây, phòng trọ này con vẫn muốn, khi thích con đến đây xong con về. ở nhà chúng ta vẫn dành cho con một phòng vẽ mà. Ba thấy mấy lọ phẩm màu của con nó muốn bị khô rồi đó.

Nguyên Phú nháy mắt:

- Sao vậy? Trước khi đi, con đã cất nó vào hộp, bảo quản cẩn thận. Sao ba không để ý giúp con.

- Ba là bác sĩ mà. Ba chỉ biết kim tiêm, ông nhiệt, liều lượng thuốc cho bệnh nhân, chứ bà đâu có biết làm sao mà bảo quản những lọ phẩm màu của con.

- Con phải về thôi.

Ông Phú Tân mỉm cười. Bởi vì ông đã đánh ngay vào chỗ yếu của con trai. Chỉ có cách đó mới làm cho nó dè dặt thôi.

- Vậy thì con còn chần chờ gì nữa?

- Ba đợi con một chút.

- Sợ con trai đổi ý, ông Phú Tân hỏi dồn:

- Còn việc gì nữa?

Nguyên Phú chỉ tay vào mình:

- Con như vậy mà có thể ra đường với ông bác sĩ như ba vậy sao?

Ông Phú Tân cười ròn, nụ cười sáng khoáy sau bao nhiêu ngày chìm đắm trong sầu não.

- Nguyên Phú chỉ mặc độc nhất có chiếc quần đùi làm sao mà đi được.

- Ba chờ con mặc đồ vào nghe.

Nguyên Phú mau mắn:

- Xong rồi ba. Chúng ta đi.

Không thấy xe của ông Phú Tân. Nguyên Phú thấy mặc:

- Xe ba đâu?

- Ba đi tai.

- Con chở ba về.

- Ừ!

Lần đầu tiên ông Phú Tân đi cùng xe với con trai. Cảm giác thật thoải mái. Chỉ còn một điều

ông bàn khoản là làm sao hóa giải được điều hiềm khích giữa Cẩm Chi và Thư Kỳ. Nếu làm được điều đó thì cuộc đời còn lại của ông sẽ vô cùng hạnh phúc.

Cẩm Chi kiểm tra lại giữa hóa đơn và tiền mặt vừa nhận được. Cô mỉm cười hài lòng vì đã trùng khớp với nhau. Hằng đêm cô đến đây làm việc trong căn phòng của ông bà chủ với nhiệm vụ được giao. Công việc rất thuận lợi.

Đêm nay cũng vậy, Cẩm Chi mở xắc tay lấy chìa khóa tủ sắt để cất tiền vào. Đến tối mai, mới bàn giao lại cho bà Mai Phương.

Cô ngạc nhiên vì chiếc chìa khóa trong xắc tay không cánh mà bay. Cô kiểm tra lại giấy tờ của mình. Tất cả vẫn còn nguyên vẹn. Chỉ có chiếc chìa khóa là mất dạng.

Cô tìm kiếm xung quanh phòng vẫn không tìm thấy. Cô bực bội:

Mới tối này vẫn còn kia mà. Mình vừa mới mở lấy tiền giao cho bà Mai Phương. Sao bây giờ lại mất biệt. Kỳ lạ thật.

Cẩm Chi đưa tay xem đồng hồ:

Hơn mười giờ rồi, giờ này bà Diễm Phương chắc đã ngủ rồi. Người ta thuê mình đến làm là để cho người ta ngủ tròn giấc. Làm sao mình dám làm phiền, gọi điện thoại đến hỏi chứ? Thôi đành ôm tiền về nhà một đêm.

Cẩm Chi thoáng lo sợ:

- Số tiền không phải nhỏ, gần ba chục triệu đồng tiền mặt. Nhà hành này bán rất đắt, hôm nay không phải là ngày cuối tuần nên lượng khách cũng ít. Với số tiền ấy mình lại một mình mang đi trong đêm cũng rất nguy hiểm. Nhưng biết làm sao vì bây giờ cô cũng đâu biết gửi cho ai.

Cẩm Chi cẩn thận gói kỹ số tiền cho vào xắc tay rồi ôm vào lòng, khóa cửa ra về. Một mình đạp xe đi trên đường phố vắng lặng, Cẩm Chi cố đạp thật nhanh để rút ngắn thời gian và sự lo sợ của mình.

Cẩm Chi giật mình vì tiếng động cơ xe gầm rú vang lên trên đường phố. Cẩm Chi hoảng sợ nép sát vào lề đường. Đợi đoàn xe đi qua, Cẩm Chi mới hoàn hồn lắc đầu:

- Đúng là những hung thần trên đường phố. Chi vì thách mạo hiểm nên họ biểu diễn đủ trò nguy hiểm không kể gì đến tính mạng.

Đang suy nghĩ miên man, chợt có hai thanh niên đi trên xe gắn máy ép sát vào Cẩm Chi.

- Cẩm Chi chưa kịp phản ứng thì chiếc xắc tay trên tay cô đã bị chúng giật phăng.

- Cẩm Chi chúi nhủi ngã nhào trên đường.

- Dù đau điếng nhưng cô không lo cho mình mà hoảng hốt vì số tiền trong túi xắc. Cô la to cầu cứu:

- Cướp Cướp!

Tiếng kêu khàn đặc của cô lạc lõng giữa phố khuya. Có vài người chạy đến:

- Gì thế cô?

- Cướp Cướp! Nó giật tiền tôi.

Mọi người nhìn cô lắc đầu:

- Sao lại mang tiền đi một mình vào giờ này? Cô mất bao nhiêu?

- Gần ba chục triệu!

Coi như toi rồi. Làm sao mà đuổi theo cho kịp.

Cẩm Chi nhìn đường phố khuya hun hút mà khóc tức tưởi:

- Trời ơi! Tôi biết làm sao bây giờ? Tiền đâu mà tôi đền cho người ta? Một người đàn ông nhìn cô ái ngại:

Nhà cô ở đâu? Để tôi gọi điện thoại để người nhà đến đón cô về. Với tâm trạng như thế này cô đi một mình không tốt lắm đâu.

Cẩm Chi nhớ ngay đến số điện thoại của Hoàng Quân. Giây phút này cô thật sự rất cần anh. Cô nói số của anh:

- Anh làm ơn điện giùm tôi số máy 0913.....

Người đàn ông bấm máy theo từng số Cẩm Chi đọc. Anh đưa cho cô:

- Có tín hiệu rồi nè cô.
- Cảm ơn anh.

Cầm Chi cầm lấy chiếc máy. Bên tai là giọng Hoàng Quân.

- Alo!
- Anh Quân hả? Giọng Hoàng Quân ngạc nhiên:
- Cầm Chi! em ở đâu vậy?
- Cầm Chi bật khóc. Hoàng Quân lo sợ:
- Cầm Chi. Có việc gì em nói nhanh đi.
- Sao em lại khóc.
- Em bị cướp hết tiền rồi.
- Cướp!

Hoàng Quân kêu lên:

- Nhưng! đi sao em lại mang tiền về? Quy định phải cất tủ sắt rồi mỗi mai mới đến nộp mà.
- Cầm Chi tức tưởi:

- Hồi chiều em lấy chìa khóa mở tủ giao tiền cho bà Diễm phương rồi cất vào xác. Không ngờ đến kh lia định lấy để mở tủ cất tiền mới vào thì chiếc chìa khóa không cánh mà bay. Nên em mới mang tiền về, em đâu có ngờ nông nổi như vậy.

- Bây giờ em ở đâu?
- Em đang ở đường...
- Anh đến liền. Em đừng đi đâu, cứ ở đó đợi anh.

Hoàng Quân tắt máy. Cầm Chi trao máy cho người đàn ông:

- Cảm ơn anh.
- Không có chi. Giúp đỡ người bị nạn là chuyện mà tôi thường làm mà.
- Chưa đầy mười phút, Hoàng Quân đã đến trên chiếc xe của mình:
- Cầm Chi!
- Hoàng Quân!

Người đàn ông nói với Hoàng Quân:

- Bây giờ anh đến tôi giao cho anh tôi về nhà kéo quá muộn. Hoàng Quân lịch sự:
- Cảm ơn anh.
- Thôi, khỏi. Bây giờ cô này cảm ơn tôi nhiều rồi. Hoàng Quân quay sang Cầm Chi:
- Số tiền mất là bao nhiêu? Gần ba chục triệu. Hoàng Quân thở dài rồi trách nhẹ:
- Sao lúc ấy em không gọi điện thoại đến để anh đưa em về?
- Em không muốn làm phiền anh.
- Vậy thì sao? Bây giờ không phiền hả? Cầm Chi bật khóc:
- Em xin lỗi. Thấy mình hơi quá đáng với Cầm Chi. Hoàng Quân nói khẽ:
- Anh xin lỗi. Đáng lẽ ra anh phải thông cảm, an ủi em trong lúc này chứ không nên hờn trách em.

- Không sao đâu. Em đáng như thế mà.
- Chúng ta phải cùng nhau giải quyết vấn đề chứ không nên nói lỗi phải nữa.
- Mất tiền thì phải đền. Hoàng Quân ơi!

Cầm Chi cứ gục đầu vào gối với những giọt nước mắt. Dù Hoàng Quân khuyên nhủ hết lời và hứa sẽ trả nợ thay cô, nhưng cô vẫn không thể chấp nhận được. Sáng nay, Cầm Chi bỏ cả buổi học. Cô cứ nằm miết trên giường mà toan tính khổ sầu.

- Cộp, Cộp!
- Nghe tiếng gõ cửa, Cầm Chi thầm nghĩ:

- Hoàng Quân! Anh vừa mới đi về đã quay trở lại sao? Anh và cô đã thức gần trọn đêm mà thở vẫn than dài. Anh còn công việc của mình không lo đi làm mà trở lại đây làm gì?
- Cộp Cộp!
- Đã đến rồi sao không vào nhà còn gõ cửa mãi. Anh không biết là cô đang đau khổ, cần sự bình yên sao?

- C ộp! C ộp!

Tiếng gõ cửa lòi vang lên. Cẩm Chi gấ gổng:

- Vào đi, cửa không khóa?

Theo tiếng ãy, cánh cửa mở ra, Cẩm Chi giương mắt ngạc nhiên. Người ãn không phải là Hoàng Quân mà là bà Diễm Thanh.

- Bác! Là bác à?

Bà Diễm Thanh mỉm cười:

- Là bác ãy Hôm nay con không ãi học à?

- Cẩm Chi thoáng rùng mình vì những câu nói ngọt ngào của bà Diễm Thanh. Bà ãịnh dùng chiêu nào ãể ãối phó với cô nữa ãây? Cẩm Chi uể oải ngồi ãây trả lời bà:

Được Hôm nay cháu mệt quá, không ãi học Bà Diễm Thanh tỏ vẻ ân cần:

- Con không ãược khỏe à? Có ãi bác sĩ không à? Hay là ãến phòng mạch ba con kiểm tra sức khỏe ãi.

- Cám ơn bác. Không cần ãâu. Cháu chỉ hơi mệt, nghỉ ngơi là sẽ khỏe ngay thôi.

- Tr ời ơi! Con ãừng có ỷ sức mà làm việc nhiều không tốt ãâu. Bác ãã bảo là con không cần ãi làm thêm mà vẫn có tiền xài.

- Sao bác biết là cháu ãi làm thêm?

Cẩm Chi thấu mắc. Bà Diễm Thanh trả lời:

- Thì Thư kỳ nói cho bác biết.

- Thì ra Thư Kỳ vẫn theo ãõi cháu.

- Biết mình nói hớ, bà Diễm Thanh chữa lời:

Nó cũng tình cò biết thôi. Vì vậy mà hôm nay bác ãến ãây ãể giúp con.

- Bác giúp con thế nào?

- Bác có thể tăng thêm số tiền hôm trước bác ãề nghị. Con muốn bao nhiêu, cứ nói, bác sẵn sàng.

- Con ãã nói, con không thể nhận tiền của bác hay một thứ gì ãể ãánh ãối tình yêu và hạnh phúc của mình.

- Chẳng phải là con ãang rất cần tiền hay Bao?

Cẩm Chi tròn mắt:

- Sao bác biết là cháu ãang rất cần tiền?

Bà Diễm Thanh sợ mình lại một lần nữa nói hớ nên trả lời lấp lửng.

- Thì bác ãoán thế mà.

Cẩm Chí nhú mày:

- ãoán! Sao trùng khớp vậy?

- Phải không? Bác biết là con rất cần tiền, bởi vì con phải chi phí cho việc ăn ở, họ chảnh.

- Lúc này con không chịu nhận tiền thì còn chờ ãến bao giờ nữa? Cẩm Chi khẳng khái:

- Thừa bác, thật sự cháu rất cần tiền.

- Nhưng không vì thế mà cháu bán rẻ con người mình. Cháu sẽ tìm cách xoay xở.

- Bằng cách nào?

- Cháu không biết. Hiện tại cháu rối trí lắm, chưa biết tính sao cả. Bà Diễm Thanh cố thuyết phục:

- Con ãừng vì chút thái mà bỏ qua một cơ hội hiếm có. Con cứ nhận con không nói, bác không nói, ai biết chuyện ãó mà con sợ.

- Những việc làm mờ ám của mình làm tuy không ai biết, nhưng mình làm sao tránh ãược với lương tâm của chính mình ãược hờ bác?

Bà Diễm Thanh mỉm môi:

- Con nói thế là sao? ý muốn mai mỉa ai thế?

- Con chỉ nói lý lẽ thôi, không hề có ý xúc xiểm ai cả.

- Nhưng bác nghe trong giọng nói của con có một hàm ý sâu sa hơn, không ãơn giản như những gì con nói.

- Nếu bác cảm thấy thế thì cháu xin lỗi bác.
 - Không cần phải xin lỗi bác, bác chỉ cần con nhận tiền và thực hiện một điều bác yêu cầu thôi.
 - Cháu đã trả lời bác rồi, cháu không thể nhận.
 Bà Diễm Thanh gay gắt;
 - Đến lúc này mà cô vẫn gàn bướng thế sao?
 Cẩm Chi gằn giọng:
 - Bác nói thế là sao? Lúc này là thế nào?
 - Chẳng lẽ bác biết chuyện gì về cháu.
 Bà Diễm Thanh nạt ngang:
 - Tôi không biết.
 - Bác làm cháu cảm thấy nghi ngờ rồi đó.
 Bà Diễm Thanh lo ngại:
 - Nghi ngờ gì mà quyền của cô. Còn tôi, tôi không biết gì cả.
 Sự việc mới vừa xảy ra tối nay sáng sớm bác đã đến đây gợi ý chuyện tiền bạc với cháu.
 - Bác làm cháu không thể không nghi ngờ. Bà Diễm Thanh tức giận:
 - Nè! Cô đừng có ngậm máu mà phun người nghe. Tôi không biết gì cả.
 - Cháu có nói là chuyện gì đâu mà bác vội vã như thế?
 - Thôi, tôi không nói chuyện với một người không thức thời như cô. Một ngày đó, cô sẽ hối hận, chừng đó khi cần rồi thì tìm tôi, tôi không giúp chừng có mà oán trách nhé!
 - Cháu tuy ệt đối không oán trách gì bác.
 - Nhưng cháu xin bác một điều...
 Mắt bà Diễm Thanh sáng lên:
 - Điều gì? Con cứ nói, bác sẵn lòng làm bất cứ điều gì con yêu cầu.
 - Bác hãy để cho con được yên.
 Bà Diễm Thanh xụ mặt:
 - Vậy ra trong đầu cô, tôi là kẻ quấy rối.
 - Cháu không nói thế nhưng cháu đang rối rắm, khổ sở Lắm không còn đầu óc đâu mà tính toán nữa.
 Bà Diễm Thanh nguýt dài:
 - Đồ quân tử dỏm. Nghèo mát mà làm sao.
 Để coi còn kéo dài bao lâu nữa. Tôi cũng cố giương mắt lên mà đợi.
 - Bà Diễm Thanh nói một hơi rồi ra về. Cẩm Chi lại nằm xuống giường nghĩ đến cảnh chiều nay phải trả lời thế nào với bà Mai Phương.
 Tuy Hoàng Quân có hứa sẽ nói đỡ cho cô. Nhưng cô tránh làm sao khỏi bị nghi ngờ và phần bồi thường, cô làm sao mà eo đây!
 Ngồi ngang trăm mối, Cẩm Chi cứ nằm thế cho đến khi nắng mai chói chang, lọt vào mắt. Cố khép cửa sổ lại, những luồng muỗi giờ vẫn rục rờ, khoe sắc. Nhưng cô không làm sao mà cảm nhận được lòng cô đang rối bời, ấu lo.

PHẦN 10

B

à Mai Phương nhăn mặt khi nghe Hoàng Quân và Cẩm Chi trình bày sự việc xảy ra Với Vẻ hoài nghi:
 - Chị Mai Phương! Chị tin em đi. Em không hề gạt chị đâu. Đó là sự thật.
 - Tin rồi sao? Mà không tin rồi sao? Tôi cũng đâu có thể giúp gì cho em được.
 - Có chứ. Chị có thể cho em khất nợ một thời gian. Em sẽ làm trừ cho chị mà.
 - Cẩm Chi! Dù chị rất nể Hoàng Quân, chị trọng dụng em là vì lý do Hoàng Quân giới thiệu đến. Nhưng không vì thế mà chị phải làm thiệt thòi cho nhà hàng được.
 - Như vậy em phải làm sao?

- Vì tình nghĩa với Hoàng Quân, chị không truy tố em nhưng trong vòng một tuần lễ em phải bồi hoàn lại đủ số tiền đó. Và em không cần phải đến đây làm việc nữa.

Cầm Chi hoảng hốt:

- Chị...

Bà Mai Phương đưa tay:

- Không cần phải nói nhịu. Nể tình Hoàng Quân, tôi giải quyết thế là tốt rồi.

Hoàng Quân gật đầu chào:

- Cám ơn chị Phương. Chúng tôi sẽ nhanh chóng giải quyết cho chị không để cho chị chịu thiệt thòi đâu. Chúng ta về Cẩm Chi.

Cầm Chi không biết nói sao đành phải chào bà Mai Phương ra về. Bà Mai Phương không quên nhắc nhở:

- Đó là số vốn mà nhà hàng cần phải có.
- Em cố gắng giải quyết cho chị càng sớm càng tốt
- Dạ, em biết rồi chị.

Cầm Chi đi bên Hoàng Quân với đầu óc rối bời:

- Làm sao đây? Làm sao trong vòng một tuần lễ mình có thể lo được số tiền lớn như thế. Nếu không trả được số tiền này bà Mai Phương sẽ không để yên cho mình đâu. Đúng là trời già khéo trớ trêu, cứ khiến xua cho tai họa đổ xuống đầu mình mãi.

Sợ Cẩm Chi quá lo lắng sẽ ảnh hưởng lớn đến tinh thần học tập, Hoàng Quân động viên:

Cầm Chi! Mọi việc em để anh lo, em chỉ cần chuyên tâm học hành. Muốn làm thêm, anh sẽ nua cho em một cái máy may, ngoài giờ học em ở nhà may gia công cho cơ sở không cần phải bỏn bả ngoài đời nữa.

Rồi anh tự vỗ đầu bóp trán tự trách mình:

- Sao lúc trước anh không nghĩ đến chuyện này, lại để em đi làm ở đây chứ. Em quá ngây thơ với cuộc đời đâu thích hợp với những nơi bon chen đầy lừa lọc như thế.
 - Em cám ơn anh đã nghĩ cách giúp em nhưng em đã nói rồi trong thời gian chúng ta tìm hiểu nhau em không nhận của anh biết em thứ gì cả.
 - Cẩm Chi? Em đừng gàn bướng nữa có được không?
- Em không phải gàn bướng đâu Hoàng Quân. Sỡ dĩ em hành động như vậy là vì em yêu anh.
- Em yêu anh mà lại không nhận ở anh một sự lo lắng giúp đỡ nào? Như vậy anh là một kẻ chẳng ra gì khi cứ trơ mắt đứng nhìn người yêu trong đau khổ. Như thế thì đâu còn ý nghĩa của tình yêu nữa. Em nghĩ lại đi Cẩm Chi.
 - Em đã nghĩ rồi mà còn nghĩ rất kỹ nữa.
 - Mọi người kể cả gia đình anh đều nghĩ rằng em yêu anh là vì anh giàu, em cần bám víu theo anh để sống và để học. Em muốn chứng minh cho mọi người thấy là em yêu anh là vì anh là một Hoàng Quân chân tình.

Hoàng Quân lắc đầu:

- Anh đành Phải chịu thua em, nhưng em sẽ làm gì để giải quyết vấn đề này.
- Em chưa biết nữa nhưng rồi em sẽ có cách.

- Em không được làm điều gì nông nổi, đừng khiến anh phải ân hận suốt cả cuộc đời nghe.

Cầm Chi mỉm cười:

- Yên tâm đi Hoàng Quân. Dù giải quyết bằng cách nào em cũng phải bàn bạc với anh, cũng phải trong sáng rõ ràng.

Có một điều em cần nhớ là anh luôn sẵn sàng bảo vệ và ủng hộ em.

- Em cám ơn anh rất nhiều Hoàng Quân.

- Anh đâu cần em cám ơn, anh chỉ cần em nhận sự quan tâm lo lắng của anh thôi.

- Chẳng phải là em đã và đang tiếp nhận hay sao?

- Nhưng...

Cầm Chi đưa tay chặn môi Hoàng Quân lại:

- Đừng anh, đừng vì chuyện ấy mà tranh cãi mãi. Mình hãy nói chuyện gì vui vẻ trong đêm nay. Để rồi sáng mai, chúng ta còn phải đấu tranh vì cuộc sống, phải đối đầu với những tai họa mà cuộc sống mang lại cho chúng ta.

- Cẩm Chi! Em là một người con gái kiêu. Đừng ở đó mà tán dương em. Biết đâu ngày mai này em sẽ không đủ sức chống chọi với bao áp lực của người đời. Bất cứ hoàn cảnh nào em hãy cho anh cùng chia sẻ. Đừng chiến đấu một mình mà bỏ anh tội nghiệp anh lắm.

Cẩm Chi hỏi bằng quơ:

- Tại sao anh lại yêu em chi để rồi cùng khổ cùng em? Nếu anh yêu Thư Kỳ hay là một người nào khác thì tình yêu và cuộc sống của cả hai sẽ bình lặng, không đầy sóng gió như em.

- Cẩm Chi! Anh cấm em nói thế.

- Em chỉ cho thấy thực tế mà thôi. Anh cũng cần phải suy tính lại.

- Em cho anh là hạng người nào chứ? Anh cũng như em, anh yêu em là vì em là một Cẩm Chi. Anh yêu em là vì con tim anh thoi thốc.

- Anh phải làm theo sự điều khiển của nó chứ không cần phải suy tính gì khác hơn cả. Em nói thế là em quá xem thường anh rồi.

Thấy Hoàng Quân giận, Cẩm Chi vuốt ve:

- Thôi mà, em chỉ nói lỡ thế thôi, sao cứ giận em hoài. Em xin lỗi mà.

- Từ bây giờ về sau nếu em còn nói thế anh sẽ giận em, sẽ...

- Sẽ sao nè?

- Sẽ đi thật xa không về đây nữa.

- Thì anh cứ đi đi, em đâu ngăn cản.

- Em vô tình với anh thế sao?

Nghe giọng dỗi hờn của Hoàng Quân Cẩm Chi càng yêu thêm:

- Em vô tình như thế đó. Anh cần gì phải vương *bận*. Nhưng em nhắc cho anh nhớ một.

- Điều gì?

- Dù anh đi đâu cùng trời cuối đất em quét cũng đi tìm.

Nghe câu nói mát lòng mát dạ của người yêu, Hoàng Quân nắm chặt tay Cẩm Chi thủ Cẩm Chi! Dù góc biển hay chân trời mình cũng sẽ cùng nhau đi hết đoạn đường đời.

Cẩm Chi nép vào lòng người yêu như tìm chút hơi ấm nồng nàn của tình yêu. Ngọn gió đêm từ dòng sông thổi vào thành phố như xua tan đi bao bụi bặm của cuộc đời.

Họ tạm quên tất cả những âu lo muộn phiền của cuộc sống. Họ đi bên nhau giữa lòng thành phố Hương nồng nao đứng đón Cẩm Chi ngoài cổng trường. Hôm qua Cẩm Chi nghỉ học mà không báo lý do. Buổi tối, Dạ Hương có đến nhà tìm nhưng không gặp Cẩm Chi. Mấy tháng nay Cẩm Chi đi làm, cô không nói với Dạ Hương vì sợ Dạ Hương lo lắng.

Cẩm Chi ôm cặp đến cổng trường với gương mặt bơ phờ, hốc hác. Dạ Hương chạy lại:

- Cẩm Chi sao hôm qua bạn nghỉ học?

Cẩm Chi nhìn Dạ Hương. Dòng nước mắt chảy dài trên má. Không muốn Hoàng Quân bận tâm lo lắng nhiều về mình, cô tỏ ra rất kiên cường nhưng thật ra Cẩm Chi vẫn là một cô gái yếu đuối.

Dạ Hương hốt hoảng:

- Có việc gì vậy Cẩm Chi?

- Biết Dạ Hương là người bộc trực chân thành, Cẩm Chi không ngần ngại thổ lộ:

- Mình xin lỗi, vì mình đã giấu Dạ Cẩm Chi giấu Dạ Hương việc gì?

- Mấy tháng nay Cẩm Chi đi làm đêm ở một nhà hàng.

Dạ Hương kêu lên:

- Trời ơi! Tại sao lại đi làm chuyện đó?

Biết Dạ Hương hiểu lầm mình đi làm tiếp viên, Cẩm Chi đính chính:

- Không phải. Hương hiểu lầm rồi.

- Vậy Cẩm Chi đến đó làm gì?

- Mình chỉ đến thay mặt bà chủ kiểm hóa đơn và thu tiền thôi. Dạ Hương thở phào:

- Như vậy là làm quản lý.
- Không hẳn là thế.
- Thế cũng tất, vậy có gì đâu mà Cẩm Chi khóc?
- Hôm qua vì tủ sắt không mở được do mất chìa khóa, Cẩm Chi ôm số tiền gần ba chục triệu về nhà dọn đường bị kẻ cướp giật mất.

- Trời ơi! Cẩm Chi có sao không?

Cẩm Chi khóc meo meo:

- Cẩm Chi không sao. Nhưng số tiền ấy, đã bị giật mất. Bà chủ bắt buộc phải đền lại trong một tuần nếu không bà sẽ truy tố mình ra pháp luật.
- Trời ơi! Sao bà ta ác quá vậy? Người ta gặp nạn mà.
- Cũng không thể trách bà ta được. Đó là tiền vốn hằng ngày của nhà hàng mà.
- Bà ta cố tình làm khó thôi, chứ giàu như thế vài chục triệu mà cố thối vào đâu.

- Nhưng mình gây hậu quả mình phải gánh chịu thôi.

- Bây giờ Cẩm Chi liệu thế nào?

Cẩm Chi lắc đầu:

- Cẩm Chi không bi ết. Chục là Chi phải nghỉ học quá. Dạ Hương hốt hoảng:
- Không được. Từ từ chúng ta sẽ tính.
- Nếu Cẩm Chi bỏ học là tự hủy diệt tiền đồ của mình đó.
- Biết thế nhưng Cẩm Chi không biết làm sao. Dạ Hương reo lên:
- Hay là mình nhờ anh Hoàng Quân đi. Cẩm Chi lắc đầu:
- Không. Mình không muốn mọi người và gia đình anh ấy nghĩ rằng mình lợi dụng.

Dạ Hương gật gù:

- Thế cũng phải. Vậy Cẩm Chi đến nhờ ba Cẩm Chi.
- Cũng không được. Mới sáng qua bà Diễm Thanh có đến tam Cẩm Chi.
- Để làm gì?
- Bà đề nghị cho Cẩm Chi năm mươi triệu.
- Điều kiện của bà ta như thế nào?
- Yêu cầu mình dứt khoát, rời bỏ Hoàng Quân nhường tình duyên lại cho Thư Kỳ.
- Bị ối! Thật bị ối! Bộ ý có tiền là có thể mua duyên mua nợ được sao?
- Chúng ta không thể trách bà ta được.
- Lòng làm mẹ mà. Chẳng qua bà ta quá thương con mà thôi.

Dạ Hương thở dài:

- Cách này không được, cách kia không được Chúng ta biết làm sao?
- Cẩm Chi cũng rối quá.
- Dạ Hương bước đi bước lui trước cồng đến nỗi Cẩm Chi phải kêu lên:
- Dạ Hương đứng yên một chỗ có được không? Cứ đi tới đi lui như thế làm Cẩm Chi chóng mặt quá.

Dạ Hương đang suy nghĩ mà. Căng thẳng quá thì làm sao, có một hành động nào để giải tỏa mới được chứ.

Cẩm Chi không biết nói sao, đành đứng lặng yên cho Dạ Hương đi nhanh như chong chóng xoay.

- Có rồi? Có rồi!

Cẩm Chi chạy đến:

- Cách nào? Nói mau đi!
- Từ từ đã. Mình đang mệt quá.

Thở đều đi rồi nói cho mình nghe mau Dạ Hương vừa thở vừa nói:

Nhà trường có phát động chương trình cho sinh viên nghèo học giỏi vay vốn của hội bảo trợ sinh viên đầu tư.

- Có chuyện đó hả?

- Ừ! Chúng ta đều là sinh viên giỏi lại nằm trong vùng ưu tiên nên chúng ta đều có thể vay được.

- Nhưng Dạ Hương đâu có thể vì mình mà chịu thiệt thòi.
Thiệt thòi cái gì? Mình chỉ có cái danh, còn vốn thì sau này Cẩm Chi phải trả, cũng đâu có giúp gì được cho Cẩm Chi.

- Dù biết rằng thế nhưng cũng thật là hiếm có được người bạn tốt như vậy.
- Nếu biết rằng đây là người tốt thì sau này nhớ phục vụ tốt cho người bạn này là được rồi.
Cẩm Chi như tháo được nút thắt trong lòng, cô lại vui vẻ:
- Được rồi, được rồi. Sau này bao nhiêu ô mai, xí muội, mình đều dành cho Dạ Hương cả.
- Nhớ giữ lời nhé.

Dạ Hương đưa tay ngoéo tay Cẩm Chi thay lời ước hẹn. Tiếng chuông reo báo hiệu giờ học đã đến. Dạ Hương kéo tay Cẩm Chi:

Vào học mau để tránh bị ghi tên thì không làm được sinh viên giỏi không được vay vốn thì hết cách đó.

Cẩm Chi cũng chạy nhanh chân theo Dạ Hương vào lớp. Dù chưa biết kết quả thế nào nhưng trong lòng cô cũng dấy lên bao niềm tin và hy vọng.

Nhờ sự giúp đỡ tận tình của ban giám hiệu nhà trường và hội bảo trợ sinh

viên nghèo Cẩm Chi và Dạ Hương nhanh chóng hoàn thành hồ sơ vay vốn. Ngày hôm nay là ngày hai cô nhận được tiền và cũng là ngày ước hẹn trả nợ cho bà Mai Phương.

Dạ Hương reo vui:

- Mỗi đứa được mười lăm triệu cả hai vừa đủ ba mươi. Như vậy là tất rồi. Cẩm Chi xúc động cầm tay Dạ Hương:

- Cám ơn? Cám ơn Dạ Hương.

Dạ Hương ngoẹo đầu qua vai Cẩm Chi làm một cử chỉ thân mật:

- Khách sáo quá. Còn không mau đi trả nợ đi. Lần này nhớ cẩn thận không có lần sau đâu nhé. Mình phải về ký túc xá ngay, để tránh giờ Giải bị kỷ luật đó. Mới vừa vay vốn để đi học mà lại đi đến khuya thì không nên. Mình biết mà.

- Mình không dám làm phiền bạn nhiều thế đâu. Mình hứa mình sẽ đi sớm về sớm, không để thất bại đâu.

- Chúc tốt đẹp nghe.

- Cả hai chia tay nhau, Cẩm Chi đem số tiền cất vào chiếc cặp của mình ôm chặt trên ngực. Lần này cô không đi xe đạp mà vẫy chiếc taxi đến ngay nhà hàng của bà Mai Bà Mai Phương đã có mặt sẵn ở nhà hàng.

Thấy cô bước vào, bà hỏi ngay:

- Cô em, thế nào? Đã cõ tiền đầy đủ cho tôi chứ?

Cẩm Chi trả lời:

- Vâng! Tôi đã đem đến đầy đủ.

- Tốt! Tôi biết là em sẽ có mà. Người yêu của con nhà giàu có khác.

- Xin chị đừng hiểu lầm. Số tiền này hoàn toàn không dính dáng gì đến anh Hoàng Quân cả.

- Có gì mà phải ngại ở đời ai cũng thế cả "Phận cát đằng núp bóng tùng quân" mà.

- Em thì không phải thế. Em và anh ấy chưa là gì của nhau, em không hề nhận của anh ấy một đồng.

- Vậy thì em lấy tiền đâu mà trả cho chị?

- Em vay của hội bảo trợ sinh viên nghèo.

Bà Mai Phương tròn mắt:

- Vay?

- Dạ!

- Vậy em lấy gì để trả?

- Em sẽ trả cho chị tổng cộng là hai mươi tám triệu ba trăm ngàn. Số tiền còn lại em sẽ mua một chiếc máy may để may gia công hầu kiếm tiền mà trả lại.

Bà Mai Phương lắc đầu:

- Lâu lắm em ơi. Chị có một cách, chị sẽ giúp em.

- Bằng cách nào?

- Ban ngày em có thể đi học, nhưng tối em có thể đi làm tiếp viên rất là nhiều tiền.

- Số nợ này em sẽ trả rất nhanh.

- Cẩm Chi hết hoảng:

- Chị! Xin chị đừng nói nữa, em sợ lắm.

- Đừng nói thì đừng nói.

- Thôi, em về.

- Ừ, em về, chị đi làm công việc của mình nữa.

- Cảm ơn chị đã giúp đỡ em trong thời gian qua.

- Có gì đâu.

- Cẩm Chi từ giã bà Mai Phương rồi bước ra phòng bà ra ngoài nhà hàng. Cô đi thơ thẩn qua các dãy nhà nấm. Những tiếng ly chạm nhau những tiếng cười nói vang lên.

Cẩm Chi bỗng dừng lại tai lắng nghe. Có một giọng nói thật quen thuộc vang lên:

- Chúc mừng Chúc mừng sự thành công của chúng ta.

Có hai tiếng cười vang:

- Cảm ơn! Cảm ơn cô đã giúp cho chúng tôi có một số tiền đón như thế. Thật là gọn, đẹp.

- Tôi không giúp cho các anh, tôi chỉ muốn trả thù riêng, tôi muốn nó phải lao đao, vất vả vì đã dám cướp đoạt tình yêu của tôi.

- Thư Kỳ! - Cẩm Chi suýt kêu lên.

- Phái. Người đó chính là Thư Kỳ. Chính vì không được yêu hóa hận đã bày kế hãm hại cô. Hèn gì mà tối hôm đó mới vừa xảy ra vụ cướp sáng hôm sau bà Diễm Thanh đã dần đặt vấn đề, còn nói là biết cô rất cần tiền.

Thắc mắc của cô đã được giải đáp. Cô muốn bước vào vạch mặt Thư Kỳ ra nhưng cô lại nghĩ:

- Chỉ là vì tiền thôi mà. Có gì đâu. Trong cuộc đời mình hy vọng mình sẽ tạo ra số tiền đó. Coi như mình đã trả nợ cho Thư Kỳ vậy.

Cẩm Chi toan bước đi thì bên trong chòi nấm lại vang lên tiếng cười nham nhở của hai tên thanh niên:

- Uống! Uống nữa đi! Đừng sợ. Nếu cô em say rồi thì các anh đây sẽ làm tên nô lệ mà phục vụ cho cô em.

Giọng Thư Kỳ lè nhè:

- Thật không?

- Thật.

- Máy anh thấy tôi có đẹp không?

- Đẹp Đẹp lắm!

- Máy anh thấy tôi có dễ thương lắm hay không? Máy tiếng cười hô hố vang lên:

- Dễ thương. Dễ thương lắm. Tiếng Thư Kỳ khóc nức nở:

- Vậy mà người ta chê tôi, xa lánh tôi, không yêu tôi.

- Ôi, tội nghiệp quá. Máy anh đây sẽ không để em thiệt thòi đâu. Máy anh sẽ yêu em mà.

- Máy anh hả?

- Ôi! Máy anh sẽ yêu mà.

Thư Kỳ quơ tay làm rơi mấy cái chén đĩa xuống nền gạch vỡ toang. Miếng vỡ tung tóe.

- Không được. Không được. Tôi không yêu máy anh. Tôi chỉ yêu Hoàng Quân mà thôi.

- Không yêu thì rồi sẽ yêu mà.

Cẩm Chi định bước đi mặc kệ Thư Kỳ, nhaoang cô lại nghĩ:

- Tuy Thư Kỳ hãm hại mình nhưng dù sao Thư Kỳ với cô cũng là chị em. Mình không thể để cho Thư Kỳ trong tình trạng say khướt đi chung với hai người lạ. Chưa biết cả hai là người xấu hay tốt. Phải đưa Thư Kỳ về không thể bỏ Thư Kỳ như thế được.

Cẩm Chi bước vào:

- Thư Kỳ! Tôi đưa Thư Kỳ về.

- Dù Thư Kỳ say mềm nhưng cô vẫn nhận ra Cẩm Chi. Thư Kỳ hất tay.

- Mặc tôi! Không cần mấy người lo!

Cầm Chi kiên nhẫn:

- Thư Kỳ! Thư Kỳ say rồi. Để tôi đưa Thư Kỳ về.

- Ai bảo là tôi say? Tôi không say, tôi vẫn tỉnh táo để biết rằng mẹ con chị đã cướp giật tình yêu của mẹ con tôi.

Hai tên đàn ông can thiệp:

- Cô kia! Cô có nghe không? Cô ấy bảo là không cần. Cô đi ngay!

Cầm Chi nhận ra hai tên này là hai người đã giật túi xách của cô hôm nọ. Nếu cô làm lớn chuyện thì sẽ liên lụy Thư Kỳ. Bởi vì chính Thư Kỳ mới là kẻ chủ mưu.

- Thư Kỳ! Thư Kỳ nạt ngang:

- Đừng gọi tên tôi. Hãy về đi. Nếu không muốn xấu hổ thì hãy đi về đi. Nếu không đừng trách tôi nhé.

Hai tên kia hòa theo:

- Về đi! Bộ không biết xấu hổ sao? Đừng có mặt dày như vậy. Cầm Chi không biết nói sao, đành phải quay ra ngoài

- Thôi thì cũng đành vậy thôi. Sau này nếu Thư Kỳ có xảy ra điều gì mình cũng không phải ân hận vì mình đã cố hết sức rồi.

- Nghĩ thế, Cầm Chi định bụng đi về nhà.

Cô bỗng thấy hai tên đàn ông kia đang dìu Thư Kỳ ra khỏi nhà hàng. Cả ba cùng vẫy một chiếc taxi.

Cầm Chi hết hoảng gọi chiếc taxi khác đuổi theo:

- Anh bám theo chiếc taxi trước mặt giùm tôi.

- Vâng!

Người tài xếhubiết nhiệm vụ của mình, anh không hỏi gì cứ lẳng lặng lái xe bám theo mục tiêu trước mặt.

Chiếc xe phía trước cứ chạy qua hai ba con đường rồi dừng lại trước con hẻm vắng.

Hái tên đàn ông dìu Thư Kỳ bước đi. Dù say nhưng Thư Kỳ vẫn nhận biết đây không phải là đường của nhà mình. Cô vùng vẫy:

- Mấy anh đâu tôi đi đâu đây?

- Thì đưa em về nhà.

- Đây không phải là nhà tôi ở.

- Thì đây là nhà của anh.

- Không. Tôi không đi. Tôi không đi.

- Thư Kỳ cố vùng vẫy nhưng vẫn không làm sao thoát khỏi bốn cánh tay của hai gã ấy.

- Không đi cũng không được. Thôi thì vui chơi với tụi anh đêm nay đi, tụi anh hứa là không để em thất vọng đâu.

- Không. Tôi không phải thế.

Hai gã đàn ông bắt chặt miệng Thư Kỳ lại rồi lôi cô vào một ngôi nhà trong hẻm.

Cầm Chi đi theo phía sau nhưng đến đoạn đường này thì chiếc xe taxi của cô bị xẹp lốp phải dừng lại. Sợ mất dấu Thư Kỳ, cô bỏ ngay một số tiền trên xe lôi ôm chiếc cặp chạy theo Thư Kỳ.

Chiếc taxi sau khi đưa khách xong đã chạy mất. Cầm Chi không biết họ dừng lại ở đâu.

Cô cứ chạy mong tìm ra dấu Thư Kỳ. Chợt Cầm Chi vấp phải vật gì, cô té chúi nhủi trên đường. Nhấn mặt vì đau, Cầm Chi cố ngồi dậy, cô phát hiện ra chiếc giày của Thư Kỳ.

Cô nhìn quanh, một chiếc giày nữa nằm trên đường vào con hẻm tối.

Không sợ nguy hiểm, cô lao vào con hẻm mong cứu Thư Kỳ. Trong hẻm tối, vài ba ngôi nhà nằm rải rác trong khu vườn lớn. Cầm Chi kêu thầm:

- Chết rồi! Biết nhà nào mà vào. Mình lại không có điện thoại làm sao mà báo công an trợ giúp được. Đến lúc này cô mới thấy sự cần thiết của chiếc điện thoại di động.

Trong giây phút này Cầm Chi thấy mình cần sáng suốt mà cứu giúp Thư Kỳ. Cầm Chi lảng tai nghe mọi tiếng động để định hướng.

Theo giác quan Cẩm Chi thấy càn nhà trước mặt có nhiều nghi vấn. Cô lần bước đến bên vách lồng nghe. Bên trong có tiếng rì rầm:

- Mày tính sao?

- Thì thịt nó chứ sao?

- Nó là con nhả đằng hoàng mà.

- Thế mới thú. Tao chán lắm mấy con nhỏ bụi đời dơ dáy lắm rồi. Con nhỏ này thiệt là thơm và non. Chắc là ngon lắm.

Cẩm Chi nghe tiếng ú ớ vang lên. Cô đoán là Thư Kỳ đã bị không chế nên không la cầu cứu được. Cô tông cửa vào la lên:

- Không được... Không được đụng đến Thư Kỳ!

Cầ hai tên giật mình quay lại:

- Sao mày vào đây?

- Tôi đến đây để đưa Thư Kỳ về. Các anh thông cảm cho tôi đưa Thư Kỳ về nghe.

- Đâu có được cô em.

- Tại sao?

- Còn mồi đã vào tay các anh rồi, các anh đâu có dễ dàng để mất như vậy.

- Các anh có biết làm như bầy là phạm pháp hay sao?

Hai gã cười hô hố:

- Phạm pháp hả? Cô em ơi! Mấy tụi anh đây đã từng phạm pháp hàng trăm lần rồi, có sao đâu.

- Nh ưng lần này các anh hãy nể mặt ba tôi mà cho tôi đưa Thư Kỳ về đi.

- Ba cô là ai?

- Là bác sĩ Phú Tân!

Cẩm Chi định dùng tên ông để cho hai gã kia biết tiếng ông mà nể mặt tha cho Thư Kỳ. Nhưng hai gã vẫn trơ trơ:

- Bác sĩ Phú Tân thì đã sao nào? Ngay đến công an tụi này còn chưa nể huống hồ gì là bác sĩ.

- Vậy phải làm sao các anh mới chịu buông tha cho Thư Kỳ?

Thấy cô em nhiệt tình như thế, tụi anh đây cũng thương tình. Được rồi, tụi anh bằng lòng để cô này ra về.

Cẩm Chi mừng rỡ:

- Cám ơn mấy anh. Thư Kỳ! Về đi Thư Kỳ.

Thư Kỳ ú ớ không la được, cô nhìn Cẩm Chi như van lơn. Cẩm Chi đưa tay định rút chiếc khăn trong miệng Thư Kỳ thì hai tay cô đã bị trói chặt.

- Không được!

Một gã lên tiếng. Cẩm Chi hỏi lại:

- Mấy anh muốn gì?

- Muốn cô em ở lại.

- Tôi ở lại?

- Phải. Nhìn cô em có lẽ còn tươi mát hơn con nhỏ say mềm này. Các anh cho em ân huệ được ở lại. Còn nhỏ này cứ ra về nhưng không được cởi trói và rút khăn trong miệng ra để đề phòng nó la.

- Tôi xin mấy anh tha cho hai chúng tôi.

- Không được. Em yên tâm ở lại với tụi anh. Tụi anh nhẹ nhàng lắm, không dám em hoảng sợ đâu.

Cẩm Chi hoảng hốt:

- Không Tôi không thể thế đâu.

- Nếu em không chịu thì con nhỏ kia cũng phải chịu luồn với em. Tụi anh mơn đưa một em thích thú hơn nhiều.

Không! Tôi sẽ la lên. Các anh sẽ không hành động xấu xa được đâu.

Cô em nhìn xem ở đây đã xa thành phố. Nhà cửa thừa thớt, có la cũng chẳng ai nghe. Mà có nghe cũng chẳng ai dám tới.

- Quy ết định đi. Tụi này không có thời giờ đâu nhé.

Cầm Chi suy nghĩ nhanh:

- Nếu mình không quyết định nhanh thì cả hai sẽ cùng gánh chịu đau khổ. Thôi thì, coi như mình đã trả nợ cho Thư Kỳ.

- Thư Kỳ! Chạy nhanh đi!

Trước biến cố hình như Thư Kỳ đã tỉnh rượu. Cô lắc đầu ứ ứ. Cầm Chi thúc giục.

- Chạy nhanh đi. Tôi sẽ tìm cách thoát sau mà.

Cầm Chi không đợi Thư Kỳ bằng lòng Cô xô Thư Kỳ ra cửa:

- Chạy ra lộ nhanh lên!

Thư Kỳ tay bị trói, miệng bị bịt chặt lao đảo chạy trong bóng đêm. Mấy lần té nhào rồi lại đứng lên. Cô cố chạy tìm người cầu cứu.

Cầm Chi nhìn hai con quỷ râu xanh đang từ từ tấn công mình.

- Các anh định làm gì tôi?

- Cô em, ngoan ngoãn đi nào!

Hai gã đàn ông cùng tấn công Cầm Chi.

Một gã vứt tung chiếc áo Cầm Chi đang mặc. Một gã hôn lia lịa trên mặt cô, hơi thở nặc nồng mùi rượu. Cầm Chi vùng vẫy chống cự.

Cô mím chặt răng cắn vào cổ hắn. Gã bị cắn đau đón giãy giụa. Gã kia cứu nguy cho đồng bọn. Hắn bóp miệng Cầm Chi để cô nhả ra. Gã bị cắn đau đón điên tiết:

- Con khốn nạn kia! Mấy dám cắn ông hả?

Gã vừa nói vừa tát Vào mặt cầm Chi liên tục Cầm Chi cắn răng cố chịu những cái tát đau như trời giáng của gã.

Gã kia cũng rì rầm mắng chửi:

- Để ông dạy cho mày biết điều nhé.

Gã lom khom định giật tung mảnh vải cuối cùng trên người Cầm Chi. Cầm Chi cố lấy hết sức mình đập vào hạ bộ của hắn. Bất ngờ trước cú đòn của Cầm Chi, gã ôm lấy phần dưới kêu đau đớn.

- Chết tôi rồi! Con khốn nạn!

Oà kia cũng tức giận:

- Ông cho mày chết.

Gã vừa nói vừa đánh túi bụi vào người Cầm Chi. Cầm Chi mới còn nghe đau, sau cùng cô không còn nghe thấy gì nữa, mặc dù tiếng hét thật lớn vang lên:

- Buông cô ấy ra!

Gã đàn ông bặm môi tức giận:

- Mày là ai? Giang hồ xứ nào mà dám xen vào chuyện của mấy ông?

- Hoàng Quân! phả tiếng hét ấy là của Hoàng Quân. Anh vừa đến kịp để cứu nguy cho Cầm Chi. Không cần giải thích Hoàng Quân phỏng đến cho gã kia mấy cú đấm như trời giáng. Gã kia gượng đau định tiếp tay cho đồng bọn thì một tiếng nói khác đồng dạng vang lên:

- Đứng im! Các anh đã bị bắt! Những ánh đèn pin quét lên, những cái còng tay khóa chặt vào tay các tên tội phạm.

Hoàng Quân cởi vội chiếc áo trên người anh, quấn chặt người yêu để truyền hơi ấm cho cô.

Tiếng anh tha thiết gọi:

- Cầm Chi? Cầm Chi? Tỉnh lại đi em.

Một chiến sĩ công an thúc giục:

- Đưa cô ấy đi cấp cứu ngay. Xe chúng tôi đang ở ngoài. Anh nhanh lên đi.

Hoàng Quân bồng Cầm Chi chạy nhanh ra lộ. Chiếc xe của các chiến sĩ công an đã sẵn sàng đưa người bị nạn đi. Thư Kỳ khóc nức nở:

- Cầm Chi! Cầm Chi! Chị tỉnh lại đi.

Nếu chị có bề gì thì em ân hận suốt đời. Hoàng Quân không nỡ trách Thư Kỳ. Dù sao thì việc này cũng không để lại hậu quả nhiều cho Cầm Chi. Một chút lương tâm trời dặt trong lòng Thư Kỳ.

Kỳ đã giúp Cẩm Chi thoát nạn. Khi Hoàng Quân đến nhà hàng tìm Cẩm Chi thì thấy cô trèo lên taxi, anh vội đuổi theo nhưng không kịp. Đến khi bắt gặp chiếc taxi bị nằm đường, người tài xế đã chỉ cho anh Cẩm Chi chạy về phía trước. Anh đuổi theo lay hoay tìm kiếm thì gặp Thư Kỳ tay bị trói miệng cô bị nhét khăn. Anh hỏi vội cô:

- Cẩm Chi đâu?

- Anh mau vào trong hẻm này cứu Cẩm Chi mau kéo không kịp.

- Cẩm Chi thế nào?

- Đang bị hai tên côn đồ hành hung ở trong đó nhanh lên.

Hoàng Quân bình tĩnh lấy điện thoại bấm số nhờ công an trợ giúp. Anh nói rõ địa điểm rồi chạy nhanh vào cứu Cẩm Chi.

Thư Kỳ vẫn ôm chặt Cẩm Chi khóc nức nở.

- Chị Cẩm Chi ơi! Tỉnh lại đi. Chị hãy tha thứ cho em, Cẩm Chi ơi! Hoàng Quân trấn an Thư Kỳ:

- Thư Kỳ! Cẩm Chi sẽ không sao đâu.

- Em bình tĩnh lại đi. Thư Kỳ vẫn khóc nức nở:

- Hoàng Quân ơi! Nếu Cẩm Chi có mệnh hệ nào, em sẽ ân hận suốt đời. Em là một con người vô cùng tồi tệ.

- Thư Kỳ! Ai cũng có lầm lỗi. Điều quan trọng là mình biết sửa chữa lỗi lầm của mình Thư Kỳ à. Cẩm Chi đã được đưa vào phòng cấp cứu. Ông Phú Tân nén xúc động đem chuyên môn của mình cứu chữa cho đứa con gái thân yêu.

- Cẩm Chi! Cẩm Chi ơi! Hãy tha lỗi cho Thư Kỳ nghe.

Cẩm Chi đã tỉnh, gương mặt nhiều vết bầm, môi sưng vù nhưng cô vẫn ngượng cười:

- Không sao là tốt rồi Thư Kỳ.

Cẩm Chi ơi! Chị thật là cao thượng, Kỳ đã hại chị ra nông nổi mà chị vẫn xả thân cứu Thư Kỳ. Nghĩa cử của chị đã làm cho Kỳ thức tỉnh. Kỳ thấy mình thật là hèn mọn. Kỳ ân hận quá. Kỳ mong chị tha thứ cho Kỳ.

- Thư Kỳ! Đừng bận tâm về chuyện ấy nữa. Chúng ta thoát nạn là tốt rồi. Cẩm Chi chỉ sợ là không cứu được Thư Kỳ thì chị sẽ ân hận suốt đời thôi.

- Cẩm Chi! Chị là người tốt. Hãy cho Kỳ được làm đứa em ngoan của chị nghe.

Cẩm Chi từ bé đã không có chị em. Trước sự chân thành của Thư Kỳ, cô vô cùng sung sướng gật đầu:

- Thư Kỳ! Chúng ta mãi là chị em tốt với nhau, mình sẽ thương yêu nhau, dìu dắt nhau mãi.

Thư Kỳ ôm chặt Cẩm Chi:

- Cảm ơn chị. Cảm ơn chị Cẩm Chi.

Mọi người đứng ngoài cửa phòng xúc động chân thành trước bức tranh sống động. Khó ai dám lên tiếng sợ làm chao động một nét đẹp huyền diệu của tình thương. Dòng nước mắt chảy dài trên má ông Phú Tân. Nhưng đây không phải là dòng nước mắt xót đau mà là dòng lệ hạnh phúc. ôi, ông mong mỗi sự hòa hợp giữa hai đứa con gái để xoa tan đi bao hiểm khích. ông mong được sửa chữa lỗi lầm mà ông đã gây ra giữa hai người đàn bà.

Chừng như không thể lặng yên mãi bà Diễm Thanh bước đến bên giường nắm tay Cẩm Chi:

- Cẩm Chi! Bác xin lỗi con: Bác là một người vô cùng tác tệ đã không khuyên răn con mình, mà còn hợp tác với nó mà hại con! Con hãy thông cảm cho bác. Tại vì bác quá thương con nên mù quáng. Con tha lỗi cho bác nghe

- Cẩm Chi?

- Cháu hiểu, bác đừng áy náy chuyện cũ nữa.

- Cẩm Chi! Con là đứa con gái tốt. Bấy lâu nay bác u mê với ghen hờn nên trở thành ti tiện, nhỏ nhen: Con đáng thương hơn là đáng giận.

Thư Kỳ tha thiết:
- Chị Cẩm Chi từ nay chúng mình đã hiểu nhau. Chị hãy trở về sống với gia đình ta nghe chị?
Cẩm Chi lắc đầu:
- Không được đâu Thư Kỳ. Chị ở đó đã quen rồi, Vả lại, Cẩm Chi còn công việc của mình nữa. Chị còn phải làm việc để...

Ông Phú Tân xen vào:
- Cẩm Chi! Con yên tâm đi. Số tiền ấy ba sẽ trả cho con.
Cẩm Chi lắc đầu:
- Không! Ba ơi, con vay thì con sẽ trả.
- Con không làm phiền ba đâu.
- Cẩm Chi! Con con giận ba à?
- Không! Là con, con đâu dám giận nhưng số tiền ấy mất đi là do con làm mất mà...
- Nh ư ng... Bà Diễm Thanh xua tay:
- Thôi cha con ông đừng tranh cãi nữa.
- Tôi đã đến hội bảo trợ sinh viên trả số tiền ấy rồi. Cẩm Chi kêu lên:
- Bác...
- Cẩm Chi! Hãy để cho bác được làm một việc để lương tâm mình bớt đi phần nào ray rứt. Bởi vì số tiền ấy là do bác và Thư Kỳ gây họa cho con.
- Còn hai tên kia?
- Hai tên ấy là hai tên tội phạm có nhiều tiền án, tiền sự đang bị theo dõi. Còn Thư Kỳ, dù có liên quan nhưng lại là lần đầu tiên có thành tâm hối cải nên chỉ bị phạt cảnh cáo.

Ông Phú Tân nghiêm khắc:
- Thư Kỳ! Sự việc lần này là một bài học quý báu cho con. Con phải tự kiểm điểm coi lại mình.
Thư Kỳ cúi đầu:
- Thưa ba! Con xin lỗi. Con hứa sẽ cố gắng học hành không làm ba buồn nữa đâu.
- V ậy thì tốt rồi.
Quay sang hoàng Quân ông giả vờ nghiêm nghị:
- Hoàng Quân! Cậu nhớ là từ nay phải.
- Đối xử tốt với con gái tôi. Nếu cậu mà làm nó buồn, tôi sẽ không tha cho cậu đâu.
- Dạ! Cháu biết. Cháu và Cẩm Chi sẽ không làm bác thất vọng đâu. Anh cúi xuống hỏi nhỏ Cẩm Chi:
- Cẩm Chi! Em có cùng anh giữ tròn lời hứa với bác rai không?
Thấy Hoàng Quân, Cẩm Chi nhớ lại sự việc vừa qua, cô thẹn thùng úp mặt xuống gối.
Hoàng Quân tiếp tục tấn công:
- Cẩm Chi! Nếu em không nói anh sẽ quỳ xuống đây để xin cầu hôn em trước mặt mọi người đó.
Sợ Hoàng Quân sẽ làm thật, Cẩm Chi vội vã ngẩng mặt lên:
- Em hứa nhưng phải đợi em tốt nghiệp ra trường đã.
- Tất nhiên!
- Còn điều này nữa.
- Không những một điều mà mười điều anh cũng sẽ thực hiện.
- Sau khi ra trường em sẽ trở về quê biển của em. ở đó là những người dân biển hiền hòa, chân chất. Em sợ lắm những lọc lừa gian dối của thị thành.
Hoàng Quân giơ tay:
- Anh ủng hộ em. Và anh cũng sẽ theo em về quê vừa kinh doanh máy tính, vừa dạy học trò em sử dụng máy tính, vừa ca vọng cổ cho em nghe, vừa cùng em ngắm biển mỗi lúc hoàng hôn cũng như lúc bình minh vừa thức dậy, vừa...

Ông Phú Tân can ngăn:
- Đủ rồi con.
- Chưa đủ đâu bác. Còn một vừa nữa.

- Vây con nói luôn đi. Vừa hôn lên đôi má bầu bĩnh của những đứa con dễ thương. Cẩm Chi mắc cỡ:

- Quý anh nè! Ai thèm anh đâu mà có con chứ... Hoàng Quân làm bộ xấu:

- Như vậy chắc là anh chết mất.

Hoàng Quân từ từ té xuống, mắt nhắm lại Tường đâu anh phải tự đứng dậy, ề mặt vì không ai đỡ nhưng có một bàn tay "cứu quê" cho anh.

- Thôi! Đứng dậy đi, không ai đỡ đâu.

- Chỉ có thằng anh vợ này thôi.

Hoàng Quân đứng dậy ôm chặt Nguyên Phú:

- Cám ơn anh vợ. Sau này sẽ đối xử tốt với nhau nhé.

Nguyên Phú gi ơ nắm đấm:

- Cậu dám chơi xấu với tớ sao?

Hoàng Quân rùn vai:

- Không dám! Không dám!

Mọi người cùng cười vang trước hạnh phúc gia đình.

T

hời gian rồi cũng thấm thoát qua mau. Thư Kỳ đang theo học ở trường Đại học Y Dược. Nguyên Phú cũng tìm được hạnh phúc của mình. Anh đã có vợ và sinh một bé trai kháu khỉnh. Ông Phú Tân đang chờ hai đứa con gái mình.

Cẩm Chi vẫn ở lại căn nhà cũ với những luống mười giờ xinh xắn. Bằng chiếc máy may nhỏ với những mũi chỉ đường kim, Cẩm Chi đã vượt qua những năm tháng sinh viêndầy gian khổ.

Hôm nay là ngày cô nhận bằng tốt nghiệp. Hoàng Quân cứ khư khư ở bên cô như sợ cô sẽ biến mất. Dạ Hương thấy thế trêu ghẹo:

- Anh Hoàng Quân ơi! Anh làm em phải ghen ty với Cẩm Chi đó. Hoàng Quân trả lời ngay:

- Em thì hãy để anh trai xử dừa "quan tâm đặc biệt" đi.

Dạ Hương mắc cỡ:

- Ảnh này kỳ quá!

- R ồi cô lẫn vào đám đông sinh viên ở sân trường.

- Cẩm Chi! Mình về đi em.

- Thì anh về nhà anh, em về quê em, đâu có đi chung đường đâu mà rủ.

- Sao lại không đi chung? Anh về nhà từ giã ba mẹ anh rồi theo em luôn.

- Như vậy đâu có được?

Sao l ại không được hả Anh đã chuẩn bị sẵn rồi. Đây là bó hoa mười giờ anh sẽ đem về trồng trên quê biển của em. Anh chị cần về nhà lấy cây nguyệt cầm là sẽ làm cuộc hành trình về quê biển cùng em.

- Ba mẹ anh đâu có đồng ý.

- Chỉ cần em yêu anh, cho anh theo là được Em trả lời anh đi l Có đồng ý hay không?

Cẩm Chi ầu yến gật đầu. Hoàng Quân nói như reo lên:

- Thế là tất rồi. Chúng ta đi!

Hoàng Quân ch ở Cẩm Chi đi dưới ánh nắng mai hồng rực rỡ. Về đến nhà anh bảo cô đứng ngoài cổng rồi chạy rào nhà xách túi đồ của mình cùng cây nguyệt cầm đến phòng mẹ.

- Thừa mẹ, con đi.

- Con đi đầu?

- Về quê biển... cưới vợ.

- Nhưng nó không chịu theo chúng ta về thành phố mà?

- Vì vậy mà con phải theo cô ấy về quê biển. Thừa mẹ con đi.

Bà Ph ương Lan gói lớn:

- Hoàng Quân! Hoàng Quân!

Hoàng Quân như không nghe thấy, anh chạy ra cổng cùng Cẩm Chi. Bà Phương Lan nhanh

giọng:

- Ông ơi! Ông Hoàng Cương ơi!

- Cái gì? Cái gì mà giữa trưa mà la lên như trời sập vậy?

- Còn hơn là trời sập nữa. Đi mà lo bán nhà, bán cửa rồi rời khỏi thành phố này liền.

Ông Hoàng Cương chưng hửng:

- Bộ bà mắc nợ hả?

- Tôi làm gì mà mắc nợ!

- Vậy bà gieo thù chuốc oán đi ai hả?

- Tối ngày tôi ở nhà phục vụ cho cha con ông đi đầu mà gieo thù chuốc oán chứ?

- Vậy thì phải bán nhà làm gì?

- Vì tôi sợ mất con. Nó đã đi theo con.

Cầm Chi về quê biển rồi. Mình phải bán, bán tất cả để về đó cho nó kinh doanh máy tính, dạy học trò sử dụng máy tính và ca vọng cổ gì đó.. tôi, tôi không biết nữa.

Ông Hoàng Cương giơ tay lên:

- Tôi ủng hộ bà. Tôi cũng thích về đó thở không khí trong lành, ở đây bụi bặm quá, tui không chịu nổi.

- Hai cha con ông ở đâu thì tui ở đó.

Bà Phương Lan khóc meo máu. Bên ngoài.

Hoàng Quân mỉm cười với Cầm Chi:

- Em thấy không? Tình yêu chân thật đã chiến thắng tất cả.

HẾT

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>